

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/08 (98) ● 1 Mart 2003 ● 500 000 TL

Üç kuruşluk sefil çıkarları için Türkiye'yi
ABD hesabına savaşa sürüyorlar!

İhanet batağındaki Amerikancı
sermaye iktidarından
hesap soralım!

İÇİNDEKİLER

Amerikan işbirlikçileri ihanette ve uşaklıkta sınır tanımıyorlar	3
Kan parasının miktarı belli oldu.	4
Bağımsızlık ve özgürlük devrimle kazanılacak!.	5
AKP hükümetinin "harp ve sulh" macerası!	6
<i>Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun çağrısı: Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı birleşelim!</i>	7
Emperyalistler arası kirli pazarlıklar ve hesaplar!	8-9
Emperyalist savaş ve CHP.	10
Ortaçağ köleliğine ve kıdem tazminatının gaspedilmesine karşı mücadele barikatlarına!	11-12
ABD emperyalizmi ülkemizden defol!	13
<i>"Esnek üretim" saldırısında son perdeye gelirken...</i>	
Yeni başlangıçlar için sınıf seferberliği! (Orta sayfa).	14-15
<i>KESK İzmir Bölge Toplantısı...</i>	
Emperyalist savaşa ve saldırılara karşı "Genel grev, genel direniş!" çağrısı	16
KESK İstanbul Bölge Toplantısı	17
<i>Ekim Gençliği'nden</i>	18
Ne YÖK ne YEK, üniversiteler bizimler özgürleşecek!	19
<i>Ev kadınlarıyla savaş üzerine konuştuk...</i>	
"Bu savaş bizim savaşımız değil!".	20
Devlet solu yine hedef saptırıyor	21
Emperyalist savaş, Kürdistan, devrimci görevler	22
İtalyan emekçilerinden "ölüm trenleri"ne geçit yok!	23
"Katliam ortaklığına, ABD saldırganlığına 'hayır' diyoruz!".	24
Emperyalist savaş ve sınıf cephesinde devrimci görevlerimiz	25
Bir savaş elçisinin itirafları	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/08 (98) ● 1 Mart 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

*Amerika'nın Irak'a yönelik saldırı hazırlıkları hız kazandıkça, İsrail'in Filistin'deki katliam saldırılarında da artış söz konusu. Amerikan savaş senaryoları ve görüşme trafiğinin siperinde, İsrail siyonizmi, Ortadoğu'ya yönelik aynı emperyalist planın ayağı olan Filistin'in işgal ve imhası programını aralıksız işletmekte.

Savaş karşıtı mücadelenin de, açıktır ki, Irak'ın yanı sıra Filistin halkıyla dayanışmayı da daha fazla gündeme alması, emperyalist savaş ve saldırganlığı toptan hedefe koyması gerekiyor. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği temeline oturtulması gereken bu mücadelenin, bugün için dayanışmayı güçlendirmesi gereken halklardan biridir Filistin halkı. Daha önemlisi, halihazırda, Ortadoğu'nun tek direniş mevzisi ve simgesi konumundadır. Emperyalist-siyonist ittifakın Filistin direnişini ezmesi, bu açıdan, simgesel planda Ortadoğu'da direniş imkan ve umutlarını tüketmesi anlamına gelecektir. Sadece Ortadoğu için de değil, tüm dünya için sembol teşkil etmesi nedeniyle de Filistin direnişi gündemdeki hakettiği yere oturtulmalı, Filistin halkıyla dayanışma, savaş karşıtı eylemlerin eşit ağırlıklı konusu yapılmalıdır.

Özellikle bir bölge devleti olan Türk devletinin, Irak'a karşı savaşta Amerika ile Filistin'e karşı savaşta İsrail ile ittifak halinde bulunması, Türkiye'deki karşı mücadelenin ağırlığını daha da artırmaktadır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler, devletin bölge halklarına karşı işlediği suçlara ortak olmadıklarını ve olmayacaklarını dünyaya ilan edebilecek güçte bir mücadeleyi örgütleyebilmelidirler. Konuya ilişkin görev ve sorumluluksa, bu kitlelerin devrimci öncülerine düşmektedir.

* * *

*Pendik-Sülentepe'de faaliyet gösteren Pendik İşçi Kültür Evi, 26 Şubat Çarşamba günü, hiçbir yasal gerekçe gösterilmeden jandarma tarafından kapatılmıştır.

Savaş koşullarının çok daha ağır hak gasplarına yol

açacağı açıktır. "Emperyalizm, dışta savaş içte baskı ve terör demektir" sözünün ne anlama geldiği, önümüzdeki hafta ve aylarda daha somutlaşacak, böylece, savaşa karşı mücadele ile demokratik hak ve özgürlük mücadelesinin ayrılmaz bütünlüğü, güncel gelişmelerin somutluğunda daha kavranır hale gelecektir.

*Ekim Gençliği, son (58.) sayısıyla birlikte bayi dağıtımına verilmiş bulunuyor. Okurlarımız, *Kızıl Bayrak* ile birlikte bu dergimizi de tüm YAY-SAT bayii ve kitapçılardan edinebilir.

Hazırlanıyor...

H. FIRAT

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

Eksen Yayıncılık

0 (212) 534 32 39

Amerikan işbirlikçileri ihanette ve uşaklıkta sınır tanımıyorlar...

Hesap vermekten kurtulamayacaklar!

Aylardır süren savaş pazarlığında son aşamaya gelindi. Amerikan uşağı işbirlikçi AKP hükümeti, hafta başında bütün bakanlarına imzalattığı 2. tezkereyi meclise getirmeye hazırlanıyor. Türkiye'ye yabancı ülke askerlerin gelmesine ve yurtdışına Türk askerlerinin gönderilmesine izin veren 2. tezkere Cumartesi günü mecliste oylanacak ve büyük bir olasılıkla kabul edilecek. Tezkerenin onaylanması resmi savaş kararı anlamına geliyor. Burada üç noktaya bir kez daha işaret etmek istiyoruz.

Birincisi, daha tezkereler çıkmadan liman ve havaalanlarının ABD'nin asker, silah ve mühimmat sevkiyatına açılmış olmasıdır. İkincisi daha pazarlıklar sürerken ABD ile askeri anlaşmaların sağlanması ve bir dizi savaş hazırlığının başlatılmasıdır. Üçüncüsü ise, daha BM savaşa ilişkin bir karar almamışken, daha henüz haydutbaşı Bush ABD Kongresi'nden savaşı fiilen başlatma yetkisi almamışken sermaye iktidarının savaş kararı anlamına gelen tezkereleri peşpeşe çıkarmasıdır.

Bunlar uşaklıkta katedilen yeni bir aşamanın ve yeni bir düzeyin göstergesidir. Kore savaşındaki sefilce uşaklığı bile geride bırakan bir siyasal tablodur karşımızdaki. Uzun bir süredir topraklarını fiilen Amerikan askerlerinin hizmetine sunan, Kürt sorununu bahane ederek Irak topraklarına giren sermaye devleti, artık resmen de bu savaşın içinde, kayıtsız ve şartsız olarak Amerika'nın hizmetindedir. Savaş taşeronluğuna konulan bazı kayıt ve şartların (bunlar alınacak dolarların miktarı ve koşulları, ülkeye girecek asker sayısı vb. ile ilgilidir) hiçbir anlamı yoktur.

Şimdiye kadar verilmeye çalışılan "sıkı pazarlık" görüntüsünün nasıl da bir uşakça yaranma ve çaresizce bir dilenme anlamına geldiği, kendisini ziyarete gelen iki Türk bakanına "beyler gidin ülkenize ve tezkereyi bir an önce Meclis'ten geçirin" diyen Bush'un azarlayıcı emriyle bir kez daha belgelenmiş oldu. Peşpeşe alınan kararlar "barıştan yanayız" söyleminin nasıl da ikiyüzlü bir politik tutum olduğunu açığa çıkardı.

Uşaklıkta ısrar edenler uşak mumamelesi görmeye mahkumdurlar

Amerikan basını başta olmak üzere, dünya basını günlerdir Türk devletinin kendisinden dolar kapma pazarlığını aşağılayıcı, küçük düşürücü haber, yorum ve karikatürlere konu ediniyor. İşte 50 küsur yıllık kölece bağımlılığın sonunda ve üstelik bu bağımlılığı Amerika adına savaşma fütursuzluğuyla birleştiren uşakça yaranmada Türkiye'ye biçilen değer budur. Sermaye devleti bu aşağılayıcı tutumlara, tam da "stratejik ortaklık" safatalarının yapıldığı, ABD'nin Türkiye'ye ihtiyacı olduğu, Türkiye'nin vazgeçilmez jeo-politik ve jeo-stratejik önemi üzerine methiyeler düzüldeği bir aşamada, bir savaşın öngünlerinde maruz kalabiliyor.

Altını çizerek belirtmeliyiz ki, olup bitenler efendi-köle ilişkisinin doğasına, bu ilişkinin ruhuna son derece uygundur. Bu tabloda yadırganacak hiçbir şey yoktur. Herşey daha önce Amerikalı borsa simsarı Soros tarafından en veciz biçimde ifade edildiği gibi yürümektedir: Türk devletinin asker kanından başka pazarlayacak ciddi bir ihraç malzemesi yoktur. Efendinin zaman zaman bir eliyle başını okşadığı

uşağına yeri geldiğinde haddini bildirmesi ve konumunu hatırlatması eşyanın tabiatı gereğidir.

Açgözlü sermaye sınıfıyla, hükümetiyle, ordusuyla, şakşakçı medyasıyla sermaye iktidarının duyduğu tek kaygı, ucuza gitmemektir. Başarının tek ölçüsü, pazarlıktan mümkün olduğunca daha fazla dolar kapmaktır. Politika diye sunabildikleri tek şey budur. AKP'nin başı Erdoğan ve hükümetin başı Gül, kendi tabanlarından gelen rahatsızlıkları "duygularınızın değil çıkarlarınızın sesine kulak verin" diyerek bastırmaya çalışmaktadır. Uşaklığın teorisi tam da bu meseleye indirgenerek yapılmaktadır. Ve sıkı pazarlık görüntüsüne rağmen asker kanının ne kadar ucuza gittiği ortadadır. 3-5 milyar dolarlık hibenin dışında, verilecek krediler, İMF denetiminde geri alınacak borçlardan başka bir şey değildir. Türk devleti borç karşılığında emperyalizmin kurşun askerliğini kabul etmiştir.

Ama unuttukları bir şey var: Miktarı ne olursa olsun, kasalarına giren dolarlar, ihanet ve uşaklıklarını hiçbir biçimde mazur göstermeye yetmeyeceği gibi, efendinin kazanması durumunda bile uşaklar çanak yalamakla yetinmek zorunda kalacaklardır. Savaşa alet olmakla başlarına daha büyük belalar açmaları da cabası.

Sermaye iktidarının bu savaşta kazanma şansı yoktur!

Sermaye iktidarının emperyalist haydutların hizmetinde girmeye hazırlandığı bu savaşta kazanma şansı yoktur. "Zorunlu hale gelirse savaşa katılıp kayıplarımızı asgariye indirelim" açıklaması bunun dolaylı bir itirafıdır. Bu, mali cephede olduğu kadar siyasal cephede de böyledir. ABD emperyalizmi mali ambargonun yanı sıra, savaşa katılmaması durumunda Kuzey Irak'ta kendisine bağlı bir Kürt devleti kuracağı tehditiyle Türkiye'yi savaşın içine çekmektedir. Sermaye devleti bu tehditi ortadan kaldırmayı, savaşa katılmasının en temel siyasal gereksesi olarak öne sürmektedir.

Oysa, Türkiye'nin savaşa katılmasının ve Türk askerlerinin Kuzey Irak'a girmesinin, kendi başına Kürt sorunundan duyduğu kaygıları gidermeye yetmeyeceği çok açıktır. Sırtını ABD'ye yaslayarak bu savaşta yer alan ve orada fiilen işleyen bir devlet kuran Kürt grupları, Irak savaşı sonrasında bu kazanımları korumak isteyecekleri gibi, elbette daha ileri kazanımlara da ulaşmaya çalışacaklardır. Kuzey Irak'taki Kürt gruplarının şimdikinden daha geri bir statüye ve koşullara razı olmayacakları açıktır. Hafta içinde toplanan Kürt Parlamentosu, bu eğilimi bir karar olarak da ileri sürmüştür. Sermaye devleti, bir başka ülke topraklarında bu yönde işleyecek bir Kürt dinamiğini kontrol edemeyecek kadar siyasal bir zaafiyet içindedir. Bunu askeri güç kullanarak telafi etmeye çalışması ise, uzun sürecek bir çatışmaya girmesi demektir. Kendi topraklarındaki Kürt isyanını bizzat önderliğinin teslimiyete sürüklenmesi sonucunda yalnızca bir süreliğine kontrol etmeyi zar zor başaran bir Türkiye'nin Irak sınırları içinde Kürtlerle girişeceği bir savaşta kazanması nerdeyse imkansızdır. Uzun bir dönem orada işgalci bir konumda kalamayacağı ise bellidir. Buna yeltenecek bir Türkiye, karşısında yalnızca Kürt gruplarını değil bizzat ABD'yi de

bulacaktır. Zira ABD'nin hedefi yalnızca Irak'la sınırlı değildir. Irak'tan sonraki diğer hedeflerine ulaşmak için, savaş sonrasında burada az-çok bir istikrar sağlamak durumundadır. Bunu riske atacak gelişmelere bu nedenle sessiz kalmayacaktır. Bu tablo, uşağının da efendisi ABD'nin de işinin de ne kadar zor olduğunu ortaya koyuyor.

Savaşı devrimci bir çıkışın olanağına dönüştürmeliyiz!

Kuşkusuz ABD'nin peşinden uşakça sürüklenen Türk devletinin işi çok daha zor. Irak savaşı ne bir Kore ve Kıbrıs savaşı, ne de Bosna, Somali ve Afganistan'a asker göndermeye benziyor. Dün Kore savaşına "komünizmle mücadele", Kıbrıs işgaline "Türk halkının can güvenliği" gerekçesiyle girişen; Somali'ye, Bosna'ya ve Afganistan'a uluslararası kararlar gereğince asker gönderen Türkiye'nin, üç-beş kuruş dolar ve "terörle mücadele" bahanesiyle savaşa girmesini kabul etmeyen büyük bir savaş karşıtı kitle var karşısında. Tabandan gelen basınç AKP hükümeti içinde bile çatlaklara yol açıyor. Ülke topraklarını ABD işgaline açmasını ve yabancı topraklarda savaşmasını kendi halkına bile izah edemiyor. İzah edemediği bu uşaklığa halkın ezici bir çoğunluğunu karşına alarak devam etmek zorunda. Bu, bugünkü savaş karşıtlığına dönüşmesi ihtimalini ve olanağını da beraberinde getiriyor.

Sermaye açısından bir diğer açmaz ise sermayenin daha yüzüncü gününde yeni hükümetini yıpratmış olarak saldırılarına devam edecek olmasıdır. Dış politikada olduğu kadar iç politikada da yüz günün bilançosu tam bir fiyaskodur. Türkiye ekonomisi 12 yıl öncesinin koşullarına kadar gerilemiş bulunuyor. Emperyalizme kölece uşaklık emekçilere dönük saldırılarla yaşam koşullarını gitgide daha da ağırlaştırmaktadır. Aç gözlü sermaye daha şimdiden savaş bahanesiyle büyük bir işçi kıyımına hazırlanmaktadır. Ücret ve yaşam koşulları açısından durum daha da beterdir. Ekonomik daralmanın ve krizlerin yükü bütün ağırlığıyla emekçilerin sırtına yüklenmiştir. Şimdi bu yük savaş koşullarıyla daha da ağırlaştırılacak ve yıkıcı boyutlar kazanacaktır. Savaş ve savaş ekonomisi kaçınılmaz olarak sınıfsal çelişki ve çatışmaları derinleştirecektir.

Her açıdan tarihsel önemde bir sürecin içine girmiş bulunuyoruz. İhanet ve uşaklıkta sınır tanımayan sermaye iktidarı büyük bir sınıf ve kitle tepkisinin önünü kendi elleriyle açmaktadır. Artık sorun işçi ve emekçilerin yalnızca tepki duymakla yetinmeyecekleri bir aşamaya gelip dayanmıştır. Bu savaşın yıkıcı etkileri ancak ve ancak emperyalistlerin ve uşaklarının yenilgisiyle ortadan kaldırılabılır. Onlar yenilmeye, işçiler, emekçiler ve bölge halkları kazanmaya mahkumdur.

Emperyalizme bu uşakça bağımlılık zinciri kırılmalıdır. Boğazına kadar ihanete, haksız ve kirli bir savaşa batan, geleceğimizi ayaklar altına alan sermaye iktidarından hesap sorulmalıdır. Bu savaş kazanılmalıdır.

Bu iddia ve bu bilinçle zorlu bir savaşa hazırlanmak, işçi ve emekçi yığınları savaşa hazırlamak ise sınıf devrimcilerinin acil ve temel görevidir.

Kirli pazarlıklar efendinin istekleri doğrultusunda tamamlandı...**Kan parasının miktarı belli oldu**

Hükümet ile ABD yetkilileri arasında sürdürülen kan pazarlığı nihayet tamamlandı. 20-30 milyar dolarlık bir kredi karşılığında Türkiye'nin savaşa gireceği kesinleşti. Geriye bu anlaşmaya bağlanan yetki tezkeresinin meclis tarafından onaylanması kaldı. Meclisin onayıyla birlikte Türkiye'nin boydan boya Amerika'nın savaş ve saldırı üssü haline getirilmesine ve Türkiye'nin Irak'a asker göndermesine nihayet bir resmiyet kazandırılmış olacak.

Kan pazarlığı efendinin istediği şekilde tamamlandı

Sürekli yinelediğimiz gibi, Türkiye'nin bu savaşa gireceği çok önceden belliydi. Türkiye'yi yönetenleri buna rağmen böylesine kıran kırana bir pazarlığa iten en temel neden ise Türkiye kapitalizminin emperyalistlerin vereceği üç-beş milyar krediye gerçekten ihtiyacı olmasıydı. Yanı sıra bir süredir öne çıkartılan "ulusal çıkarları korumak" söyleminin belli bir somut temele oturtulması gerekiyordu.

Her türlü iç ve dış politikasını emperyalizmin bölge politikalarına endekslemiş Türkiye sermaye sınıfının elinde "ulusal çıkarlar" adına kala kala emperyalizme verilen hizmet karşılığında alacakları dolarların miktarı kalmıştı. Doğal olarak da pazarlıkların esas kızıştığı konu bu oldu.

Irak'a dönük saldırının Türkiye ekonomisini hayli derinden etkileyeceği biliniyor. Muhtemel zararın 150-300 milyar dolar gibi büyük rakamlara ulaşacağı hesaplanıyor. Bu nedenle Türk tarafı, ABD'nin bu savaşta kendisine muhtaç olduğu, o nedenle de bonkör davranacağı düşüncesiyle talepler çitasını epeyce yüksek tutmuştu. Basında yazılanlara göre Türk tarafı ABD'den çoğunluğu kredi olmak üzere 90 milyar dolar civarında bir para talep etmişti. Fakat pazarlıklar uzadıkça kimin kime muhtaç olduğu daha rahat görünür oldu.

Zira ABD emperyalizminden para kopartmanın hiç de o kadar kolay olmadığı pazarlıklar ilerledikçe ortaya çıktı. ABD tarafı şartlarını her nasılsa kabul ettireceğinin rahatlığı içinde eli sıkı davranıyor, en ufak konuda bile kılı kırk yarararak pazarlık yapıyordu. Türkiye'nin isteklerini yerine getirmek bir yana, ABD tarafı Türkiye'de konumlanacak askerlerinin yapacağı her türlü harcama için özel düzenlemeler talep ediyordu. Amerikan askeri araçlarının kullanacağı akaryakıttan vergi alınmaması, Amerikalı askerlerden Türkiye'de yapacağı alışverişlerde KDV istenmemesi gibi istekler görüşmelere Türkiye adına katılanları zaman zaman çılına çeviriyordu.

Nitekim sonunda pazarlıklar ABD'nin istediği şekilde tamamlandı. Tayyip Erdoğan görüşmelerin anlaşmayla tamamlandığı açıklandıktan sonra kendisine soru soran gazetecilere "Anlaşma dört dörtlük olmadı. Ama bu durumu sineye çekmek zorundayız" demek zorunda kaldı. Buna göre ABD Türkiye'ye savaşta sunacağı hizmet karşılığında 24 milyar kredi verecek. Bu kredi dört yılı geri ödemesiz 15 yıl vadeli olacak. Ayrıca 2 milyar dolar da askeri malzeme alımı için hibe olarak verilecek. Türkiye'nin kayıpları ve talepleri yanında bu rakamın devde kulak kalacağı, savaşın yol açacağı yıkımın faturasının bütünüyle işçi ve emekçilere ödetileceği böylece kesinleşmiş oldu.

Efendi küstah, uşak onursuz

Pazarlıklar sürerken ABD yönetimi görüşmelerin bir ön önce tamamlanması ve tezkerenin meclisten geçmesi için ağır bir baskı uyguladı. Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış sözüm ona pazarlıklar konusunda "üst düzey temaslar" yapmak için Hazine'den sorumlu devlet bakanıyla birlikte geçtiğimiz günlerde ABD'ye gitmişti. Fakat Bush "ülkenize gidin, bu tezkerayı meclisten geçirin!" diyerek onları adeta kovdu. Dışişleri Bakanı Powell başta olmak üzere ABD'li yetkililer her vesileyle pazarlıkların bir an önce tamamlanıp tezkerenin meclisten geçmesini sabırsızlıkla beklediklerini, askeri planlar açısından daha fazla beklemelerinin mümkün olmadığını belirten açıklamalar yaptılar.

Yapılan en bayağı bir kan pazarlığıydı. Türk tarafı bunu "savaşın yol açacağı zararların karşılanması" için yaptığını ifade etse de mızrak çuvala sığmadı. Türkiye bu nedenle son bir haftadır dünya basınının ve kamuoyunun maskarası haline geldi. Savaşa girmesi karşılığında üç dolar fazla koparmaya çalışan bir Türkiye görüntüsü, geçtiğimiz hafta dünya basınında pek çok yazı ve karikatürün ortak konusuydu. Karikatürlerde Türkiye ya bir dilenci veya paralı asker ya da para karşılığı göbek atan bir dansöz olarak çizildi.

Siyasal ve askeri konular

Türkiye'nin görüşmelerde üstünde durduğu ikinci konu Kuzey Irak'taki Kürt gruplarının durumu ve bu bölgeye girecek Türk askerlerine kimin komuta edeceğiydi. Bu konu üzerinden varılan anlaşmanın içeriği henüz çok net değil. Türkiye bu bölgede bir Kürt devleti kurulmasına izin verilmemesini ve burada operasyon yapacak Türk birliklerinin Türk

komutanların emri altında olmasını istiyordu.

Pazarlıklar sürerken Kürt Parlamentosu Kuzey Irak'ta ABD ordusu dışında hiçbir bölgesel gücün müdahalesini istemediklerini, eğer böyle bir şey olursa savaşmaktan kaçınmayacaklarını açıkladı. Açıklama son derece açık bir şekilde Türkiye'ye karşı yapılmıştı. Kürt parlamentosuna bu açıklamayı ABD'nin yaptırdığı ise konuyla ilgilenen birçok insanın ortak görüşü durumunda.

Son açıklamalarda bu konunun Türkiye'nin istekleri doğrultusunda çözüldüğü; siyasi ve askeri mutabakatın sağlandığı söyleniyor. Ancak ABD'nin pazarlıklarda hem Türkiye'ye hem de Kuzey Irak'taki Kürt gruplara mavi boncuk dağıtan bir konumda olduğu düşünülürse, uygulamanın Türkiye'nin istediği şekilde işleyeceği hayli şüpheli. Kaldı ki siyasi ve askeri konular ancak pazarlıkların son günlerinde, "Türkiye para pazarlığı yapıyor" eleştirilerinin dozunun arttığı bir süreçte ve "sadece para pazarlığı yapmıyoruz, asıl önemli konular siyasi ve askeri konular" demek için biraz da kasıtlı olarak öne çıkarıldı. Yoksa bu konularda, hele de savaş sonrasında Irak'ın şekillenmesiyle ilgili olarak ABD'nin Türkiye'ye herhangi bir söz hakkı vermeyeceği, bu yüzden de pek çok siyasi konuyu onunla tartışıp yükümlülük altına girmek istemediği biliniyor.

Pazarlık tamam, sıra savaşta!

Pazarlıklar bitti. Tezkerenin meclisten geçmesiyle birlikte Türkiye burjuvazisi ve onun devleti savaşa girmenin hukuksal zeminini kendince döşemiş olacak. Ortadoğu ve Türkiye halklarına ihanet pahasına ve üç kuruş kredi uğruna Türkiye savaş bataklığına girecek. ABD emperyalizmiyle elele girdiği bu bataklıktan çıkıp çıkamayacağını ise zaman gösterecek.

Sümerbank işçilerinden eylem...**"Amerikan askeri olmayacağız!"**

ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin Irak halklarına yönelik saldırganlığını Sümerbank işçileri kitlesel bir eylemle protesto ettiler. 25 Şubat günü saat 12:00'de başlayan eyleme 250 civarında işçi katıldı.

Sümerbank Bakırköy İşletmesi önünde yapılan eylemde, "Kiralık katil olmayacağız!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Savaş açlık ve işsizliktir!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganları sık sık ve coşkulu bir şekilde atıldı.

TEKSİF Bakırköy Şube Başkanı Çetin Yelken yaptığı konuşmada "Başka bir ülkenin çıkarları için mazlum bir halk katledilemez!" dedi. Milletvekillerine yönelik olarak da "ya bizden yana olursunuz ya da tarihteki hainlerin yanında yerinizi alırsınız" dedi. Komünistler eyleme "İşçiler birlik halklar kardeş olmalı!", "Amerikan

askeri olmayacağız!" BDSP imzalı dövizleriyle katıldılar. Fabrikanın önüne pankart asılarak eyleme son verildi.

SY Kızıl Bayrak/Rumeli

Sermaye iktidarı dipsiz, bir ihanet çukurunda

Bağımsızlık ve özgürlük devrimle kazanılacak!

“Türkiye’yi altından kalkılmaz bir borç batağına saplayan ve ekonomiyi çöküşe sürükleyenler, şimdi bu ağır yükün altında kendilerini tümünden nefessiz bırakmaktan kurtaracak üç-beş kuruş için Türkiye’yi ABD’nin savaş arabasına koşuyorlar. Türkiye ABD emperyalizminin savaş batağına Afganistan üzerinden saplanırsa, ki tüm göstergeler bu yöndedir, bunu kaçınılmaz olarak savaşın öteki cepheleri izleyecektir. Bu, Türkiye’yi yöneten Amerikancı iktidarın ve onu buna özellikle yönelten işbirlikçi burjuvazinin, halkımıza ve bölge halklarına karşı işlediği bedeli ağır bir suç olacaktır.” (SY Kızıl Bayrak, 13 Ekim 2001/sayı 30/başyazı)

Komünistler bu satırları 11 Eylül saldırılarından kısa bir süre sonra yazdılar. O zaman yazılanlar, o günden bu yana yaşanan gelişmelerle harfi harfine doğrulanmıştır. Bu gelişmelerin son halkası herkesin de bildiği gibi MGK’nın, hükümetin ve meclisin savaşa girme konusundaki ortak hevesleri ve bu yönde attıkları adımlardır.

Herkesin de ibretle izlediği gibi bugün Türkiye’yi yönetenler Türkiye ve bölge halklarına karşı tam bir ihanet içinde bulunmaktadır. 5 Şubat’ta meclisten geçen yetki tezkeresi bunun göstergesidir. MGK kararları bunun göstergesidir. Ve nihayet Amerikan ordusunun Türkiye’deki üslerde yuvalanarak Irak halkına saldırmasına imkan tanıyan yeni tezkerenin hükümetçe meclise gönderilmesi bunun kanıtıdır. Ve çok büyük bir ihtimalle bu tezkere önümüzdeki günlerde duvarlarında “Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir” yazan mecliste görüşülüp onaylanacaktır. Şüphe yok ki meclisin bu onayı Türkiye ve bölge halklarına ihanetin, emperyalizme uşaklığın yeniden tescilli olacaktır.

Ülke ABD işgali altında! Türkiye savaşın içinde!

En az 50 bin ABD askeri, tezkere meclisten geçmez Türkiye’deki üs ve tesislere doluşacaktır. Gene Irak’a dönük saldırı için gereken sayısız uçak, füze, tank ve her türden silah Türkiye’ye istiflenecektir. Zaten henüz ortada tezkere filan yokken başta İskenderun Limanı ve İncirlik olmak üzere kimi üs ve tesislere Amerikan uçak ve gemileri malzeme ve mühimmat taşımaya başlamıştır. Konunun resmîyet kazanmasıyla birlikte Amerikalılar’ın Türkiye’deki faaliyetleri görülmemiş ölçüde artacaktır. Tüm ABD askerlerinin Irak’a geçeceği doğru değildir. Amerikalılar savaş sırasında Türkiye’yi yoğun olarak kullanacaklardır. Sabiha Gökçen Havaalanı içinde sahra hastanesi kurmayı planlamaları bile bunu göstermektedir.

Onurumuz, insanlığımız, her şeyimiz ayaklar altında!

Sermaye devletinin tepesindekiler bin bir bağla bağlandıkları için emperyalist haydutun isteklerine karşı gelemiyorlar. Tek yaptıkları hizmetleri karşılığında biraz para istemek. Dolarlar gösterilince üzerine atılıyorlar ve bir anda dünyaya Amerika’nın gözüyle bakmaya başlıyorlar. Daha doğrusu gözlerini kan bürüyor.

O çokça sözünü ettikleri “ulusal çıkarlar” emperyalizmin yeşil dolarlarıyla ölçülüyor. “Uluslararası çıkarlar” a aykırı olduğu gerekçesiyle cam ya da lastik işçilerinin grevini yasaklamayı marifet sanıyorlar. Ama sıra “AB’ye uyum yasaları”nı meclisten geçirmeye, uluslararası tahkimi kabul etmeye, ülkenin

bozmamak. Önemli olan savaş sonrasında kurulacak yağma sofrasına birazcık yakın durabilmektir. Sermayenin bağımsızlık gibi bir derdinin olmadığını ise çoktandır biliyoruz. Son yıllarda

en değerli kuruluşlarını özelleştirme adı altında emperyalist tekellere peşkeş çekmeye geldi mi bütün bunlar “ulusal çıkarlar” a aykırı olmuyor.

Onur, haysiyet, ahlak, utanma, namus... İnsani olan değerler bu düzenin sahipleri için, bu ülkeyi yöneten MGK ve hükümet için hiçbir şey ifade etmiyor. Tayyip Erdoğan, tezkereye onay vermeleri için AKP milletvekillerine hitap ederken, “duygusal olmanın sırası değil” diyor. Bununla elbette eğer kalmışsa tüm insani değer ve kaygılarını bir kenara atmalarını, meclisteki oylamaya o şekilde gelmelerini anlatmak istiyor. Savaş çıkacakmış, yüzbinlerce insan kavrularak, eriyerek, parçalanarak ölecekmiş, ne gam! Türkiye’deki halklar komşusuyla düşman olacakmış, ne önemi var. Sermaye için önemli olan Amerika’yla aray

emperyalizmle kölelik ilişkileri o denli derinleştirilmiştir ki, bağımsızlıktan söz etmek bir yana sermaye emperyalizme köleliğin faziletlerini “yabancı sermayenin Türkiye’ye gelmesi”, “Türkiye’nin dünya ile bütünleşmesi” söylemleriyle teorize etmekte ve hararetle savunmaktadır.

Gelinen yerde Türkiye burjuvazisi siyasal, askeri ve ekonomik bağımlılık ilişkilerini bir ileri düzeye taşımış, ülkeyi savaş üssü olarak kullanmak üzere Amerikalılara teslim etmiş, bununla da yetinmemiş cepheye asker göndermek üzere harekete geçmiştir. “Türk askeri bir mermi bile sıkmak zorunda kalmayacak” sözleri altı boş bir palavradan ibarettir ve bu sıcak savaş başladığında çok açık bir şekilde görülecektir. Tüm bunlar ülkenin kaderini doğrudan doğruya emperyalistlere teslim etmek anlamına gelmektedir.

Bağımsızlık ve özgürlük devrimle gelecek!

Sermayenin emperyalizmle kölece ilişkileri bu denli ölçsüz bir düzeye çıkartmasının gerisinde her bakımdan ona bağımlı olması, onunla kader birliği içinde bulunması yatmaktadır. Türkiye’nin gerçek bağımsızlığının sağlanması ya da emperyalist savaşa cepheden bir tutum alınması sermaye iktidarının boyunu fazlasıyla aştığı gibi onun sınıf kimliği ve sınıf çıkarlarıyla da çelişmektedir. Barışa, bağımsızlık ve özgürlüğe ihtiyacı olan sermaye sınıfı değil işçi sınıfı ve emekçilerdir.

İşçi sınıfı ve emekçiler ise gerçek barışa, bağımsızlık ve özgürlüğe sermaye egemenliği altında sahip olamazlar. Bunun için sermaye egemenliğinin yıkılması, emperyalizmle kölelik bağlarının kırılması, işçi sınıfının siyasal iktidarı ele geçirmesi gerekmektedir. Gerçek bağımsızlık ve özgürlük sosyalizmde mümkündür ve ancak devrimle elde edilecektir.

Meclisten tezkere çıkmadan işgalci ABD askerleri İskenderun Limanı’nda!

Özel izin Genelkurmay’dan!

ABD emperyalizmi Irak’a saldırı kapsamında Türkiye topraklarına yığınak yapmaya fiilen başladı. Oysa asker, silah ve cephane sevkiyatı ile işgalci askerlerin ülkede konuşlanması için meclisten tezkere gerekiyordu. Anayasa’nın 92. maddesi bunu şart koşuyordu. AKP hükümeti söz konusu tezkereyi meclisten geçirmek, bu çerçevede kendi grubunu ikna etmek için yoğun bir ikna maratonu sürdürüyordu.

Bu arada Akdeniz’de seyreden silah, cephane ve diğer askeri teçhizatla yüklü Amerikan gemileri, İskenderun Limanı’na yanaşmak için meclisten çıkacak kararı bekliyordu. Bush ve savaş çetesi, “ülkeye yabancı asker girişi ve Türk askerinin dış ülkelere gidişine” izin veren tezkerenin 18 Şubat’ta çıkmasını istemişti. Tezkere gecikince, zaman yitirmeye tahammül edemeyen ABD, özel izinle gemiyi limana yanaştırıp yükünü boşalttı. Gemi, aralarında tank ve hafif zırhlı araçların da bulunduğu askeri teçhizat taşıyordu. Bekleneceği gibi ardından başka gemiler de limana yanaşmaya başladılar.

Tezkerenin henüz TBMM’ye gönderilmediği bir tarihte (20 Şubat) savaş malzemesi yüklü geminin hangi izine dayanarak limana yanaştığına ilişkin hiçbir resmi açıklama yapılmadı. Anayasa ihlali ve “yüce” meclisin, demek oluyor ki “millet iradesi”nin çiğnenmesi anlamına gelen bu izni kimin verebileceği gayet açıktır. Konuyla ilgili sorulara muhatap olan Dışişleri Bakanlığı yetkilileri, “Bizimle hiçbir ilgisi yok. Genelkurmay’a sorun” diyorlar.

Bu özel izinle, toplumun %90’lık kesimini oluşturan savaş karşıtları, anayasa, hükümet ve meclis hiçe sayılmıştır. Amerikancı AKP hükümeti grubunu ikna etmek için uğraşırken, generaller bir emirle işi halletmişlerdir. “Millet iradesi”ne bağlı, “ülkenin bir çakıl taşını” bile savunmaya her zaman hazır olduklarını tekrarlayıp duran Amerikancı generaller, emir Washington’dan gelince bütün söylemlerini bir kenara atmakta tereddüt etmiyorlar. ABD karşısında bu utanç verici tutumu sergileyenler, yurt savunması bir yana, ancak ülkenin emperyalistlerin kanlı çizimleri altında bir paçavraya çevrilmesine hizmet edilebilirler.

AKP hükümetinin “harp ve sulh” macerası

Hükümet savaş tezkeresini meclise göndererek, nihayet konuya ilişkin riyakarlığına bir nokta koyup gerçek yüzüyle ortaya çıkmış oldu. Gerçi bu gerçek daha hükümetin kurulduğu ilk günden aşıkardı. Seçimlere katılan ve hükümete talip olan her düzen partisinin, aslında Amerikan askerliğine talip olduğu, kurulacak hükümetin bir savaş hükümeti olacağı son derece netti. Öyle ki, burjuva medyada 57. hükümetin bir Amerikan komplosuyla düşürüldüğü, AKP'nin Amerika tarafından yeni hükümet için finanse edildiği bile tartışma konusu oldu.

Gelinen noktada ortaya çıkan sonuç, AKP hükümetinin baştan beri yürüttüğü ikiye bölümlü politikaların tabanına yönelik bir oyalama politikası dışında anlamı olmadığını ortaya koyuyor. Meclise gönderilen tezkere, sadece savaş kararına atılmış bir imza olmasının ötesinde, Amerikan uşaklığının tescili anlamına da geliyor. Konuya ilişkin hiçbir gerekçelendirme bu gerçeğin üstünü örtme imkanına sahip değil. Çünkü bizzat tezkerenin kendisi ve zamanlaması bu bahaneleri çürütmeye yetiyor.

Anlaşma sağlanmadan tezkere meclise gönderilemez deniyordu, ama gönderildi.

Kirli pazarlıklar sürerken ve hiçbir yeni gelişme sağlanmamışken tezkerenin apar-topar meclise sevkinde etkin olan gelişmelerin başında, Dışişleri Bakanı Yakış'ın pazarlık için gittiği Washington'dan, Bush'un, "Beyler, ABD topraklarında yapacağımız bir şey yok. Ülkenize gidin ve bu tezkereyi Meclis'inizden geçirin" aşığılmasıyla sepetlenmesi geliyor. Aslında bu görüşmede Bush'un tüm sözleri tarihe geçecek nitelikte. Sadece Türkiye değil tüm dünya, zamanında ABD öncülüğünde kurulmuş bulunan uluslararası örgütler, diğer emperyalist güçler aynı burnu büyüklükle aşığalanıyor. Bush'un ifadelerinden kısa bir seçki tabloyu vermeye yeterli olacaktır:

"AB mi kaldı? Alın işte 3'e böldüm", "21. yüzyılda Birleşmiş Milletler gerekli mi değil mi, ona bakıyorum. Arkadaşlarımız bunu araştırıyorlar."

Bu sözler ABD'nin her türlü muhalefete ve rakiplerinin tepkilerine rağmen bildiğini okuma kararlılığını olduğu kadar, rakiplerine yönelik bir meydan okumayı da içeriyor. Ama asıl, Yakış'a yöneltilmiş azarlama tutumuyla, hükümetin dilinden düşürmediği "stratejik ortaklık"ın ABD cephesinden nasıl algılandığı gösterilmiş oluyor. ABD açıkça, "uşaksın sen, uşaklığını bil" demeye getiriyor. Sonucunu da alıyor. Hükümet her türlü demagojiye nihayet bir son verip derhal hazırola geçiyor. ABD'nin isteklerini karşılamak üzere tezkere meclise sevk ediliyor.

Tezkere Irak'tan önce Türkiye'yi Amerikan işgaline açıyor

62 bin Amerikan askerinin Türkiye'ye girişine izin veren tezkereyle, Irak'tan önce Türkiye Amerikan işgaline açılmış oluyor. Amerika, iktidardaki uşakları sayesinde hiçbir zorluk çekmeden, hiçbir direnişle karşılaşmadan bir işgali gerçekleştirmiş olacak böylece. Tezkerede 62 bin yazıyor ama, daha izin çıkmadan binlercesi geldiğine göre, izinden sonra ne kadarının geleceğini Amerika'nın ihtiyaçları, yani savaşın seyri belirleyecek. Süre konusunda da aynı şey geçerli. Tezkerede 6 ay olarak ifade edilen süre

de, yine ABD'nin ihtiyacına göre değişecektir. Ancak bugünden açık olan bunun kesinlikle 6 ay olmayacağıdır. Bu açıklığı sağlayan ABD'nin saldırı ve işgallerden ibaret tarihidir.

Daha şimdiden, yani henüz izin çıkmamışken, nerdeyse tüm Akdeniz bir ABD gölüne dönüştürülmüş durumda. İskenderun Limanı bir ABD üssü haline getirildi. Bu liman ABD donanması dışında kimse tarafından kullanılamaz halde. Amerikan üsleri zaten kullanılmıyor, daha ötesi denetlenemiyordu. Şimdi bunlara tahsis edilen yeni havaalanları, yeni limanlar eklendi. Artık buralar da gayri-resmi birer Amerikan üssü haline geldi. Amerika dışında kimse tarafından kullanılamaz, sözde sahibi olan Türk devleti tarafından denetlenemez.

Peki, bugün kendi toprağında kendi havaalanını, kendi limanını denetleyemeyenler, yarın Amerikan işgali altındaki Irak'ta nasıl bir denetim kurmayı umabilirler? Kuzey Irak'ın denetimine ilişkin gerekçelendirmeler, açık ki, savaş karşıtı kitlelere yönelik birer manipülasyon olmanın ötesinde hiçbir anlam ve gerçeklik taşımamaktadır.

Tezkere mecliste, AKP hala oyun oynuyor

Hükümet, ülkeyi büyük bir felakete sürüklemenin yanı sıra AKP'yi de tarihe gömeceği açık olan bu kararı verirken, demagojiyi tümüyle bir yana bırakmış değil. Karara itiraz eden bakanlar varmış, bu karar milletvekillerinin içine sinmemiş, tezkere hükümeti parçalayabilirmiş, vb... Basın, özellikle dinci çevreler, hala AKP şahsında dinci politikalarını aklamının bir yolunu bulma arayışındalar. Bakanların tümü tarafından imzalanarak gönderildiği ve meclis de hükümet gibi tek parti çoğunluğuna sahip olduğu halde, hala tezkere meclisten dönebilmiş yorumları yapılıyor. Bu yazı hazırlandığı sırada henüz tezkere mecliste görüşmeye açılmamış olsa da, akıbeti ortada. Bu akıbeti ayan-beyan gösteren elbette sadece ABD'nin hükümet üzerindeki baskısı ve hükümetin ABD uşaklığı değil. Türkiye'de son söz, hele de böyle bir konuda, hiçbir zaman hükümette olmamıştır. Savaşa katılma kararı da, hiç kuşku yok ki, MGK üzerinden ordu tarafından ve çoktan alınmış bulunuyor. Sermaye sınıfının tutumu ise TÜSİAD üzerinden çoktan açıklanmış durumda. Hükümete

düşense, sadece böylesine vahim bir kararın sorumluluğunu üstlenmektir. AKP hükümetinin, denilebilir ki, tek zorlanma alanı da budur. Bu sorumluluktan kurtulmak, en azından paylaşmak yönündeki çabaları, daha baştan ordu tarafından geri çevrildi. Yani yapacakları fazla bir şey kalmadı. Şimdi, tezkerenin meclisten geçmesine saatler kalmışken, süren pazarlıklar için son bir gayretle son kozlarını oynuyorlar. Ancak bu efendiyle uşak arasında süren bir oyun olduğuna göre galibi de baştan belli. Üç-beş kuruşluk sadaka dışında bir şey koparamayacakları (o da ABD'nin belirlediği miktar ve koşullarda olacak) son derece açık. Bu da bir kez daha Türkiye'nin savaşa katılma bahanelerini ortadan kaldırıyor. ABD, ne Irak'ın yeniden yapılandırılması, ne ganimet paylaşımı (bu Türkiye'nin bahanelerinde "masaya oturmak" olarak ifade ediliyor), ne Türkmenler meselesi (yani Musul-Kerkük petroleri) konusunda taviz verme niyetinde. İlişkiler bu şekilde kurulduğu ve işlediği sürece buna ihtiyacı da yok.

ABD'nin tek zorluk alanı, dünya sathında rakibi olabilecek diğer emperyalist güç ve odaklaşmalar. Irak saldırısına da temelde bu güçlerle hesaplaşma ihtiyacı yön veriyor. Saldırı kararının açıklanmasından bu yana geçen süre boyunca esas çekişme, BM üzerinden bu güçlerle yaşanıyor.

ABD Birleşmiş Milletler'e bir karar tasarısı daha götürdü

ABD, bir yandan savaşa ilişkin hazırlıklarını, bölgeye askeri yığınak için sevkıyatı son hızla sürdürürken, diğer yandan BM nezdindeki girişimlerine de ara vermiyor. Bu girişimin iki ana ayağı var. Birincisi, yukarıda da değindiğimiz gibi gözdağı niteliğindeki açıklamalar, kafa tutmalar. Diğeri ise yandaşlarının sayısını artırmaya yönelik temaslardır.

ABD-İngiltere suç ittifakının BM'e sunduğu ikinci karar tasarısı, Irak lideri Saddam Hüseyin'in barışçıl bir şekilde silahsızlanmak için son fırsatı kaçırdığı şeklinde özetlenebilecek ifadelerden ibaret. Bu tasarıda ikili açıkça silahlı saldırı izni istemiyor. Böylece muhaliflerinin itirazlarını sınırlayabilmeyi umuyor. Bir yandan tasarı Güvenlik Konseyi'ne sunulurken, diğer yandan Konsey'in daimi üyeleri ile temaslara da hız veriliyor. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, bu kapsamda görüştüğü Suriye ve Çin'den eli boş döndü. Fransa'dan ise "Irak'taki denetim stratejisini bozarak savaşa yol açacak bir başka düşünceye dönmek için bugün bir gerekçe yok" açıklaması geldi. ABD'nin BM'i iknaya yönelik girişimlerinin de iki ayağı var. Biri, Konsey'in "büyük" üyelerini iknaya dönük görüşmeler, diğeri ise Angola, Gine, Kamerun gibi "küçük" üyeleri yanına çekme girişimleri.

Ama ABD'nin asıl yönelimi, karşısında herhangi bir muhalefet odağı, ayağına dolanma ihtimali bulunan bir BM bırakmamaktır. Irak savaşını, herkesin önünde diz çökeceği yeni bir dünya düzeni kurmak amacıyla hizmet etmesi için planlamaktadır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun çağrısı:

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı birleşelim!

İşçiler, emekçiler, emperyalist savaşa hayır diyenler!

ABD emperyalizminin 11 Eylül saldırılarını bahane ederek başlattığı "haçlı seferi" bugün yeni bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Bilindiği gibi emperyalist saldırganlık önce Afganistan'ı hedef aldı. "Terörle mücadele" bahanesiyle Afganistan yakılıp yıkıldı. Mazlum Afgan halkına büyük acılar yaşatıldı.

Şimdi sırada Irak var. Amerikan emperyalizmi aylar boyunca Irak'a saldırmak için hummalı bir hazırlık yaptı. Hazırlıklar bitmek üzere. Savaş kapıya dayanmış durumda. Çok yakın bir zamanda emperyalist savaş makinası en modern silahlarla Irak halkının üzerine bomba yağdırmaya başlayacak. Yüzbinlerce kişilik emperyalist işgal ordusu Irak'ı yakıp yıkmak için harekete geçecek.

Herkesin de bildiği gibi sorun Irak'ta bir diktatörün hüküm sürmesi değil. Irak'ın El Kaide örgütünü desteklemesi ya da bu ülkede kitle imha silahları üretilmesi hiç değil. Bütün bunlar sadece birer bahane. ABD emperyalizmi, askeri gücünü kullanarak dünya üzerindeki hakimiyetini güçlendirmek, stratejik enerji kaynaklarını, en başta da petrol yataklarını denetim altına almak istiyor. Saldırganlığının asıl nedeni bu.

Dolayısıyla Irak halkına tarifsiz acılar ve büyük bir yıkım yaşatacak bu savaştan ne Türkiye'deki ne de dünyanın başka bir yerindeki emekçilerin hiçbir çıkarı yok.

Gerici savaşların kaynağı emperyalist sistemin kendisidir!

Bütün dünyada Amerikan saldırganlığına karşı şimdiye kadar görülmemiş çapta eylemler yapılıyor. Sadece 15 Şubat günü neredeyse 20 milyon insanın sokağa çıktığı eylemler düzenlendi. Emperyalist saldırganlık lanetlendi. İstisnasız bütün eylemlerde "Petrol için savaşa hayır!" şiarı yükseltildi.

Bu da gösteriyor ki dünya halkları, emekçiler ABD'nin niçin savaş istediğini bilmektedir. Irak halkının katledilmesine bu bilinçle karşı çıkmakta ve tepkisini ortaya koymak için milyonların katıldığı eylemler gerçekleştirmektedir.

Fakat 15 Şubat'tan bu yana yaşanan gelişmelerin de gösterdiği gibi bu güçlü tepki bile emperyalist saldırganlığı durdurmaya yetmemektedir. Çünkü emperyalizm sömürü ve kanla beslenen bir sistemdir; savaşı yapamaz, savaşı yaşayamaz. Emperyalist savaşları engellemenin yolu bizzat emperyalist sistemin kendisini ortadan kaldırmaktan geçmektedir. O nedenle savaşa karşı mücadeleyi daha ileri taşımak, dünyanın her yanında sokağa dökülen milyonların tepkisini emperyalizmin kendisine yöneltmek gerekmektedir.

Emperyalist savaş Türkiyeli işçi ve emekçileri de vuracak!

Elbette ki savaş en başta Irak halkını vuracak. Milyonlarca Iraklı bu savaşta ya ölecek ya da sakat kalacak. Kentler yakılıp yıkılacak. Irak'ın tüm

zenginliklerine emperyalistlerce el konulacak. Bir Amerikan generali sömürge valisi olarak ülke yönetiminin başına oturtulacak.

Savaş bize, Türkiyeli işçi ve emekçilere de önemli zararlar verecek. Gençlerimiz Amerika'nın çıkarları için savaş cephesine sürülecek. Emperyalistlerin planları ve çıkarları için ölmeye, öldürmeye zorlanacak.

Sadece bu da değil. Savaşın ülke ekonomisine getireceği yük olduğu gibi bizlere fatura edilecek. İşsizlik ve yoksulluk daha da artacak. Savaş bahanesiyle sermayenin saldırı politikaları daha acımasız bir şekilde uygulamaya sokulacak. Ekonomik ve demokratik haklarımız tümüyle gaspedilecek.

Bu arada ülkemiz Amerikan ordusunun işgali altına girecek. Türkiye'deki üs ve limanlar Amerikan ordusunun hizmetine verilecek. Onbinlerce ABD askeri Irak'a saldırmak için Türkiye'de üsleneyecek. ABD'ye uşaklıkta sınır tanımayan hükümet ve meclis bu konuda büyük bir ihanete daha imza attı. Yetki tezkeresi AKP milletvekillerinin oylarıyla meclise gönderildi. AKP hükümeti de ABD'ye uşaklıkta kendinden önceki hükümetleri aratmadığını böylece ispatlamış oldu.

Daha kitlesel, daha militan bir mücadele!

Türkiye'de işçi ve emekçiler, işbirlikçi sermaye sınıfı dışında toplumun ezici bir çoğunluğu ABD emperyalizminin saldırgan politikalarına karşıdır. Sermaye devletinin bu konudaki uşaklık politikalarını onaylamamaktadır. Bir formaliteden ibaret olan yetki tezkeresini onaylamakta meclisin bu denli zorlanmasının nedeni de budur. AKP milletvekillerinin halkın basıncı altında bunalmasıdır.

Buna rağmen ABD emperyalizminin saldırganlığına, Türkiye'deki Amerikan işbirlikçisi yönetimin ülkeyi savaş bataklığına sürükleyen ihanetine henüz gerekli yanıt verilebilmiş değildir.

Bu uğurda şimdiye kadar harcanan çaba ve emeğin, yapılan eylem ve etkinliklerin elbette ki büyük anlam ve önemi vardır. Fakat eğer amacımız vicdanımızı rahatlatmak değil de savaşa gerçekten engel olmaksızın yaptıklarımız fazlasıyla yetersiz kalmaktadır. Dünyada savaş karşıtı eylemlere milyonlarca insan katılırken Türkiye'de bu sayının 5-10 binlerle ölçülmesi, sadece birilerinin değil hepimizin, emperyalist savaşa karşı olduğunu söyleyen herkesin ortak sorunudur.

O halde Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak, emperyalist savaşa hayır diyenler olarak önümüzde büyük bir sorumluluk durmaktadır. Çünkü bu savaş engellemenin tek yolu milyonlarca işçi ve emekçinin harekete geçmesidir. Örgütlenmesi ve sokaklara dökülmesidir. Yapılması gereken şimdiye kadar yapılandan daha fazla çaba ve emek harcamak, milyonları bu mücadele için örgütlemeyi başarmaktır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun, tüm işçi ve emekçilere, savaşa karşı çıkan tüm ilerici ve devrimci güçlere çağrısıdır! Her türlü savaşa karşı değil, emperyalist savaşa karşı mücadele! Sadece emperyalist savaşa karşı değil, savaşların kaynağı olan emperyalizme karşı da mücadele! Yapılması gereken, gelişen savaş karşıtı hareketi bu temelde daha da geliştirmektir. Yapılması gereken Türkiye'nin dört bir yanını emperyalist savaşa karşı mücadele alanına çevirmektir. Yapılması gereken her türlü yol ve yöntemi kullanmak, bunun için tam bir seferberlik içinde olmaktır!

**Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!
Emperyalistlerle imzalanan açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!**

Katil ABD Ortadoğu'dan ve Türkiye'den defolsun!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Mamak BDSP'nin savaş karşıtı etkinlikleri...

Bizler Mamak BDSP olarak bir süredir yapılan ışık söndürme eylemlerini daha kitlesel ve militan savaş karşıtı sokak eylemlerine dönüştürme hedefimize adım adım ilerliyoruz. BDSP olarak bir haftadır Tuzluca'yı'da bulunan bir ana cadde üzerinde toplanarak eylemlerimizi sürdürüyoruz. Alkışlar, ıslıklar ve attığımız "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD Ortadoğudan defol!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" vb. sloganlarla ve halaylarla gün geçtikçe süreklileşen, yaygınlaşan, coşkulu eylemlilikler gerçekleştiriyoruz.

Işık söndürme eylemlerine katılımı sokak eylemlilikleriyle birleştirmeye çalışırken, bu çalışmamızı 1 Mart mitingine güç katacak şekilde örgütüyoruz. 1 Mart'a çağrı niteliğinde 1500 adet bildiri çıkardık. Mamak genelinde

dağıtımını örgütlediğimiz bildirileri evlerin kapılarını tek tek çalıp konuşarak dağıtıyoruz. Hazırladığımız afişlerde "Kahrolsun emperyalist savaş", "1 Mart'ta alanlara!" "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarları yer alıyor. Ankara'nın son günlerdeki karı-soğuğu bizi hiç bir şekilde engelleyemedi. Hedefimiz 1 Mart'a Mamak'tan güçlü bir katılım sağlayabilmek. Tüm pratiklerimizde bölgemizde yaşayan emekçileri işçi sınıfının bağımsız devrimci platformuna çağırıyor, onları bu eksen etrafında birleştirmeye çalışıyoruz.

İşçi sınıfının Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nda birleşelim!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Mamak BDSP çalışanları

Emperyalistler arası kirli pazarlıklar ve hesaplar!

C. Kaynak

Irak halkının yaşamı üzerine açıktan süren pazarlıklar

15 Şubat gösterilerinin dayattığı birkaç günlük duraksamanın ardından ABD'nin savaş makinası yeniden hareketlendi. Artık tetiğe basmak için fırsat beklenmekte, saldırıya yasal kılıf, olmazsa bahane hazırlanmakta. ABD ve İngiliz hava kuvvetleri yıllardır Irak'ın kuzeyinde ve güneyinde sürdürdükleri hava saldırılarını yoğunlaştırdılar bile. Eğer 15 Şubat isyanı olmasaydı muhtemelen sürmekte olan diplomatik prosedüre de gerek duyulmayacak, Irak halkının katli başlatılmış olacaktı. Ancak tabandan yükselen gür ses Washington'un tavrında esasta bir değişiklik yaratmaya yetmedi. Sadece onu biraz diplomasi yapmaya, politik destek aramaya ve saldırısına Birleşmiş Milletler bünyesinde bir meşruluk kılıfı uydurmaya zorladı.

Savaş yanlılarının 15 Şubat günü yedikleri tokatın ve karşı olanların buldukları cesaretin yarattığı kutuplaşma beraberinde, Irak krizinin neden olduğu uluslararası saflaşmanın biraz daha netlik kazanmasını getirdi. Kirli hesaplar üzerinden yükselen bu netleşme kendisini namluların gölgesinde aranan uzlaşma ve ittifaklarla somutlaştırıyor. Eskiden bu tür kirli hesaplar kitlelerin gözlerinden uzakta, kapalı kapılar ardında yapılır ve ancak çok sonra tarihçiler tarafından ortaya çıkartılırdı. Şimdi ise tam tersine, nerdeyse televizyonların canlı yayınlarında bir ulusun nasıl boğazlanması gerektiği tartışılmakta, mal varlığına kimin nasıl el koyacağı, kimin payına neden razı olmadığı konuşulmaktadır. Irak halkının yaşamı bir deste dolar karşılığında pazarlık konusu edilmekte, adeta kilim tüccarları arasındaki pazarlık çekişmesine dönüşmektedir.

ABD birçok cephede hazırlıklarını sürdürüyor

Bu can pazarının tellalı Bush yönetimi, 15 Şubat gösterileri sonucu katlamak zorunda kaldığı diplomatik prosedürü değişik yöntemlerle birçok cepheden aynı anda yürütüyor. Saldırıyı BM'e onaylatmak için 24 Şubat günü ABD, İngiltere ve İspanya imzalı bir karar tasarısı Güvenlik Konseyi'ne sunuldu. Yeni bir şey içermeyen yeni karar tasarısı sadece 1441 No'lu karara atıfta bulunuyor. ABD yöneticileri tarafından bir yandan döne döne Güvenlik Konseyi'nin ikinci bir kararına gerek olmadığı ilan ediliyor. Öte yandan ise, Bush'un yaptığı bir beyanatta, onayına başvurulmuş kurum, Birleşmiş Milletler Örgütü tehdit ediliyor, tasarının bir ultimatöm olarak algılanması isteniyor. Bu arada, değişik alanlarda sürdürülen çabaların sonucu ne olursa olsun, Irak hakkında verilmiş olan fermanın icrasında herhangi bir değişikliğin olmayacağı, tüm savaş hazırlıklarının tamamlandığı ilan ediliyor.

Bu girişim ve beyanatlarda görünürde birbirleriyle çelişir bir tablo ortaya çıkarsa da aslında son derece homojen bir bütünlüğe sahip. Çünkü askeri savaş ile psikolojik savaş argümanları ustaca birbirine karıştırılmakta, sıradan bir insanın anlamakta güçlük çekeceği bir muamma yaratılmaktadır. ABD silah tekellerinin politik sözcüsü ve Bush'un Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in konuşmaları genellikle barut ve kan kokar. Kendi sorumluluk alanında hazırlıklar tamamlandığı için o da psikolojik savaş yürütmeye başladı. Son olarak, Saddam Hüseyin'in

sürgüne gitmesi veya Irak'ın BM Güvenlik Konseyi'nin kararına uyarak silahlarını imha etmesi durumunda savaşın pekala engellenebileceğini açıkladı. Oysa gelinen noktada bu tür alternatiflerin savaş makinasına geri adım attırmasının mümkün olmadığı ortada.

Savaş dinamiğini beslemeye yönelik açıklamalara ve BM örgütüne verilen ultimatoma eşgüdümle bir tarzda Washington politik destek aramaya koyuldu. Bush geçen yıl Madrid Havaalanı'nda adının ne olduğunu hatırlamadığı, sayın başkan diye hitap ettiği ve kendi ülkesinde bıçağın sırtına oturmuş İspanya Başbakanı José Mario Aznar'ı Teksas'ta şatafatlı bir törenle kabul etti, Güvenlik Konseyi'ne verilen yeni karar taslağına imzasını attı. Hemen ardından Colin Powell bir dünya turuna gönderildi. İlk durak olan İtalya'da Powell'in misyonu, üç milyonu aşkın insanın sokağa dökülmesiyle sersemleyen ve ABD'yi destekleme kararında tereddüt etmeye başlayan Berlusconi'yi yeniden ikna etmek, ona moral vermektir. Genelde ciddiyetini korumakta güçlük çekmesi ile ünlü Berlusconi bitkin bir vaziyette, ne Powell'e hayır diyebilirdi ne de ülkeyi baştan başa saran savaş karşıtı cereyana göğüs gerebilecek kudrette olduğunu gösterebilirdi.

Daha sonra Japonya'ya geçen ABD'nin general rütbeli diplomatı Washington'un politik vesayeti ve askeri işgali altında bulunan Japonya'nın yöneticilerini savaşa evet demekte fazla zorluk çekmedi. Çünkü Japonya, Almanya'nın tersine, henüz ABD'nin yedeğinden çıkmış, ciddi politik konularda ondan bağımsız dış politika üretme ve yürütme sürecine girmiş değil. Bu bağımlılığının yanı sıra iktisadi gelişme düzeyinin zirvesindeki Japonya ekonomisi gerek hammadde gerekse de enerji kaynağı bakımından tamamen dışarıya bağımlı bir konumda. Örneğin, Almanya kendisine Körfez yolu zorla kapatılsa bile sahip olduğu ilişkiler sayesinde petrol ihtiyacını Rusya'dan telafi etme olanaklarına sahip. Oysa, Japonya için olanaklar tatmin edici seviyede değil ve Körfez'de patlak verecek bir kargaşa onun ekonomisinin hayat damarlarını doğrudan etkiler. Bu duruma ABD'nin şantajcı tavrı da eklenince, sonuç Tokyo açısından kritik bir noktaya dayanıyor. Bu nedenle, Powell'in Tokyo ziyaretinin başarılı geçmesi ve Japonya'nın Irak krizi konusunda ABD cephesinde yer alması şaşkıncı değil, tersine beklenen bir tavır.

Kuzey Kore olayının gerisindeki hesaplar

Powell'in ABD'nin bölgede askeri işgal altında tuttuğu bir başka dayanağı olan Güney Kore'ye uğraması çok daha karmaşık bir gerçeğe ışık tuttu. Powell'in ziyaretinin Güney Kore yeni cumhurbaşkanının görev devralma töreni ile çakışması kuşkusuz bir rastlantı. Ama Powell'in boy göstermeye hazırlandığı törenden birkaç saat önce Kuzey Kore'nin yapmış olduğu balistik füze denemesi hiç de rastlantıya benzemiyor. ABD ile Kuzey Kore arasında

çoktandır bir sürtüşme yaşandığı biliniyor. Bu sürtüşmenin içeriği nedense tatmin edici bir biçimde kamuoyuna yansımamakta, basında işlenmemektedir. Yıllardır konuya ilişkin haberler aynı cümleyle başlayıp aynı tespitle sonuçlanmaktadır: *"Dünyanın en son Stalinist diktatörlüğü uyguladığı yanlış politika ile ülkeyi kılıkla yüzyüze getirdi. Var olan sınırlı kaynaklar lüzumsuz askeri harcamalara ayrılmakta ve sonuçta insanlar açlıktan kırılmaktadırlar."*

Kılıkla karşı karşıya olduğunu inkar etmeyen ve dışarıdan gelen besin yardımından yararlanan Kuzey Kore sürekli ABD'nin sataşmalarına maruz kaldığını, gerektiğinde karşılık vermektен geri durmayacağını açıklıyor. Sorunun bu yönü asla tartışma konusu yapılmamakta, ABD'nin iki Kore arasındaki sınır bölgede Güney Kore'nin "güvenliğini sağlamak" amacıyla 40 bin askerinin her an tetikte beklediği belirtilerek geçiştirilmektedir. Gerçeklerin büyük bir arsızlıkla çarpıtıldığı, dezenformasyonun enformasyonla yer değiştirdiği ortamda, Körfez'de savaşın eli kulağında olduğu bir anda, Seul'da Powell'in huzurunda sembolik bir tören sırasında Kuzey Kore'nin yaptığı bu jestin amacını anlamak pek kolay değil. Provokasyon mu, uyarı mı, şantaj mı? Zira tarafların mevcut koşullarda askeri bir dalaşmayı göze almaları çok güç.

Ancak ABD yetkililerinin konu hakkında gösterdikleri tepki, yaptıkları açıklamalar ABD'nin Irak'a karşı büyük bir inatla sonuçlandırmak istediği politikanın ne kadar uyduruk gerekçeler üzerinde bina edildiğini gözler önüne seriyor. Kuzey Kore Atom Enerjisi Ajansı'nın denetleyicilerini sınır dışı ediyor, nükleer silahların yayılmasını yasaklayan anlaşmadan çekildiğini açıklıyor, pazarlıklar sonucu kapatılmış nükleer santralini yeniden işletmeye açıyor, ABD'ye açıktan tehditler savuruyor ve üstelik Colin Powell'i selamlarcasına orta menzilli balistik füze denemesi yapıyor. Buna karşılık Bush Kuzey Kore'nin bu tavrını *"görüşmelerle giderilebilecek diplomatik bir pürüz"* olarak tanımlıyor. Colin Powell ise burnunun dibinde füze denendiği anda, Seul'da yaptığı açıklamada *"zaten önden bize haber verdiler, pek önemli bir şey değil, daha ziyade saldırgan karakteri olmayan bir denemeye benziyor"* diyor ve aynı gün bu ülkeye yeniden beslenme yardımının başlatıldığı açıklanıyor.

Oysa aynı çetenin Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğunu kanıtlayabilmek için başvurmadığı

yöntem kalmadı. Irak'a "zanlı, suçsuzluğunu ispat et!" yöntemi uygulanıyor ve bu arada "ispatlasa bile inanmayacağız" deniliyor. Irak'ın sahip olma hakkı olduğu 150 km menzilli füzelerinin saptanan menzili 15-20 km aştıkları iddia edildi. Bu iddiaya Bush, Blaire ve avanesi can simidine yapırcasına sarıldılar. Oysa bunlar 'yerli malı' kalitesiz füzeler, menzilin aşsa ne değişir. Günlerdir bu kelepirci füzelerin varlığı, menzili ve imhası üzerine politika üretiliyor; mutlaka daha iyisi vardır, 1 Mart'tan itibaren derhal imha edilmesi gerekir ultimatomu veriliyor. Aynı retorikle, imha edilse de edilmese sonuç değişmeyecektir, ama önce imha edilsin, biz savaşa sonra başlayalım deniliyor.

Çin, Pakistan, Afrika ve Meksika gezileri...

Powell'ın gezisinin son iki durağı olan Çin ve Pakistan'da yaptığı görüşmelerden yeni bir sonuç çıkmadı. Pekin yöneticileri sorunun politik yöntemlerle çözümlenmesinin mümkün olduğunu, savaş seçeneğine karşı çıktıklarını Powell'e hatırlatmakla yetindiler. Pakistan rejimi ise, ABD'nin Afganistan saldırısında ülkeyi bir üsse dönüştürdüğü için kendi kamuoyu karşısında zor durumda. İslamabad rejimi açıktan efendisinden yana tavır alarak mevcut güçlüklerine bir yenisini eklemeyi göze alamıyor. Onun için Pervez Müşerref, esasta ABD ile hemfikir olmasına karşın, ona açıktan destek verme gücünü kendinde bulamıyor, savaşın en son çare olması gerektiği belirterek kamuoyuna ters düşmemeye çalışıyor. Fakat Powell, Afganistan savaşında sırtı sıvazlanan, diktatör generalden "sayın başkan" mertebesine terfi ettirilen Pervez'in sıkıntılarını ona karşı kullanmaktan geri durmadı. Pakistan'ın ABD politikasına kolaylık sağlamaması, onunla uyum içinde hareket etmemesi durumunda Washington'un Hindistan'la ilişkilerine öncelik tanımak, bölgedeki politikasını ona göre saptamak zorunda kalacağını bildirdi.

Powell'ın gezisi sürerken, Bush'un bir özel temsilcisi BM Güvenlik Konseyi geçici üyesi olan üç Batı Afrika ülkesini dolaştı. Bunların Güvenlik Konseyi'nde ABD'den yana oy kullanmaları için, her birinin içinde bulunduğu somut koşullara göre, kimine silah yardımı, kimine mali yardım, kimine de doğrudan sanayi yatırımı vaadedildi.

Güvenlik Konseyi'nde aynı konumda bulunan komşu ülke Meksika'ya ise ABD, oyunu iyi kullanması koşulu ile, göçmen politikasında düzenlemeye gideceği, her gün sınırı aşmaya çabalayan binlerce Meksikalı'nın ABD'de çalışmalarının kolaylaştırılacağı sözünü verdi.

Washington'un sürdürdüğü vaad, rüşvet, satın alma, tehdit etme sıralanmasında liste uzun, dünyanın tüm kıtalarını kapsıyor. Deyim yerindeyse, pastanın üstüne en son konan vişneyi ise bir Filistin devleti projesi oluşturuyor. En son yapılan bu öneri zaten bekleniyordu. At pazarlığı Ortadoğu'nun ve tüm Arap dünyasının on yıllardan beri kanayan yarasının bir başka yıkıma basamak edilmeye çalışılmasına kadar vardırdı. Arap dünyasını bir parça yatıştırma için Filistin sorunu konusunda bu tür cereyanlar ilk Körfez Savaşı döneminde de estirilmişti. Bunun tiksindirici bir boş vaad olduğunu herkesten iyi bilen İsrail bundan rahatsız olduğunu açıklama gereği dahi duymadı.

Savaş karşıtı cephede yaşananlar

Savaş karşıtı cephede yaşanan gelişmeler de benzer bir seyir içinde. Ancak bu cereyanın başını çeken bir güç olmadığı için girişimler büyük bir çeşitlilik ve dağınıklık arz ediyor. Bilançosunun yapılmasının güç olduğu savaş karşıtı girişimler farklı kategorilere ayrılıyor; Bağdat'ta canlı kalkan olmaktan, devletler arası ittifak arayışından, Hoolywood sanatçılarının

imza kampanyasına karar uzanıyor. Kitle gösterisi düzeyinde ise, 15 Şubat'tan sonra onun devamı olarak algılanabilecek tarzda henüz kayda değer bir gelişme kaydedilmedi. Gelişmelere devletler arası görüşmeler ve tekil inisiyatifler damgasını basıyor.

Chirac'ın Paris'te topladığı Fransa-Afrika zirvesine katılan 52 Afrika ülkesi, çoğu içtenlikle bazıları da mecburen Fransa'nın girişimini desteklediklerini ve savaşa karşı olduklarını açıkladılar. Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da toplanan Bağlantısız Ülkeler Konferansı ise çok daha net bir biçimde savaşa karşı tutum aldı. Aynı toplantı vesilesi ile Kuala Lumpur'da biraraya gelen İslam ülkeleri konferansının 57 üyesinden 48'i, başka olanakları olmadığından, savaş durumunda petrolün bir silah olarak kullanılabileceğini vurguladılar.

Açıktır ki bu cephedeki gelişmelerin ağırlık noktasını, Çin'in desteklediği Paris-Berlin ve Moskova ittifakı ile onun arkasındaki hesaplar oluşturmaktadır. Geçen sayıdaki değerlendirmede de belirtildiği gibi, Putin'in Almanya ve Fransa gezilerinde yapılan görüşmeler ardından yayımlanan ortak bildirimlerden, Çin'in de onayını alan bu üç devletin karşı bir blok oluşturduğu ortaya çıkıyor ve Putin'in kendisi de bunu tarihi bir girişim olarak değerlendiriyordu. Aradan geçen kısa süre içerisinde herhangi bir pürüz ortaya çıkmamasına karşın, meselenin sanıldığı netlikte olmadığı görülüyor. Bunlar arasındaki temaslara yoğun bir biçimde devam ediyor. Chirac iki gün önce Berlin'e gitti, görüşmelerin hemen ardından Schöder Moskova'da Putin'le buluştu. Schröder Berlin'e döner dönmez Putin dışişleri bakanını Çin'e gönderdi ve Pekin'de ortak bir Rusya-Çin deklarasyonu yayınlandı. Devletler arası ilişkilerde en ileri düzeydeki trafiğin bu kadar yoğun olması genellikle bir sıkıntının işaretidir.

ABD'nin başını Fransa ve Almanya'nın çektiği savaş karşıtı cepheyi ciddiye almadığı açık. Washington, Fransa ve Almanya'nın Irak uğruna ABD politikasını çıkmaza sokmayı ve onu cepheden teşhir etmeyi göze alamayacaklarını biliyor. Sonunda en kötü ihtimalle çekimser kalacaklarını düşünüyor. Paris ve Berlin ise, bugüne kadar takındıkları tavırdan son anda, kendilerine onurlu bir çıkış kapısı sunulmadan, vazgeçmeleri durumunda yalnız kendi kamuoyları nezdinde değil dünya önünde rezil olacaklarını ve bunun faturasının özellikle de Fransa'ya pahalıya mal olacağından emin. O nedenle zararını sınırlamak için birbirlerine kenetleniyorlar. ABD yönetiminin Fransa ve Almanya'nın onurunu kurtarma diye bir sorunu olmadığı gibi ABD'nin başlıca ticari rakibi konumunda olan Avrupa Birliği'ni dinamitleme hesabı da var. Bu nedenle Avrupa Birliği'nin lokomotif gücü

olarak anılan Fransa-Almanya ittifakı çetin bir sınavdan geçiyor, Rusya'dan destek bekliyor.

Saflaşmada Rusya'nın karmaşık hesapları

Bu saflaşmada Rusya'nın hesapları çok daha farklı. Bir yandan ABD ile ilişkilerini bozmamak için ona doğrudan ve sert bir biçimde tavır almamakta, öte yandan da onun yayılmacı politikasından rahatsızlık duyduğu için savaşa karşı çıkmakta, Fransa-Almanya ittifakını desteklemekte, ama ona önderlik etmeye yanaşmamaktadır. Rusya'nın bu ikili oyunu biraz fazla sırtmaya başladığı için, ABD Moskova'nın da içinde yer aldığı bloku görmezlikten geliyor, Chirac'a hakaretlerde bulunabiliyor. Hiçbir devlet uluslararası arenada bu kadar taban tabana zıt ilişkileri bir arada sürdürmeyi kaldıramaz, bir noktadan itibaren seçim yapmak zorunda kalır. Fakat Rusya bir istisnadır, bu çelişkiyi bir dönem kaldırma kapasitesine sahiptir. Moskova açıktan bir şey talep

etmese bile, ona buna sus payı sunmayı gerekli hatta zorunlu görüyor. Bundan kısa bir süre önce ABD'nin Moskova'ya, "Gürcistan'da, Çeçenistan'da neyi uygun görüyorsanız onu yapın, ama bizim Irak senaryomuz engel çıkartmayın" dediği türünden haberler ortada dolaştı.

Rusya gibi iddialı bir gücün bu tavrının bir başka uzantısı da olabilir. Örneğin Putin kendisine miras kalan stratejik nükleer silahları kuşanarak istediği an ABD'nin Körfez saldırısını sabote edebilir. Geçmişte bunun bir örneği var. 1956'da Fransız ve İngiliz birlikleri Süveyş Kanalı'nın devletleştirilmesini bahane ederek Mısır'a saldırdıklarında Kruşçev'in bir tehdit savurması yetti. Rusya böyle bir tehdiye başvurma gücüne sahip. Teknolojik geriliğine, önemli ölçüde yetkinliğini kaybetmiş olmasına karşın Rusya'nın elindeki stratejik ve konvansiyonel silahlar dehşet saçıcı bir kapasiteye sahip. Sadece Typhon denizaltısında 200 adet stratejik nükleer füze bulunuyor. Bunların çoğu bozulmuş olsa ya da etkisizleştirilse bile, kalanlar yine de dünyayı tahrip edebilecek bir kapasiteye sahip. Elinde böyle olanakları olan bir gücün ikili oynama ve stratejik hesaplar yapmada ciddi bir hareket serbestliği olur.

Bu soyut varsayımın asıl vurgulamak istediğimiz nokta şu: Rusya pekala ABD'ye karşı çıkıyormuş gibi görünerek pratikte ona mani olmadan Irak'a girmesinde bir sakınca görmeyebilir, hatta bundan uzun vadede çıkar umabilir. Böyle bir hesabın geçmişte örneği var. En son örneği Sovyetler Birliği'nin Afganistan çıkartması. Brejnev'e Kabil tuzağını kuran, onun militarist gövde gösterisini gizlice ama en çok alkışlayan güç ABD emperyalizmi idi. Zaman yapılan hesabın ne kadar isabetli olduğunu kanıtladı. Eğer ABD ordusu Bağdat'a girerse, Saddam'ın tereyağından kıl çeker gibi devre dışı edilmesini ve tahta aynı kolaylıkla bir askeri valinin oturtulmasını kim garantileyebilir? Hep uzaktan saldırmaya alışmış ABD generallerinin Bağdat sokaklarında karşılaşılabilecek direnişi düşündüklerinde daha şimdiden ödlere kopuyor, hep Vietnam gözlemlerinde canlanıyor ve bunu açıkça söylüyorlar. On yıllardır "Vietnam sendromu"nun sancılarını çeken Amerikan halkı yeni bir fedakarlığa ne ölçüde katlanabilir?

Eğer böyle bir durum yaşanırsa, Moskova sadece ABD'ye dönüp "Afganistan bizim Vietnam'ımız oldu, işte Irak da sizin Afganistanınız!" demekle yetinmez, savaşı baştan onaylamamış olmanın meyvelerini de toplar. Çünkü ortada insanı ve her türlü değerini hiç sayan kirli bir stratejik hesap var. Bugün Gürcistan senin Irak benim diyen güç, yarın Irak'ı sindirdiğinde gözünü Kafkasya'ya dikecektir.

Emperyalist savaş ve CHP

CHP'nin düzenin has partisi olduğu konusunda herhangi bir tartışma yok. Nitekim emperyalist savaş karşısındaki ikiyüzlü tutumu bile onun ABD yanlısı yaklaşımını gözgelemeye yetmedi. Muhalefet partisi misyonuyla savaş karşıtı toplumsal eğilimin basıncı altında ABD'nin Irak'a müdahalesini doğrudan savunma tutumunu almamış olması, savaşın faturasını bütünüyle AKP'ye kesme çabasından kaynaklanıyor. Bir de işçi sınıfı ve emekçilerde CHP'nin savaş karşıtı olduğu kanısı yaratmayı amaçlıyor.

CHP lideri Baykal'ın ağzından emperyalist ABD'nin Irak savaşına karşılık içeren sözlerinin bir karşılığı yoktur. Yaptığı tüm açıklamalar sermaye hükümetini sıkıştırma üzerinden şekilleniyor. Böylelikle kitlelerin emperyalist savaş karşıtı tepkisini AKP'ye yöneltmek istiyor.

"Bu hükümet içine sindiremediği kararı milletvekillerinin sindirmesini, CHP'nin sindirmesini bekliyor"! Bu sözler CHP liderine ait. "Saddam bir diktatör, bölge için tehlikeli" sözleri de ona ait. Sözlerin ilk bölümü 25 Şubat tarihli CHP grup toplantısında dile getirildi. Saddam'ın diktatörlüğünü öne çıkaran ifadeler ise ABD Ankara Büyükelçisi ile görüşme sonrası yapılan açıklamada yer aldı.

Baykal'ın ikiyüzlü tutumu sonraki açıklamalarına da yansdı. "Savaşa ne Hıristiyan ne katolik, ne ortadoks evet demiyor, inşallah müslümanlar da evet

demeyecektir. Kitle imha silahlarını ortadan kaldırmak için kitleyi ortadan kaldıracak bir füze saldırısı yapmak zorunda mısınız?"

Bu açıklamadan çıkan ilk sonuç Irak'da kitle imha silahlarının olduğunu ve Amerikan saldırısının da gerçekten kitle imha silahlarını yoketmek için gündeme geldiği yalanını Baykal'ın kabul ettiğidir. Oysa BM'nin Irak'da inceleme yapan, CIA ajanlarının içinde yer aldığı heyet Irak'da kimyasal silaha rastlanmadığını raporuyla ilan etti. Hepsinden önemlisi savaşın bir petrol ve egemenlik savaşı olduğunu herkes biliyor. Baykal'ın bu sözleri ABD'nin iddialarını meşrulaştırmakta başka bir işe yaramıyor.

"Barzani tehdittir. Türkiye gerekirse bu tehdidi ortadan kaldırmak için Irak'a girer." Baykal bu sözlerle gerçek niyetini ortaya koyuyor. Barzani'nin ipleri ABD emperyalizminin elinde. ABD emperyalizminin sunacağı her tür çözüme Barzani 'evet' diyeceğini belirtti. ABD'nin savaş politikasına sermaye devletini ikna etmek için Kürt kartını kullandığı biliniyor. Baykal ne yapıyor? ABD'nin tutumunu izliyor ve ABD'nin savaş arabasına bağlanma tutumunu Barzani ve muhtemel Kürt oluşumu üzerinden izah etmeye çalışıyor. Böylelikle ABD'nin Irak'a müdahalesini kendi ağızıyla desteklemiş oluyor.

Sermaye hükümeti ABD emperyalizminin

çıkarları doğrultusunda savaş tezkereleri çıkarıyor. İş bununla da bitmiyor. Ülke topraklarının boydan boya ABD'nin denetimine açılması, 62 bin yankinin Türkiye'de konuşlanmasına evet denilmesi, işçi ve emekçi çocuklarının Irak'da savaş ateşi içine atılması ABD emperyalizmine yetmiyor. ABD sömürgesinden ekonomik ayrıcalıklar da istiyor. KDV'nin indirilmesi, mazotun daha ucuza satılması vb. kararların da almasını bekliyor. Sermaye hükümeti de bu doğrultuda son hazırlıklarını yapıyor.

CHP lideri Baykal'ın diline doladığı eleştirilerden biri de ABD'ye yönelik olarak gündeme getirilen ekonomik ayrıcalıklardır. Baykal, "Şimdi ABD baskısı karşısında KDV nasıl inermiş, ona bakmaya çalışıyorlar. Mazot da ucuzluyor ama Türk çiftçisinin mazotu değil, Amerikan tankının mazotu." Tüm bunlar doğru. Peki Baykal sermaye hükümetinin başı olsa ne yapacaktı? Hiç kuşku duyulmasın ki, savaş politikasının altına tereddütsüz imzasını atacaktı. ABD'nin ekonomik ayrıcalık talebinin gereklerini harfiyen yerine getirecekti.

CHP bir düzen partisidir. Tüm düzen partilerinin varoluş nedeni emperyalist dünya sisteminin, sermaye düzeninin korunmasıdır. Bütün güçlerini bu yolda seferber etmişlerdir. Muhalefet partisi misyonunun sınırı hükümet olan AKP'nin yıpratılması/teşhirinden ibarettir. Baykal'ın CHP'sinin yaptığı da budur.

Ankara'da savaş karşıtı eylemlilikler...

21 Şubat günü saat 18:00'de Sakarya Caddesi'nde Irak'a düzenlenecek saldırıyı protesto etmek için meşaleli bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada, meclisteki "savaş yasası"nın salı günü oylamaya sunulacağı, o gün savaş karşıtlarının bu yasanın çıkmaması için meclis önünde toplanacakları belirtildi. ABD'nin petrol düşleri için akacak kanın önünü geçilmesi, bu saldırganlığa karşı bütün insanların tepkisini ortaya koyması vurgulandı ve 1 Mart'ta Ankara Sıhhiye Meydanı'nda yapılacak "Irak'ta savaşa hayır!" mitingine çağrı yapıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Amerikan askeri olmayacağız!", "Savaşa karşı genel grev genel direniş!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Ankara Savaş Karşıtı Platformu'nun basın açıklaması...

22 Şubat günü de Ankara Savaş Karşıtı Platformu tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Saat 12:30'da Yüksel Caddesi'nde yapılan açıklamada, siyasi iktidara seslenilerek, savaş bölgesine gönderilecek olan sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin, onaylamadıkları bir savaşta yedek ordu olarak savaş bölgesinde bulunmak istemedikleri belirtildi. "Savaşa karşı genel grev genel direniş!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "Üsler kapatılsın tecrit kaldırılsın!", "Yedek ordu olmayacağız!" sloganlarının atılmasının ardından eylem sona erdi.

Savaş Karşıtı Platform her akşam saat 18:00'de Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması yapma kararı aldığını açıkladı.

TÜMTİS Ankara Şubesi'den 1 saatlik iş bırakma eylemi...

TÜMTİS Ankara Şube'nin örgütlü bulunduğu Şaşmaz Nakliyeciler Sitesi'nde 26 Şubat günü "Emperyalist savaş ve esnek çalışma yasası"na karşı bir saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Eylem alkışlarla ve emperyalist savaş karşıtı sloganlarla başladı. Saat 9:30'da başlayan eylemde TÜMTİS Ankara Şube başkanı yardımcısı Abidin Kandeyer basın açıklaması metnini okudu. Açıklamada başını ABD'nin çektiği Irak saldırısını ve gündemde olan 1475 sayılı iş yasasında değişiklik öngören yasa taslağını onaylamanın, buna sessiz kalmanın mücadeleye ve geleceğe ihanet etmek olduğu vurgulandı.

Emperyalist savaşa ve işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı üretimden gelen gücün kullanılmasının zamanının geldiği söylendi. Ayrıca Amerikan mallarını boykot çağrısı yapıldı.

Bir saatlik iş durdurma eyleminde savaş karşıtı dövizler taşındı ve sloganlarla işyeri temsilciliği önüne kadar yüründü. 300'ü aşkın işçinin katıldığı eylemde, "Şalter incek, savaş bitecek!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "ABD askeri olmayacağız!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa karşı genel grev genel direniş!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

DİSK Genel-İş'ten savaş karşıtı eylem

DİSK Genel-İş 3 No'lu Şube, 22 Şubat Cumartesi günü savaş karşıtı bir eylem gerçekleştirdi. Konak Gümrük'teki sendika binası önünde yapılan eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı. Eylemde "Emperyalist savaşa hayır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD, işbirlikçi AKP!" vb. sloganlar atıldı. Şube Başkanı Zeki Olkun'un okuduğu basın metniyle eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Gebze'de emperyalist savaş karşıtı eylemler...

ABD emperyalizminin son hazırlıklarını tamamlamak üzere olduğu Irak'a dönük emperyalist yağmacı savaşa karşı tepkiler artıyor. Dünyanın ve yurdun çeşitli yerlerinde ezilen halklar ve emekçiler çeşitli eylemlerle emperyalist savaşı protesto ediyorlar.

Gebze Ulaştepe'de emperyalist savaş karşıtlarının 8 Şubat'ta başlatmış olduğu eylemler Gebze İlçe Emniyet'ine bağlı resmi ve sivil polislerinin yoğun baskısına rağmen düzenli olarak devam ediyor. Protesto eylemleri Ulaştepe Mahallesi dışında Mudurnutepe ve Yenimahalle semtlerinde de düzenli olarak yapılıyor. Eylemlerin daha fazla kitleselleşmesi için semtlerde ortak çalışmalara hız verilecek.

Gebze Savaş Karşıtı Platform'un 22 Şubat saat 16:00'da düzenlemeyi planladığı "Savaşa hayır!" mitingi hava koşulları nedeniyle 8 Mart'a ertelendi.

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

SY Kızıl Bayrak/Gebze

Yeni iş yasası kapıda!

Ortaçağ köleliğine ve kıdem tazminatının gaspedilmesine karşı mücadele barikatlarına!

Emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarı bir yandan ülkemizi ABD'nin dümeninde Irak'a dönük kirli bir savaşın içerisine sürerken, diğer yandan da işçi ve emekçilerin yüzyıllık kazanımlarına göz dikiyor. Sermaye iktidarının dış politikasını emperyalizme uşaklık ve halk düşmanlığı belirlerken, iç politikasını da İMF-TÜSİAD yıkım programları ve emek düşmanlığı belirliyor. Onyıllardır İMF-TÜSİAD yıkım programları ile ülke tarımını çökerten, işçi sınıfı ve emekçileri işsizliğe ve açlığa iten, milyonları eğitim-sağlık gibi en temel haklarından yoksun bırakan sermaye iktidarı, şimdi de ABD tekellerinin ve onların işbirlikçisi bir avuç sömürücü sınıfın sefil çıkarları uğruna gençlerimizi ABD ordusunun arkasında Ortadoğu halklarını boğazlamaya ve ölmeye göndermeye hazırlanıyor. Ülkenin üs, liman ve tesislerini ABD emperyalizminin kirli savaşına tahsis eden, ülke topraklarını boydan boya Amerikan askerlerine açan ve dün olduğu gibi bugün de Filistin halkının haklı direnişi karşısında İsrail'le işbirliği yapan burjuva iktidar, içerde de bir avuç sömürücü asalağın çıkarları uğruna, üstüne savaşın faturasını da ekleyerek işçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırıya girişmiş bulunuyor.

Bu saldırıların bir ayağında özelleştirmeler, işçi kıyımları, yeni vergi ve zamlar var. TEKEL, TÜPRAŞ, PETKİM, SEKA Kağıt Fabrikaları gibi en temel kamu işletmeleri ve hazine arazileri özelleştirmeler yoluyla yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekilecek, eğitim ve sağlık gibi en temel kamu hizmetleri tümüyle paralı hale getirilecek, vergi affı yoluyla hortumculara ve hayali ihracatçılara af getirilirken emekçilerden yeni vergiler alınacak, yeni zamlar ve ücret düşürmeler yoluyla yaşamımız çekilmez hale getirilecek. AKP hükümetinin "Acil Eylem Programı" adı altında açıkladığı İMF-TÜSİAD programının içerisinde bunların yanı sıra kamu emekçilerinin iş güvencesinin kaldırılması, 1,5 milyonu aşkın memurun işten atılarak ya da sözleşmeli personel haline getirilerek memur sayısının 300 binlere çekilmesi, kamu işçilerinin sosyal haklarının gaspedilmesi, işçi kıyımları, nemaların gaspı vb. saldırılar var.

Saldırıların diğer ayağını ise dünya işçi sınıfının yüz yılı aşkın mücadelesiyle, can bedeliyle elde ettiği kazanımların gaspedilmesi oluşturuyor. 26 Haziran 2001 tarihinde sendika ağaları, işveren temsilcileri ve dönemin Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan yanyana geldiler ve bir protokol imzaladılar. Bu protokol mevcut iş yasasının değiştirilmesi için Bilim Kurulu adı altında 3'ü işçi sendikalarını temsil eden 9 kişilik bir kurulun oluşturulmasını öngörüyordu. Bu protokole göre Bilim Kurulu'nun çıkaracağı yasa tasarısı tüm taraflarca kabul edilmiş sayılacaktı. Yani sendika ağaları böyle bir protokolü imzalayarak görmedikleri bir yasayı önden kabul etmiş oluyorlardı. Bilim Kurulu'nu oluşturan sözde bilim adamları bir araya gelerek hummalı bir çalışma yürüttüler ve yeni bir iş yasası taslağı hazırladılar. İş yasalarının çağdaşlaştırma iddiasıyla yola çıkanlar, ortaçağın kölelik kurallarını yasa hükmü haline getiren "İş Yasası Ön Taslağı" adı altında yeni bir yasa tasarısı

hazırladılar. Bu yasa tasarısının tek amacı işçi sınıfını tüm haklardan yoksun bırakarak köleleştirmektir. Bu tasarı üzerinden Ocak ayından beri sendika ağaları, patron örgütleri ve sermaye hükümeti pazarlıklar yapıyor. Sermaye sınıfı ve onun iktidarının derdi sahte İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe gireceği 15 Mart'a kadar tasarımı yasalastırmak.

Kıdem tazminatı kaldırılıyor!

Hazırlanan tasarı kıdem tazminatını fiilen kaldıran iki öneri getiriyor. Bunlardan biri "Kıdem Tazminatı Fonu" adı altında yeni bir fon oluşturulması. Patronlar bu fona işçi adına aylık ücretin yüzde üçü oranında prim ödeyecekler. Yani patronların ödeyeceği yıllık prim işçinin 1 aylık ücretinin yalnızca yüzde 36'sına

denk geliyor. Böylelikle patronların mali yükümlülükleri düşürülmüş oluyor. Çünkü bugün işverenler işten çıkardıkları işçiye çalıştığı her yıl için bir aylık ücreti kadar tazminat ödüyorlar. İşçinin kıdem tazminatı alabilmesinin şartlarını tasarı şöyle belirliyor : "Ölüm, emeklilik, malullük durumları ile adına 15 yıl prim ödenen işçinin isteği halinde" **Yani artık işten atılan işçiye kıdem tazminatı ödenmeyecek!** Eğer işçi belirtilen şartları yerine getirirse kendisine, **adına prim ödenen her yıl için 30 günlük ücreti tutarında fondan ödeme** yapılacak. Örneğin tasarının yasallaşmasının ardından 10 yıl daha çalışarak emekli olan bir işçi, adına yalnızca 5 yıllık bir prim ödenmişse sadece bu prim ödenen 5 yıl için tazminat alabilecek. Diğer yandan kıdem tazminatı fona devredildiğinde kıdem tazminatına esas olan gün

Yeni iş yasa tasarısıyla ilgili TEKSİF Bakırköy Şube Başkanı Çetin Yelken'le konuştuk...

"Bu yasayla tam bir kölelik dayatılıyor!"

- Yeni iş yasa tasarısı hakkındaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

- Aslında bunun üzerine söylenecek çok bir şey yok. Ücretli kölelik bu yasayla tam bir köleliğe dönüştürülüyor. Ödünç işçilik diye bir şey konuluyor önümüze ve sözleşmeli işçilik neredeyse çalışma yasasının temelini oluşturuyor. Kıdem tazminatıyla ilgili yine ciddi sorunlar var. Kısacası bu yasa meclisten geçerse işçi sınıfının TC tarihindeki yaşadığı en ağır saldırı olacak. Bugüne kadar kazanılmış tüm hakların neredeyse tamamen gaspedileceğini söyleyebiliriz. Yazık ki bu işçi sınıfının sendikal örgütlülüğünün sonu olur.

- Şu an İstanbul özelinde sendika şubelerinin oluşturduğu bir koordinasyonla yasanın meclisten geçmesi durdurulmaya çalışılıyor. Bu saldırıyı durdurmak için yaygın, kitlesel ve sürekli bir

eylem çizgisine ihtiyaç olacak. Bu konuda ne diyeceksiniz?

- Bu saldırıyı durduralım ya da durduramayalım, meclisten geçsin veya geçmesin, bizim yine de işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda en ileri çaba içerisinde olmamız gerekiyor. Diğer yandan saldırıya bu karşı çıkış istediğimiz gibi yaygınlaştırılmadı. Asıl olarak sorun biraz da sendikal mekanizmada. Biz yine payımıza düşeni yapacağız. Ancak işçi sınıfı haklarına sahip çıkmak zorunda, sendikaları, konfederasyonları zorlayacak. Zira ülkemizde sendikal sistem yıpranmış durumda, yani bir çıkmaz içerisinde. Bu yasaya karşı işçi sınıfının merkezi ve güçlü bir tavır koyabilmesi gerekiyor. Aksi takdirde bu saldırı işçi sınıfı mücadelesinin ağır yaralar alması demek olacaktır.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

sayısı toplu sözleşme yoluyla da artırılmayacak. Bugün birçok sendikali işyerinde toplu sözleşme yoluyla kıdem tazminatına esas olan gün sayısı 30 günün üzerine çıkartılabiliyor ve işten çıkartılan işçiye çalıştığı her yıl için belirlenen gün sayısı üzerinden ödeme yapılabiliyor.

Tasarının ikinci önerisi ise kıdem tazminatına esas olan gün sayısının doğrudan 15 güne indirilmesi. Kıdem tazminatı alabilmenin şartları ise bugünküyle hemen hemen aynı. Tek fark aynı işyerinde 10 yılını tamamlayan veya 50 yaşını dolduran işçi işten çıkartılmadan da kendi isteğiyle tazminat alabilecek. Bunun dışında işten atılan işçinin tazminat alabilmesi için aynı işyerinde **kesintisiz** en az 1 yıl çalışmış olması ve 17. maddeden atılmamış olması gerekiyor. Bu öneriye göre eğer işçi işten atıldığında tazminat almaya hak kazanabilirse kendisine çalıştığı her yıl için 30 günlük ücreti tutarında değil, 15 günlük ücreti tutarında tazminat ödenecek!

Görülüyor ki tasarının amacı kıdem tazminatını fiilen kaldırmak. Zaten Bilim Kurulu da bu amacı saklamıyor. Bilim Kurulu yasa gerekçesinde şöyle diyor: “Gerçekten zamanla işletmeler için ağır bir yük haline gelen kıdem tazminatı, özellikle ekonomik kriz dönemlerinde işverenlerin ödeme güçlüğü içerisine düşmesine neden olmuştur.” Fakat sözde Bilim Kurulu’nun söylemediği bir şey var. Bugünkü biçimiyle değiştirilmeden kalsa bile, tasarının çalışma yaşamına ilişkin diğer maddeleri kıdem tazminatına hak kazanmayı olanaksızlaştırıyor. Mevcut yasaya göre kıdem tazminatı alabilmek için aynı işyerinde **kesintisiz** en az 1 yıl çalışmış olmak gerekiyor. Oysa bugün de birçok işçi girdi çıktı yapıldığı, kısa süreli sözleşmelerle çalıştırıldığı için aynı işyerinde ara vermeden bir yılı tamamlayamıyor ve tazminat almaya hak kazanamıyor. Tasarı diğer maddelerde taşeronlaştırmayı, kısa süreli çalışmayı vb. yasalaştırıyor. Böylece kıdem tazminatına hak kazanmak için aynı işyerinde 1 yılı tamamlamak olanaksızlaştırıyor. Tasarının amacı kıdem tazminatını kaldırarak hem patronların mali yükümlülüğünü azaltmak, hem de işçi çıkartırken daha rahat davranmalarını sağlamak!

Taşeronlaştırma yasalaşiyor!

Aynı fabrikada çalışan işçileri bölerek örgütlenmelerini engellemenin, sefalet ücretleri altında her türlü sosyal haktan yoksun köleler gibi çalıştırmanın en kolay yöntemlerinden biridir taşeronlaştırma. Bugün taşeronun girmediği neredeyse tek bir fabrika bile yok. Mevcut yasaya göre asıl işin taşerona devredilmesi konusunda bir açıklık yok ve bu nedenle de asıl işin taşerona devredilmesi yasadışıdır. Yeni tasarı taşeronlaştırmayı tümüyle yasalaştırıyor ve kapsamını genişletiyor. Eğer tasarı yasalaşırsa patronlar yapılan işin bir bölümünü başka bir patrona verebilecekler ya da işyerini kısımlara ayırıp parça parça taşeronlaştırabilecekler. Örneğin bir konfeksiyon fabrikasında, fabrika bir patrona ait olacak ama işçiler ayrı ayrı patronlara bağlı olarak çalışacaklar. Ya da fabrika bölüm bölüm ayrılacak ve her bölüm başka patrona ait olabilecek. Dahası bu yöntemin her ikisi de bir arada uygulanabilecek.

Ödünç işçi borsası kuruluyor!

Tasarı ödünç işçi adı altında yeni bir kavram getiriyor. Buna göre patronlar işçisini, eğer işçi kabul ederse (!), başka patronlara ödünç verebilecekler. Bu durumda bir patronun işçileri başka başka fabrikalarda, bir orada bir burada birbirlerini tanımadan ödünç işçi olarak çalıştırılabilecekler. Böyle olunca da işçilerin örgütlenmesi mümkün olmayacak.

Diğer yandan tasarı grev kırıcılığını yasalaştırıyor. Çünkü tasarı grev aşamasındaki bir işyerinde ödünç işçilerin isterlerse çalışmayabileceklerini, isterlerse çalışmaya devam edebileceklerini söylüyor. Peki eğer işçiler ödünç verilmeyi ya da grevdeki bir işyerinde ödünç çalışmayı kabul etmezlerse ne olacak? Her gün işten atılma korkusuyla çalışan işçilerin ödünç işçi olarak çalışmayı kabul etmeme şansları olmadığı gibi, kabul etmezlerse asıl patronları onlara haddini bildirecek ve kapı önünü gösterecektir!

Tasarı ödünç işçiliği bununla da sınırlı tutmuyor. Borsada hisse alım satımı üzerinden yapılan vurgunculuğa yeni bir alan daha açılıyor. Buna göre “Özel İstihdam Büroları” açılarak bu bürolarda ödünç işçi alımı ve satımı yapılabilecek. Patronlar hisse alır gibi bu bürolardan işçi alacaklar, 3-5 gün ya da birkaç ay çalıştırıp geri verecekler. Büro sahipleri de işçi satarak para kazanacaklar. Kısacası işçiler alınlarına yazılan ödünç ibaresiyle fabrika fabrika dolaşarak ömür tüketecekler!

Geçici, sözleşmeli, part-time vb. çalışma biçimleri yasalaşiyor!

Tasarı akla gelebilecek her tür kölece çalışma biçimlerini yasalaştırıyor. Tasarıda “iş sözleşmeleri belirli veya belirsiz süreli, tam süreli veya kısmi süreli yahut deneme süreli ya da **diğer türde oluşturulabilir**” diyor. Eğer işçi ile patron arasında yapılan iş sözleşmesi belirli bir süreye bağlanmıyorsa (6 ay, 2 yıl gibi) veya belirli bir işin bitirilmesi şartı konmuşsa ya da işin kendisi geçici ise (inşaat işleri, mevsimlik işler gibi), buna belirli süreli iş sözleşmesi deniyor. Örneğin patron işçiyi günde iki saat ya da haftada 2 gün çalıştırıyorsa buna da kısmi süreli iş sözleşmesi deniyor. Fakat bunların dışında da farklı türde iş sözleşmeleri yapılabiliyor. Örneğin işçinin “iş oldukça çalışması” şartıyla bir sözleşme yapıp adına da “kayan zamanlı iş sözleşmesi” denilebilir. Başka bir maddede ise “çağrı üzerine çalışma” düzenleniyor. Buna göre işçi patron gel dediğinde çalışacak, git dediğinde gidecek! Tasarıyla deneme süresi de 2 aya çıkartılıyor. Yani kısacası tasarı yasalaşırsa işçi her ismin altında çalıştırılabilecek! Böyle olunca da işçi hafta sonu ücreti almadan çalıştığı saat kadar ücret alır, sendikalaşması olanaksızlaşır, aynı işyerinde kesintisiz bir yılı tamamlaması imkansız hale geleceğinden kıdem tazminatı almaya hak kazanamaz!

Günlük çalışma süresi 12 saate çıkartılıyor, fazla mesai ücreti kaldırılıyor!

Tasarı haftalık çalışma süresini bugünkü gibi 45 saat olarak belirlerken, **yoğunlaştırılmış çalışma haftası** adı altında patronlara günlük çalışma süresini 12 saate kadar çıkartma hakkı veriyor. Örneğin patron işçiyi 6 gün 12’şer saatten 72 saat çalıştırabilecek. Peki 45 saati aşan kısımlar için işçiye fazla mesai

ücreti mi ödenecek? Hayır! Patron fazla çalışılan saatler yerine takip eden bir ay içerisinde daha az çalıştırarak ya da izin vererek bu süreleri denkleştirecek! Denkleştirme süresi toplu sözleşme yoluyla 3 aya kadar çıkartılabilecek. Kısacası yasa tasarısı işçiye iş çok olunca çok çalış, olmayınca izin yap, ama fazla mesai ücreti isteme demektir.

Boş geçen günler yerine telafi çalışması

Eğer tasarı yasalaşırsa patronlar herhangi bir nedenden çalışmanın durdurulduğu saatler yerine işçiyi başka günlerde çalıştırabilecekler. Yani patron işçiye bugün iş yok eve git, yerine pazar günü gel çalış diyebilecekler! Böylece stok var, sipariş yok, makine bozuk gibi nedenlerle işin durdurulmasının faturası da işçiye çıkartılıyor. Oysa şu anda patronlar iş olsun ya da olmasın işçiye o günün ücretini ödemek zorundalar.

Ücretsiz izin yasalaşıyor!

Yasa tasarısı bugün yasa dışı olarak uygulanan ücretsiz izinleri de yasalaştırıyor. Buna göre patronlar “genel ekonomik kriz ve zorlayıcı sebepler” nedeniyle üretimi geçici olarak kısmen ya da tamamen durdurabilecek ya da çalışma sürelerini önemli ölçüde azaltabilecekler. Bunun adına kısa çalışma deniyor. Eğer kısa çalışma 4 haftayı geçmezse işçiye hiçbir ücret ödenmeyecek! 4 haftayı geçtiği takdirde “İşsizlik Sigortası Fonu”ndan işçiye komik bir ücret ödenecek. Bu komik ücreti alabilmek için işçinin işsizlik sigortasından faydalanma koşullarını yerine getirmiş olması gerekiyor. Oysa biliyoruz ki, kriz nedeniyle işten atılan 2 milyon işçiden işsizlik sigortasından faydalananlar parmakla sayılıyor! Eğer tasarı yasalaşırsa patronlar işçileri istedikleri zaman ücretsiz izne çıkartacaklar.

Hafta sonu tatili kaldırılıyor!

Mevcut yasada 6 iş gününden sonraki gün hafta tatili olarak belirtiliyor. Yani hafta tatili sabit bir gün olarak belirleniyor. Bugün fabrikaların neredeyse tümünde genel olarak Pazar günü, bir çoğunda ise Cumartesi ve Pazar günleri hafta tatili olarak uygulanıyor. Oysa tasarı 6 iş günü şartını kaldırarak herhangi bir gün ya da günlerde hafta tatili yapılabileceğini söylüyor. Yani haftada bir gün tatil yapan bir işçinin tatil günleri bir hafta Pazartesi, öbür hafta Salı, diğer haftalarda başka günler olarak belirlenebilecek. Bunu belirlemek tümüyle patronun keyfine bırakılıyor!

Sahte iş güvencesi kölelik yasasına bahane ediliyor!

Yukarıda başlıklar altında verdiğimiz düzenlemeler de gösteriyor ki, yasa tasarısı tümüyle patronları güvence altına alırken işçilere de kölelik dayatıyor. Bizim kölelik dediğimiz şeye patronlar “esneklik” diyorlar. Esnekliği onlar “iş sürecinin pazar koşullarına, işyeri koşullarına uyarlanması” diye tanımlıyorlar. Bizler ise esneklikten işçinin kölece, barbarca sömürülmesini anlıyoruz. Yasa tasarısı bizden bir avuç sömürücü asalağın rekabet güçlerinin artması ve daha fazla kâr edebilmeleri için her türlü haktan yoksun, sefalet ücretleri altında, sendikasız ve hayvanca çalışmamızı, iş olmadığı zamanlarda da kahve köşelerinde aç-sefil dolaşmamızı istiyor. Ama aynı tasarı işçi sınıfıyla alay edencesine iş güvencesi getirdiğini iddia ediyor! Tasarının iş güvencesi diye yutturmaya çalıştığı düzenlemeler geçtiğimiz yıl yasalaştı ve 15 Mart 2003’te yürürlüğe girecek. Sermaye sınıfı

Kölelik yasası protesto edildi

DİSK Genel-İş 2 No’lu Bölge Başkanlığı tarafından 21 Şubat’ta Kadıköy İskele Meydanı’nda yeni iş yasa tasarısına karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme 150 kişilik bir kitle katıldı. Basın metni Genel-İş 2 No’lu Bölge Başkanı Zeynel Demirçivi tarafından okundu. Açıklamada “Bu yasa eğer meclisten geçerse bu ülkede demokrasi ve insan haklarından artık söz edilemez. Bu yasayla bizlerin özgürleri kısıtlanmak isteniyor. Ödünç işçi olacak, pazar tatillerimiz elimizden alınacak. Kıdem tazminatlarımız gaspedilecek” denildi. Açıklamaya Kadıköy Demokrasi Platformu, Sarıgazi Belediye işçileri ile bazı yasal sol parti temsilcileri katıldı.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

bizden sahte iş güvencesine karşılık köleliği kabul etmemizi istiyor. Onun için de 15 Mart'a kadar kölelik tasarısının çıkartılmasını dayatıyorlar. Onların amacı kaşıkla verip kepçeyle geri almak!

Peki iş güvencesi yasası işten atmayı engelliyor mu? Hayır! Patronlar yine istedikleri gibi işçi çıkartabilecekler. Yasa patrona işten çıkartırken gerekçesini bir kağıda yazıp işçiye verme yükümlülüğü ve işçiye de dava hakkı getiriyor! İşçi açtığı davayı kazanırsa patron onu ya işe geri alacak, ya da işçiye mahkemenin belirlediği en az altı aylık en çok bir yıllık ücreti kadar tazminat ödeyecek. Peki bu dava hakkı bütün işçilere mi tanınıyor? **Hayır!**

Birincisi dava hakkından yararlanacak işçinin o fabrikada en az altı aydır çalışıyor olması gerekiyor.

İkincisi, o işyerinde onunla birlikte toplam en az on kişinin çalışıyor olması gerekiyor.

Üçüncüsü, işçinin deniz ve hava taşıma işleri ve ev işleri dışında kalan bir sektörde çalışıyor olması gerekiyor. Dördüncüsü ve **en önemlisi** işçinin “belirsiz süreli iş sözleşmesi” ile çalışıyor olması gerekiyor. Yani işçinin tarihi belirsiz bir süre ile işe başlaması, günlük dildeki deyimle kadrolu çalışması şart. Eğer sözleşme belirli bir süreye bağlanmışsa (6 ay, 1 yıl gibi) ya da işin kendisi geçici ise (inşaat işleri gibi), işçi mevsimlik, sözleşmeli, geçici, kısmi süreli, deneme süreli vb. isimler ile çalıştırılıyorsa patronun işten atarken herhangi bir gerekçe bulması gerekmiyor.

Yeni iş yasası tasarısı tüm bu çalışma biçimlerini ve hatta toplu işten çıkarmayı yasalaştırıyor! Tüm bunlara rağmen patron işçiyi yanlışlıkla “belirsiz süreli iş sözleşmesi” ile çalıştırırsa ve diğer şartlar da mevcutsa işten atarken bir adet gerekçe, bir adet kağıt ve kalem bulması gerekiyor! Gerekçe bulmak da kağıt ve kalem bulmak kadar kolay! Kriz, ekonomik koşullar, üretimin azalması, stokların olması, siparişlerin düşmesi, işyerinde değişiklikler yapılması, işçinin davranışı ve performansı gibi akla gelebilecek her şey işten atmak için yeterli bir neden oluyor!

İşte bu sahte iş güvencesi yasasını sermaye sınıfı, hükümet ve sendika ağaları pazarlık malzemesi yapıyorlar. Yeni iş yasası tasarısı yasalaştığında kadrolu çalışan tek bir işçi bile kalmayacaktır. Patronların kağıt-kalem masrafından ve dava riskinden kurtulması için iş akitlerini yenilemesi yeterli.

Kölelik yasasına birleşik mücadeleyle cevap verelim!

Sermaye sınıfı ve onun iktidarı bizleri savaşta, fabrikada, köyde ve evde köle yapmak istiyor. Kendi sefil çıkarları için ölmemizi ve öldürmemizi istiyorlar. Kendi kârlarını büyütme için bizleri fabrikalarda köle gibi çalıştırmayı, istedikleri zaman kapı önüne koymayı istiyorlar. Onlar istiyorlar ki, açlığa, işsizliğe ve sefalet ücretlerine baş kaldırmayalım. İstiyorlar ki elimizdeki kırıntı hakları da sofralarına sunalım.

Ama biz milyonlarca işçi ve emekçi, bu sefil kölece yaşama mahkum değiliz. Fabrikaların bacalarını tütüren, demiri işleyen, kentleri kuran, toprağı işleyen bizleriz. Can bedeliyle elde ettiğimiz kazanımlarımızı bu doymak bilmeyen bir avuç sömürücünün sofrasına sunamayız. Boynumuza asılan sömürü zincirlerini kırmak için birleşelim. İhanetçi sendika ağalarının haklarımızı pazarlamasına izin vermeyelim. Bunun için fabrikalarımızdan başlayarak işyeri komitelerinde, yerel işçi platformlarında örgütlenelim. Sermaye sınıfının karşısına “Herkese iş, iş güvencesi, 7 saatlik işgünü” gibi taleplerimizle dikilelim. Eğer bunu yapmazsak bugün ücretli köleysek, yarın köle olacağız. Çok değil bir ay içinde kölelik yasası meclisten geçecek. Sermayenin topyekun saldırısını püskürtmek için birleşik mücadeleyi örelim, alanları dolduralım!

Kölelik tasarısı geri çekilsin!

Bilim Kurulu dağıtılsın!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Geçici, taşeron, mevsimlik, parça başı, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasaklansın!

7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

Kesintisiz iki günlük hafta tatili!

Tüm çalışanlar için genel sigorta! (işsizlik, kaza, sağlık, emeklilik vb.)

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalı!

Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!

Emperyalist savaşın ve krizin faturasını ödemeyeceğiz!

Emperyalist savaşa hayır! İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kahrolsun işbirlikçisi sermaye iktidarı!

Türkiye ABD emperyalizminin savaş ve saldırı üssü...

ABD emperyalizmi ülkemizden defol!

ABD emperyalizmi terörist tutumunda sınır tanımıyor. Onun terörünü Vietnam, Küba, Kore, Irak halkları yaşayarak gördüler. Her terörist saldırı öncesi mazlum halkları terörizmle itham etme utanmazlığında bulunan da ABD emperyalizmiydi.

Terörizmi besleyen, uluslararası düzeyde organize eden, kendisine bağımlı olduğu sürece her türden terörü mübah gören ABD emperyalizminin ta kendisidir. Saddam'ı ABD emperyalizmi yarattı. İran'a karşı yürüttüğü savaşta Saddam'ın hizmetine nükleer silahlar da dahil her tür silahı Amerikan silah tekelleri sağladı. Saddam Halepçe'de beş bin Kürdü katleden hardal gazına ABD emperyalizmi sayesinde sahip olabildi.

ABD'nin hedefi Irak'ın “demokratikleştirilmesi” olarak sunuluyor. Oysa, Suudi Arabistan'dan Kuvveyt'e kadar bölgedeki bütün gerici şeyhlik ve kraliyet yönetimlerinin arkasında o var. ABD'nin tüm derdi Ortadoğu petrolü üzerindeki hegemonyasını pekiştirmektir. Bunun için Ortadoğu'nun en büyük petrol üreticisi ülkelerinden Irak'ta, ülkeyi ABD'nin 51 eyaleti haline getirecek bir işbirlikçi yönetim işbaşına getirilmek isteniyor.

Mazlum Irak halkının başına bombalar yağdıracak olan ABD savaş uçakları ülkemiz topraklarından havalanacak, savaş gemileri ülkemiz limanlarında konaklayacak, onbinlerce ABD askeri

ülke topraklarını babasının çiftliği gibi kullanacak.

'Müslüman' AKP'nin müslüman Irak halkının kanının dökülmesi için gösterdiği çaba, “Barış Zirvesi” ve benzeri düzenbazlıklara rağmen gizlenemiyor. Türkiye'yi ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlayan “müslüman” AKP hükümetinin tüm foyası ortaya çıkmıştır. Sermaye hükümeti savaş hükümeti olma onursuzluğuna, Irak halkını katletme operasyonuna ortak olma utanmazlığına soyunmuştur.

Emperyalist savaş sadece Irak halkını değil, bizi de vuracaktır. Bu savaşta pazarlık masasına yatırılan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi çocuklarının kanıdır. Savaşın faturasını daha da yoksullaşarak, işsizlik ve açlık girdabına çekilerek ödeyecek olanlar Türkiye işçi sınıfı ve emekçileridir.

Türkiye'yi ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlama politikasının yerle bir etmek, mazlum Irak halkının katliam fermanına izin vermemek sorumluluğu önümüzde duruyor. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine yakışan, emperyalizmin aç gözlülüğe dayanan savaş politikalarına karşı mazlum Irak halkının yanında yer almaktır.

Emperyalist savaşa karşı olmak yetmiyor. Irak halkının yanında yer almak, ABD emperyalizminin savaş politikasına karşı topyekün olarak mücadele saflarındaki yerimizi almaktan geçiyor.

Adana'da “İş güvencesi ve yeni iş yasa tasarısı” paneli

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi tarafından düzenlenen “İş güvencesi ve yeni iş yasa tasarısı” konulu panel Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde yapıldı. Panele Genel-iş 6 No'lu Şube Yönetim Kurulu üyesi Şehmuz Kaya, Avukat Şiar Rişvanoğlu, Doktor Cavit Olgun ve Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi adına Özden Demirel katıldı. Panele 40 civarında bir katılım oldu. Panelde yeni iş yasa tasarısının ne getirip ne götürdüğü hukuksal boyutuyla değerlendirildi.

Yeni iş yasa tasarısıyla işçi sınıfının yüzyıllık kazanımlarının gaspedilmek istendiği ve sınıfı köleleştirmeyi amaçlayan bir saldırı karşısında

sendikaların duyarsız kaldığı bir dönemde panelin düzenlenmesi anlamlıydı. Katılımcıların konu hakkındaki bilgilendirilmesi açısından oldukça doyurucuydu.

1475 sayılı yasada yapılmak istenen değişikliklerle kölece çalışma koşulları dayatılmaya çalışılıyor. Kapalı kapılar ardında yürütülen pazarlıklarla bu yasa oldu bittiye getirilmeye çalışılmaktadır. Sendika bürokratlarının bu saldırı karşısındaki duyarsızlığı dikkate alındığında bu saldırı ancak işçi sınıfının tabanda inisiyatifine dayalı mücadelesiyle püskürtelübilir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Bossa'da işçi kıyımı devam ediyor!

Sabancı'ya ait Bossa ve Mensa fabrikalarında işçi kıyımı devam ediyor. Bossa'da geçtiğimiz ay onlarca işçi işten çıkartılmıştı. Bugünlerde Bossa 4'te 30'a yakın işçi yine kapının önüne koyuldu. Sabancı, iş güvenliği yasası yürürlüğe girmeden iş kanununda değişiklikler yapılmadığı sürece işçi çıkışlarının devam edeceğini açıklamıştı. Sabancı sözünde

durmaya devam ediyor. Ancak sendika bürokratları bu konuda hala bir tepki ortaya koymuş değiller. Sendikacıların bu duyarsızlığından cesaret alan Sabancı işçi çıkartmaya ediyor. İşten çıkarmalara ve kölelik yasasına “Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!” talebiyle karşı durulmalı, mücadele yükseltilmelidir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

“Esnek üretim” saldırısında son perdeye gelinirken.

Yeni başlangıçlar iç

“Esnek üretim”in yasalştırılması kapıda

AKP hükümeti iş yasa tasarısında değişiklikler üzerinde anlaşmaya varmaları için taraflara 15 Şubat’a kadar süre tanıdı. Bu tarihten önce de tarafları bir araya getirip mutabakat sağlamaya çalıştı. Sık sık toplantılar, zirveler, açıklamalar yapıldı. Çeşitli kurumların etkinlikleri iş yasa tartışmaları için kullanıldı. Ama taraflar arasında mutabakat sağlanamadığı açıklandı. Bu durumda hükümetin, özellikle de konuyla ilgili bakanlığın çabaları boşa gitmiş oluyor. Ya da öyle sanmamızı istiyorlar.

Şayet AKP hükümeti ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu, boşa tehdit savurmamışlarsa, “esnek üretim” yasa tasarısı mevcut haliyle meclise sevkedilecek. Göstermelik İş Güvencesi Yasası’nın yürürlüğe gireceği 15 Mart tarihine kadar da yasalacak. Bakan Başesgioğlu 18 Şubat’ta yapılan toplantı çıkışında, “sosyal kesimler arasında uzlaşma” sağlanamadığını, bu durumda bakanlıktaki taslağı Mart ayının ilk haftasında Bakanlar Kurulu’na sevketmeyi planladıklarını açıkladı. Mutabakat sağlanamamış, üstüne bu açıklama yapılmış, ama nedense “sosyal kesimler” arasında görüşmeler sürdürülüyor. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK konfederasyonları, işçilerden örgütlü bir tepki gelmediği içindir ki, geçen Haziran’dan (iş yasa ön taslağının kamuoyuna açıklanmasından) bu yana sahnelenen mizansende rollerini icra etmekten geri durmuyorlar.

Saldırı konusunda gizlenen mutabakat

Mutabakatın olmadığı tam bir yalandır. Mutabakat daha iki yıl öncesinde vardı. Mutabakat sayesinde ki, “iş güvencesi çıkaracağız” diye başlayıp “esnek üretim” saldırısıyla ortaya çıktılar. Bu saldırıyı işverenler, hükümetler ve sendika bürokratları birlikte planladılar. Böyle olduğu içindir ki aylar önce açıklanmasına rağmen, sendika başlarını tutmuş ağalar işçileri harekete geçirmek için en ufak bir şey yapmadılar. Hatta saldırı planını son ana kadar işçilerden gizlediler.

Irak’a yönelik savaşın kapıda olduğu, tüm ilginin doğal olarak savaş gündemine odaklandığı bugünkü koşullar, “esnek üretim” saldırısını finale ulaştırmak için bulunmaz fırsat. Sermaye iktidarının bu fırsatı kaçırmayacağına kuşku yoktur. AKP hükümeti savaş konusunda izlediği ikiyüzlü siyaseti, “barış için elimizden geleni yaptık, artık günah bizden gitti” sinsiliğini “esnek üretim” saldırısında da gösterecektir. “Biz tarafları uzlaştırmak için son ana kadar çaba sarfettik ama olmadı, o yüzden günah bizden gitti” diyecektir. Böyle yapacağını 15 Şubat’a kadar süre tanıyarak belli etmişti de. Böylece hiç kimsede “günah” kalmamış oluyor. İşverenler zaten hakkı olanı istemiş oluyor. Hükümet görevini icra etmiş oluyor. Sendika bürokrasisi de direniş göstermiş oluyor. Gizli mutabakatları tamı tamına budur.

Tarihsel bir ihanetin öyküsü

Artık sendika ağalarının söyledikleri hiçbir sözün, yaptıkları hiçbir açıklamanın zerre kadar bir anlamı kalmadı. “Esnek üretim” yasa tasarısının oluşturulmasında ve nihayet yasalacak olmasında sendika bürokrasisi birinci dereceden sorumludur.

Bu tasarıyı hazırlayan “Bilim Kurulu” güya İş Güvencesi Yasa Tasarısı üzerinde uzlaşma sağlamak için yola çıkmıştı. Önceki yıl eski Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan 30 yıllık rüyasını gerçekleştirmek için işçi ve işveren taraflarını temsil eden sendikaları biraraya getirdi. Bir protokol hazırlayıp altına imza attılar. Bu protokole göre İş Güvencesi Yasa Tasarısı üzerinde çalışma yapması için 9 kişilik bir “Bilim Kurulu” oluşturuldu. Hükümet, işveren ve işçi taraflarından her birini üçer profesör temsil ediyordu. Bu kurul aylarca gizli kapaklı bir hazırlık yaptı. Sonuçta ortaya iş güvencesi sınırlarını çok çok aşan başka bir tasarı daha çıktı; İş Yasası Ön Tasarısı.

Bu tasarının hazırlanmasından konfederasyon merkezlerine çöreklenmiş ağalar dışında pek kimsenin haberi yoktu. Birçok işkolu sendikası ve şubeleri, ancak tasarı önlerine konulduğunda haberleri oldu. Ama bu oldu bitti ara kademe bürokratlarını pek de gocundurmadı. Hatta hainlerin yolundan giderek, “esnek üretim” yasa tasarısını tabandan gizlemeye çalıştılar. Bu yüzdendir ki Yaşar Okuyan, tasarıyı kamuoyuna açıkladığı zaman, bu tutumlarından ötürü taraflara teşekkür etmeyi ihmal etmedi.

“Esnek üretim” yasa tüm kazanımların yokedilmesidir

15 Mart’a kadar meclisten geçirilmesi planlanan tasarı öyle yenilir yutulur cinsten değil. Bu yasa ile iş yaşamının düzenlenmesi tümüyle işverenlerin keyfine kalacak. İşçi, işveren, işyeri, sendika gibi kavramlar defterden silinecek. 8 saatlik işgünü, sigorta, kıdem tazminatı, hafta tatili, TİS gibi haklar bir çırpıda gaspedilecek. Telafi çalışması, ödünç işçilik, emsal işçilik, özel istihdam büroları gibi “yepyeni model ve uygulamalar”la iş yaşamına Ortaçağ koşulları hakim kılınacak. Kayıt dışı istihdam, taşeronlaştırma, angarya vb. uygulamaların yolu düzlenecek. Kısaca ücretli köleliğin en barbar şekli olan “esnek üretim” yasal kılıfına kavuşturulacak.

Bu saldırılar “çağdaşlaşma” adına gündeme getirildi. “AB ve İLO normlarına uyum” diye gerekçelendirildi. Dünyadaki “teknolojik devrimler”in gerekleri diye sunuldu. Bu tür gerekçelerin tümünden boş olduğunu söyleyemeyiz. Neticede bu savunuların belli bir sınıfsal mantığı, açıktan ya da arka planda güttüğü belli sınıfsal çıkarlar var. Sermayenin egemenliği koşullarında “çağdaşlaşma”, “demokrasi” vb. kavramlar, sömürünün önündeki her türlü engelin ortadan kaldırılmasını ifade eder. Zaten söz konusu tasarının önsözünde, tümüyle sermayenin çıkarlarının gözetildiği, onun önündeki engellerin ortadan kaldırılmaya çalışıldığı açık açık dile de getirilmiştir. Sermayenin teorize ettiği düşünceleri, yakın zamanda

Başbakan Abdullah Gül de kendi üslubuyla, “sermayenin önündeki mayınları temizleyeceğiz” diye tekrarladı.

Burada yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, burjuvazi bir şey istiyorsa elindeki her türlü aracı bu hedef çerçevesinde harekete geçirir. İş Yasası Ön Tasarısı tartışmalarında, bilim, siyaset, medya, sendika bürokrasisi vb. tüm aygıtlar seferber oldular. Bu tarihsel saldırıyı formüle etmek, gerekçelendirmek ve sonra da kitleler karşısında savunmak için sözde “bilim adamları” harekete geçirildi. Sermaye medyası kitleleri manipüle etmek için sendika bürokratları, işverenler ve hükümet üçgeninde sahnelenen oyunları abartıyla sundu. Bir kez daha görüldü ki, sermaye iktidarı koşullarında bilim de, medya da, devlet de sermayedarların hizmetindedir.

Sermaye cephesinin izlediği kirli taktik

Sermaye cephesi salt İş Yasası Ön Tasarısı’nı hazırlatıp, bunu gerekçelendirmekle yetinmedi. Elindeki imkanları belli bir taktik üzerinden harekete geçirdi. En başta da işçi sınıfı ve emekçilerin yıllar yılı süregelen iş güvencesi talebini istismar etti. Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu tasarı, iş güvencesinde uzlaşma sağlanmasının arkasına gizlenilerek hazırlandı.

Bu kadarla da kalmadı. İş güvencesi konusundaki duyarlılık, geçtiğimiz Haziran’dan bu yana sürekli bir istismarın, kafa bulandırmanın malzemesi yapıldı. “Bilim Kurulu” her iki tasarıyı birlikte gündeme getirince, hükümet, işverenler ve sendika ağaları arasında eşi benzeri olmayan bir danışıklı dövüş başlamış oldu. Patronlar daha en baştan İş Güvencesi Yasa Tasarısı ile 1475 sayılı yasadaki değişikliklerin birlikte ele alınmasını ve her iki tasarının eş zamanlı yasallaşmasını talep ettiler. Ecevit hükümeti, İş Güvencesi Tasarısı’nı öne alıp meclisten geçirerek, durumdan seçim yatırımı çerçevesinde yararlanmaya çalıştı. Ama yürürlük tarihini 15 Mart’a atarak ve bu tarihe kadar yeni iş yasaının çıkarılacağını protokole bağlayarak... Sendika bürokratları işçilerden gelebilecek tepkileri hesap ederek, başta iş güvencesine sıkı sıkı sarılıp, İş Yasası Ön Tasarısı’nı kabul edilemez bulduklarını ifade ettiler. İşçilerden beklenen ölçekte tepki gelmeyince, bu kez sadece tasarının belli maddelerine karşı çıktılar.

AKP hükümetinin iş başına geçtiğinde yaptığı ilk işlerden biri, patronların isteği doğrultusunda iş güvencesinin yürürlük tarihinin “esnek üretim”in yasallaşmasına bağlanması oldu. Fakat AKP daha işin başında tepki çekmemek ve sosyal uzlaştırıcı olduğunu göstererek artı puan toplamak için yürürlük tarihini değiştirmede. Öte yandan Ekonomik ve Sosyal Konsey’i toplayarak iş yasaındaki değişiklikler konusunda taraflar arasında diyalog başlatma kararı çıkardı. Patronların “15 Mart’tan önce yeni iş yasaı çıkmazsa çok işçi çıkarırız” tehditlerine, hükümet kendi cephesinden “15 Şubat’a kadar mutabakat sağlanamazsa, yasaı aynen meclisten geçireceğiz” tehdidiyle katıldı. Sendika ağaları ise, “esnek üretim” tasarısı ile ilgili her açıklamaya, her tehdite “iş

in sınıf seferberliği!

güvencesine dokundurtmayız” kısırtmasıyla omuz verdiler.

Oysa İş Güvencesi Yasası'nın mevcut yasalardaki ilgili maddelerden farklı olarak getirdiği herhangi bir güvence yok. Neymiş, işveren sendikalaşma nedeniyle işçi çıkaramazmış (mevcut yasalarda da bu madde aynen mevcuttur), işçi çıkarmada mahkemeye geçerli bir neden göstermeliymiş. Geçerli nedenler de sıralanmış; işçinin performansında düşme, teknolojiye uyumsuzluk, ekonomik kriz vb... Ola ki işveren, sermayenin mahkemelerine geçerli bir neden sunamazsa, işçiye biraz para ödeyecekmış. İşçilere güvence diye yutturdukları, üstüne aylardır sergilenen bir tiyatro oyunu kurdukları ve “esnek üretim” yasasını çıkarmaya dayanak yaptıkları İş Güvencesi Yasası'nın cürmü budur işte.

İşçi sınıfı cephesinde edilgenlik

Gerek İş Güvencesi Tasarısı'nın, gerek “esnek üretim” saldırısının anlamı, komünistler başta olmak üzere, çeşitli çevreler tarafından daha en başından açıklıkla ortaya konuldu. Bu saldırı sınıfa yönelik tarihsel bir saldıydı. Ancak sınıfın topyekûn seferberliğiyle püskürtülebilirdi. Tabanın bilgilendirilmesi, örgütlenip harekete geçirilmesi için her türlü imkan kullanılmalıydı. Bu çerçevede özellikle sınıfın örgütlü ileri kesimine, sınıfın çıkarlarını savunma iddiası taşıyan sendika şubelerine, sendikacı ve işyeri temsilcilerine önemli görevler düşmekteydi. Sermayenin saldırı ilanı, sınıf kitleleri üzerindeki ölü toprağını temizleyecek bir topyekûn seferberlikle karşılanabilirdi. Başından beri bunun çabası içinde olduk. Ama güçlerin sınırlılığı ve ileri kimi sendikal mevzilerden bile yoksun olmamız nedeniyle, müdahalemiz yetersiz kaldı. Bu tür mevzileri tutan kimi sol çevreler ise, ya reformistler örneğinde olduğu gibi, ilk etapta gündemlerine aldıkları bu sorunu erken seçim atmosferiyle birlikte bir yana bıraktılar ya da devrimci olanların yaptıkları gibi, doğru düzgün gündemleştiremediler.

Çok sınırlı bir kesim dışında işçi ve emekçi kitleler aylar boyunca sermayenin oyunlarını izlemekle yetindiler. Özellikle “esnek üretim” saldırısına karşı olduklarını söyleyen ve çeşitli şekillerde bunu açıklayan örgütlü kesimler, örneğin sendika şubeleri arada bir basın açıklaması yapmak, kimi yerlerde de tabanın bihaber olduğu paneller örgütlemekten öteye geçemediler. Örneğin Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği ve bağlı şubeler yasa tasarısının toptan reddedilmesini istedikleri, bu doğrultuda mücadele çağrısı yaptıkları halde, işyerlerinde elle tutulur tek bir eylem dahi yapmadılar. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş gibi sendikaların tutumu da pek farklı olmadı.

Karşısız demekle karşı çıkmak arasındaki fark

Kısacası yasaya karşı olduklarını söyleyen ve sınıftan yana sendikacılık çizgisiyle övünen görece ileri sendikalar bile üzerlerine düşen sorumluluğun hakkını vermediler. Şimdi kaç kalkan biz şu kadar

fabrikada, şu kadar üyemizi bu saldırı konusunda bilgilendirdik diyebiliriz? Kaçı bu saldırıyı püskürtmek için işletmelerde taban örgütlerini kurduk, adım adım mücadeleyi geliştirmek için en basit eylemlerden (diyelim ki yemek, servis vb. boykotlarından, fabrika önünde eylem yapmaktan, örgütlü işyerlerinde kısa süreli iş durdurmalarından) başlayarak en gelişmişine, mesela ülke çapında genel bir iş durdurmaya doğru eylemler gerçekleştirmeyi hedefledik diyebiliriz? Kaçı biz kitleleri alanlara döktük diyebiliriz? Kaçı elinden gelen çabayı sergilemekle övünebiliriz?

Sendikal örgütlülüklerin başını tutanlar, sadece ve sadece iş yasasına karşı olduklarını söylemekle, en fazlasından bunu basının önünde sınırlı bir kitleyle birlikte tekrar etmekle yetindiler. İleri geçinen işyeri temsilcilerinin, hatta politikleşmiş olan bazı “öncü işçiler”in tavırları da pek farklı olmadı. Ara kademe sendikacılar suçu genel merkezle yükleyip, sorumluluğu tabana atınca verili öncüler de kendi fabrikaları bazında aynısını taklit ettiler. Öyle ya, sendika bürokrasisi sınıfın mevcut tek örgütlülüğünü örümcek ağı gibi sarmışken, taban da geri ve bilinçsizken aradakilerin yapacak hiçbir şeyi kalmıyor. İyi de, o zaman “öncü” yaftası takılmak niye? Ya da taban sorunlarına sahip çıkacak bir bilinç ve örgütlülük düzeyine kendiliğinden ulaşacaksa, o zaman öncülere ne gerek var?

Mesele sadece öncülük misyonunu yeterince oynayamamak da değil. İş Yasası Ön Tasarısı açıklandığı zaman, devrimci geçinenler tarafından bile “böyle bir yasayı çıkarmazlar” demekten ibaret ilgisiz bir tutum sergilenebildi. Bugün solcu, ilerici olduğunun söyleyen sendikacılar, işyeri temsilcileri aylardır tartışılan İş Güvencesi Yasası'nın içeriği konusunda bile bilgisizler. İşçilerin karşısına çıkıp, bu yasa yürürlüğe girdiğinde daha rahat sendikalaşabileceğiz diyebiliyorlar. Ya da tümüyle içi boş İş Güvencesi Yasası'nın “esnek üretim” yasasını dengeleyeceğinden bahsedebiliyorlar. İşveren örgütleri, hükümet ve işçi sendikaları arasında cereyan eden şikeli laf dalaşmasına, sanki sahiciymiş gibi inanabiliyor.

Bilinçte böylesi çarpıklıklar olunca, karşısız demek sadece laftan ibaret bir tekerleme oluyor. Çok değil, son 10 aylık sürecin pratik tartışına baş vuran herkes, lafla eylem arasındaki farkı kolayca görecektir.

Savaş kararı verenler “esnek üretim” yasasını haydi haydi çıkarırlar

İşçi sınıfı cephesindeki bu tablo sayesinde ki, “esnek üretim”in yasalaştırılması saldırısında sona yaklaşıldı. Büyük olasılıkla bu yasa savaşın hengamesi içinde çıkarılacak. Halkın ezici çoğunluğunun karşı olduğu bir savaşa katılma kararı vermekte, Türkiye'yi ABD'ye satma pazarlığını yürütmekte tereddüt etmeyen, MKG'nın savaş tezkerelerini bir bir meclisten geçirmekte zorlanmayan bir hükümet için, “esnek üretim” yasasını meclisten geçirmek işten bile sayılmaz.

Bu gidişle sermayenin hanesine bir zafer daha yazılacak. Yani sahnede rol alanlar artık uzatmaları oynuyorlar. Dolayısıyla, keskin laflar etmenin bir anlamı kalmadı. Bu saatten sonra hala keskin

açıklamalarla yetiniliyorsa, bu olsa olsa 10 ayı aşkındır süren sermaye oyununun bir yansıması olabilir ancak.

Bu arada belirtelim ki, DİSK Genel Başkanı S. Çelebi'nin “Yeni İş Yasası 2821 ve 2822 sayılı yasalarla birlikte meclise sevk edilmezse alanlarda olacağız” sözlerinin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Kaldı ki bu sözlerin kendisi bile Çelebi'nin “esnek üretim” saldırısına karşı olmadığını gösteriyor. DİSK, Sendikalar Yasası ile TİS, Grev ve Lokavt Yasası da değiştirilsin diyor. Diyelim ki bu iki yasa gerçekten işçilerin lehine yeniden düzenlendi. Peki bunlarla birlikte kabul ettiğiniz “esnek üretim” yasası çıktığı durumda, sendika, TİS ve grevin bir hükmü kalıyor mu?

Bıçak kemiğe dayanmışken samimiyetin tek ölçüsü somut çabadır, eylemli tepkidir. Bu ölçü, konfederasyonların başını tutan sermaye uzantıları için elbet bir şey ifade etmiyor. Zira onların sınıfsal konumları, işçi sınıfını içten bıçaklamaya soyunmuş ajanlar oldukları herkesçe biliniyor. Demek oluyor ki, sözümüz bir kez daha sınıfın ileri kesimine, öncü, bilinçli işçilerdir.

Sermayenin zafer sevincini kursağında bırakmak için mücadeleye!

Yasanın çıkma aşamasında olması herşeyin bittiği anlamına gelmiyor. 10 aydır bekleyen görevlerin ele alınmasıyla işe başlanabilir. Sendika binaları, toplantı salonları, fabrika yemekhaneleri kullanılmayı bekliyor. Sınıfa yönelik “esnek üretim” saldırısının ve yıkım programının diğer öğelerinin savaşla olan bağı ortaya konulup, işçi-emekçi kitlelerin bilinçlendirilmesi ilk adımlardan biridir. “Esnek üretim” saldırısı “Kamu Personel Rejimi Reformu” adı altında kamu emekçilerine de yöneldiği için, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ortak hedefler çerçevesinde mücadeleye kanalize edilmesi her zamankinden daha gerekli ve olanaklıdır. Savaş konusundaki duyarlılık ve tepki, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri harekete geçirmek ve toplumun ezilen diğer kesimlerini buna dahil etmek için yeterli zemini sunmaktadır zaten. Emperyalist ülkelerde savaş karşıtı gösterilere milyonlar katılırken, İstanbul meydanlarında ancak binler toplanıyor. Oysa başta sendikalılar olmak üzere işyerlerinde, fabrika ve işletmelerde ısrarlı bir çalışma yürütülse, hazırlık yapılsa, bu iç karartıcı tablo hızla değişir. Bugün “esnek üretim” saldırısında da, savaş konusunda da sermaye iktidarını zora sokacak tek şey varsa, bu, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin üretimden gelen gücünü kullanmasıdır.

Sermaye iktidarı saldırı ve yıkım programlarının yanısıra bir de ülkeyi ABD taşeronu olarak savaş macerasına sürükleyerek, aynı zamanda kitlesel mücadelenin yolunu düzlüyor. Sermayenin zafer sevinci yaşadığı bir sırada mücadelenin alevlenmesi pek de şaşırtıcı olmaz. Ne de olsa her son yeni başlangıçların ebesidir. Dolayısıyla, “esnek üretim”in yasalaşmasıyla hiçbir şey bitmiş olmayacak. Sermaye iktidarını savaş batağında boğmak ve yeni başlangıçlar için örgütlü bir sınıf seferberliği gerekiyor. İşçi sınıfı devrimci talepleriyle mücadele sahnesine çıktığında, sermayenin kabusları gerçeğe dönüşecektir.

KESK İzmir Bölge Toplantısı...**Emperyalist savaşa ve saldırılara karşı
“Genel grev, genel direniş!” çağrısı**

KESK Danışma Meclisi'nin önerileri doğrultusunda 22-23 Şubat'ta bilgilendirme, örgütlenme faaliyetleri, tasarruflar, 2003 Bütçesi, savaş ve bunlara yönelik KESK'in tutumu başlığı altında 19 ilde KESK bölge toplantıları gerçekleştirildi.

İzmir'de 22 Şubat'ta yapılan ve 7 saat süren KESK bölge toplantısının ana gündemini emperyalist savaş oluşturdu. Yanı sıra diğer gündem maddeleri de tartışıldı. 40'ın üzerinde konuşmacının söz aldığı toplantıda KESK eleştiri bombardımanına tutuldu. En dikkat çekici noktalardan biri de hemen hemen her konuşmacının “Genel grev, genel direniş” talebi ile sözünü bitirmesiydi. 250-300 arasında kamu emekçisinin katıldığı bölge toplantısının en belirgin özelliği, eleştirenlerle eleştirilenlerin genelde aynı politikaya sahip olmasıydı. Düne kadar genel grev sözcüğünü ağzına alanları marjinallikle suçlayanlar, kendi güvensizliklerini tabanın güvensizliği olarak yansıtanlar bu toplantıda grev çağrıcısı oldular!

Eleştiriler isabetli, tespitler doğru, ancak niyetler farklı

Bölge toplantısında savaş temel gündem maddesiydi. KESK önderliği bu konuda eleştirilirken, eleştirenler savaşın niteliğine değinmemiş, en geniş platformların oluşturulması için her çabanın harcanması gerektiğini vurgulamıştır. KESK ve Emek Platformu'nun bu konudaki tutumu teşhir edilmeye çalışılsa da barış çağrıları yapılmış, savaşa karşı çıkmanın aynı zamanda emperyalizme karşı olmayı gerektirdiği ve emperyalist sistemin sürekli olarak gerici, sömürgeci savaşlara yol açan bir yapıya sahip olduğu görmezden gelinmiştir. Kapitalist-emperyalist sistem devam ettiği sürece bu savaşların olacağı ve kalıcı bir barışın mümkün olmadığı gerçeğinden sanki özenle kaçınılmıştır. Bu tutum daha önce aynı gündemle toplanan Emek Platformu ve bir bileşeni olarak KESK'in de tutumuydu. O dönemde ısrarla savaşın emperyalist karakterini vurgulamamak ve yaşanacak yıkımı Türkiye halklarıyla sınırlı tutmak yoluna gidilmiş, Türkiye sermaye iktidarının emperyalizmle girdiği uşakça ilişkiler neredeyse yok sayılmıştır.

Hali hazırda Emek Platformu dün olduğu gibi bugün de savaş karşıtı bir tutumu örgütlemekten uzak, günü geçiştirmeyi amaçlayan bir tutum izlemektedir. Kuşkusuz ki KESK de bundan çok ayrı bir tutumu sergilememiştir. Bugün 1 Mart mitingi kararının alınmış olması çok şeyi değiştirmiyor. Son bir haftada bu karar alınıyor, ciddi bir ön hazırlık yapılmadan illere çağrı yapılıyor. Afiş, bildiri vb. çağrı materyalleri belki de yola çıkılacağı gün ancak şubelere ulaşacaktır. Aslında savaş başlamış durumda, ancak refleks yeni geliştiriliyor. Bugün savaşa karşı “genel grev, genel direniş” talebinin yükseltilmesi elbette anlamlıdır. Ve böylesi bir karşı duruşun örgütlenmesi için tüm olanaklar zorlanmalıdır. Ancak tabanın zorlaması ile bu kararın alınması, KESK

yönetiminin sadece eksikliği değil aynı zamanda ciddiyetsizliğinin de ifadesidir. Şunu bilmeliyiz ki bu eylemi ancak öncü işçi ve emekçiler örgütleyebilir. Emperyalist saldırganlık ve savaş ile beraberinde yoğunlaşacak sermaye saldırılarını püskürtmenin tek yolu sınıf savaşını yükseltmekten, genel grev-genel direniş örgütlemekten geçer. Emek Platformu ve bir bileşeni olarak KESK'in tutumu toplantının bir

başka eleştiri konusu idi. Emek Platformu'nun bugün emeği ve emekçiyi temsil etmekten uzak olduğu, adeta emekçilerin önünde bir barikata dönüştüğü dile getirildi. Doğrudur... Bugün Emek Platformu'nu oluşturan Türk-İş, Hak-İş, DİSK ağaları işçi sınıfına ihanet eden bir şebekedir. Bunlar, işçi sınıfına yönelik saldırıları görmezlikten gelen, sermaye ile işbirliği yapan kurumlar haline dönüşmüştür. Sınıfın birliği adına bu konfederasyonların emekçileri sattığı koşulda KESK ya bunları değiştirip dönüştürmeyi zorlayacaktı, ya da bunun olmadığı yerde bağımsız eylemler örgütlemeliydi.

İş yasası, iş güvencesi yasası, zorunlu emeklilik, kamu çalışanlarının tasfiyesi, sefalet ücretleri, personel rejimi yasası vb. saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde tabandan örülecek ve yükseltilecek bir mücadele süreci ve sınıf birliği işçi, emekçiler cephesinin en acil ihtiyacıdır. Bu ihtiyacı da Türk-İş, Hak-İş, DİSK ağaları ve KESK bölge toplantılarının karşılayamayacağı ortadadır. Bu ihtiyacı ancak işçi, emekçi tabanına dayalı olarak örgütlenecek bağımsız devrimci, sosyalist platformlar, taban inisiyatiferi karşılayabilir. Bunu da öncü işçi-emekçiler, devrimci, sosyalistler örgütlemelidir.

KESK'e yönelik eleştiriler yerinde, tespitler doğru ama niyet farklı demiştik. Bölge toplantısının katılımcılarına baktığımızda, bu toplantılara sıradan sendika üyesinin veya işyeri temsilcilerinin pek katılmadığını görüyoruz. Her ne kadar toplantı herkese açık denilse de katılımcılar genelde sendika yönetimlerinden oluşmakta idi. Konuşmaları bu çerçevede ele aldığımızda dört eğilimi veya yaklaşımı görmek mümkün.

Ortaklaşan eleştiriler

* KESK fiili-meşru mücadele hattı yerine sahte sendika yasasına uyumu tercih ederek iktidarla uzlaşmaya çalışmıştır.

* Savaş konusu ve diğer saldırılar (personel rejim yasası, zorunlu tasarruflar, kamunun tasfiyesi, bütçe, özelleştirme, sefalet ücretleri vb.) karşısında KESK mücadelecilik geleneğine aykırı davranmış ve sorumluluğunu yerine getirmemiştir.

* Tabandan kopuk davranmış, hak alıcı eylemleri örgütleme yerine günü birlik eylemlerle süreci

geçtiirmiştir.

* Emek Platformu'nun geri tutumuna rağmen hemen herşeyi Emek Platformu'na havale etmiştir. Platforma müdahale edip öncülük etmek yerine kendisi Emek Platformu'na uymaya çalışmıştır.

* KESK'in mücadele programı yoktur, buna uygun bir önderlik de yaratamamıştır.

Tüm bu eleştirilerde ortaklık yakalansa da niyetlerin farklı olduğu ortadadır.

Toplantıda kendini gösteren 4 eğilim

Toplantıda belirgin bir şekilde kendini gösteren dört eğilim ise şunlardır:

- KESK yönetiminin istifa etmesini ve özellikle KESK Başkanı Sami Evren'in istifasını isteyenler, gerçekte kendilerinin o koltukta oturması gerektiğini düşünenlerdir. Yani aynı anlayışın bir diğer versiyonunu temsil edenlerdir. Eleştirilerin yönü doğru olsa da esas amaç koltuk kavgasıdır. Bu yaklaşım aslında kamu emekçilerinin tüm sorunlarını son iki yıla ve 7 kişilik yönetime bağlamaktadırlar.

- Bir diğer yaklaşım, seçim dönemindeki Emek Bloku'nu oluşturan ve şimdi de KESK yönetimini aralarında parselleyen cenahlardan biridir. Aslında tüm eleştirilerinin merkezini “tecrit” konusu oluşturmuştur. Diğer konulardaki eleştiriler dolgu malzemesi olarak kullanıldı.

- Tüm bunların gerisinde olup eylemsizliği temel hareket noktası görenler ve düzene hizmette kusur etmeme rüştünü ispatlamaya çalışanlar, bir diğer eğilimi temsil ediyorlar.

- KESK yönetimini eleştirmekle beraber sorunu ve çözümü mücadele programı ve anlayışında görenler.

Aslında bölge toplantılarına damgasını vuran savaş konusu olsa da, KESK Başkanı'na istifa çağrıları yapılması, KESK Merkez Yönetimi'ni oluşturan anlayışların arasındaki çatlakların derinleştiğini göstermektedir.

Sonuç olarak; kamu emekçileri hareketini eylemsizliğe itenlerin, mücadele programı yerine eylemsizlik takvimleri çıkarıp aldığı eylem kararlarını iptal edenlerin, tabanın iradesini hiçe sayarak düzen partileriyle meclise girme yarışı yapanların bugün kalkıp mücadele programının eksikliğinden, önderliğin geriliğinden, teslimiyetçiliğinden söz etmesi samimiyetsizliktir.

Mevcut KESK yönetimini aklama gibi bir niyetimiz yoktur. Olamaz da. Ancak gelinen noktada sorunu 7 kişilik yönetimde görmek ve bu yönetimi kendilerinden bağımsızmış gibi göstermeye çalışmak, ahlaki bir sorunu da gündeme getirmektedir. On yıldır KESK'in yönetimine hangi anlayışlar hakimdir? Aynı ittifaklar değil mi? Şimdi ne değişti de KESK Başkanı veya yönetimi istifaya davet edilmektedir? İşyeri temsilciliğinden delegeliğe, şube yönetimlerinden merkez yönetimlere kadar devrimcilerin buralarda yer almaması için düzen sağı ile işbirliği yapacak kadar çürüyen, burjuva meclisi aratmayacak düzeyde oyunlara, anti-demokratik tutumlara giren ve kendilerini seçtiren, sendikanın adresini bilmeyenlere yönetici rozeti takarak merkezlere gönderen yine bu liberal, uzlaşmacı, reformist anlayışlar değil mi? Utanmadan şimdi de günah keçisi aramaya kalkışmaktadırlar.

Sosyalist Kamu Çalışanları/İzmir

KESK İstanbul Bölge Toplantısı...

KESK, İstanbul Bölge Toplantısı 23 Şubat'ta gerçekleşti. Yaklaşık 130 üye ve yöneticinin katıldığı toplantıda KESK Eğitim Sekreteri Güven Gerçek, Tüm Bel-Sen Genel Sekreteri Hüseyin Ayyıldız ve Tarım Orkam-Sen Genel Başkanı Sezar Kaya konuşmacı olarak yer aldı. Konuşmacılar savaş, kamu personel rejimi yasası, 2003 bütçesi, yetki süreci, zorunlu tasarruflar, iş yasası vb. konularında bilgilendirme amaçlı konuşma yaptılar.

Daha sonra katılımcıların KESK'ye yönelik eleştirileri ve önerileri için söz almalarıyla toplantı devam etti. Eleştirilerin yer yer sert geçtiği konuşmalarda Türkiye ve dünya halklarını tehdit eden savaş gündeminin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik kırım ve hak gasplarını beraberinde getirdiği vurgulandı. KESK'in bu koşullarda net bir tutum alması gerektiği, temel hareket noktasının ise işçi ve kamu sendikalarının ortak mücadele yürütmesi yönünde çaba sergilemesi olduğu dile getirildi.

KESK'ye yönelik eleştiriler yasaya uyum göstermekten vazgeçerek fiili-meşru mücadele hattı izleyen yönelime geri dönülmesi; toplu görüşme süreçlerinde pasif kalınmaması; taleplerin reddedilmesi halinde görüşme masasından çekilmesini gerektiği konularında ortaklaşıldı.

Yurtsever üyelerin savaş ve A. Öcalan'la sınırlı tecrit uygulaması üzerine yaptıkları yorum ve değerlendirmeler üzerine bir katılımcı söz alarak, tecritten anlaşılması gerekenin 2 yılı aşkındır süren direnişe sahip çıkılması olduğunu dile getirdi.

Savaş ve hak gasplarının püskürtülmesinin biricik yolu üretimden gelen gücün kullanılması olarak tanımlanırken, eylem biçimi olarak da iş bırakma ve genel grevin örülmesi gerektiği konusunda fikir birliği sağlandı. Bunun da motor gücünün KESK ve tabanının olması gerektiği savunuldu. Toplantı kararlarına da yansıyan bu öneriler, bileşimin "karar alma yetkisi" olmaması nedeniyle bazı üyeler tarafından eleştirildi. Alınan kararların başlangıcı olarak 1 Mart eylemine çok güçlü bir katılımın sağlanması kararı alındı.

Bir eğitim emekçisi

Toplantıya katılan üyelerin konuşmalarından...

Akın Balcı (Tarım Orkam-Sen): KESK, olaylar ve gelişmeler karşısında alması gereken karar ve tutumlarda aydınlatıcı, bilgilendirici bir tutum içinde olup zamanında müdahale yapmalı. ABD'ye düşman olduğu kadar AB'ye de aynı tarzda düşman olmalı. Bunların zemininin aynı olduğunu görmeli. Üye olduğu uluslararası sendikal birliklerin neleri savunduğunu bilince çıkararak hareket etmeli...

Ekber Işık (İst. Eğitim-Sen 3 No'lu Şb. Bşk.): Mart ayı itibarıyla personel rejimi yasası, 1475 sayılı iş kanunu, yerel yönetimler yasası, özelleştirmelerin hızlandırılması, tecrit ve savaş süreci önümüzde duruyor. KESK'in karşı duruşu çok diri, canlı ve açık olmalı... Bunların nasıl yapılacağına dair tartışma ve çalışmaların bir an önce başlatılması gerekir. Tecrite, F tiplerine ve savaşa karşı duruşunu net dile getirmeyerek sessiz kalanlar, yarın Türkiye'yi bir iç savaşa götüren siyasal iktidara ortak olurlar.

İsmail Hakkı Ortaköy (İst. Eğitim-Sen 1 No'lu Şb.): Biz ilk çıkışımızda dedik ki, 657'yi tanımıyoruz. Şimdi geldiğimiz noktada 657 iş güvencesini savunuyoruz demeye başladık. Hani 657 kölelik zinciriydi, kırmıştık onu? O zaman şuna cevap vermek zorundayız; biz 657'yi savunan bir noktada mı politika yapacağız, yoksa başka bir şey mi söyleyeceğiz? Geçmişte bununla ilgili yaşananları gözönünde bulundurarak hazırlık yapmalıyız.

Ahmet Korkmaz (İst. Eğitim-Sen 4 No'lu Şb. Bşk.): Bölge toplantıları önemli. Örgüt kendi içerisinde öyle bir noktaya geldi ki ses alıp verme konusunda çok ciddi problemler var. Örgüt içerisinde gerçekten büyük uyumsuzluklar var ki böyle bir toplantı hasıl oldu...

İş yasası, personel rejimi yasası ve diğer saldırıların içinde bulunduğumuz savaş koşullarıyla birebir ilintilidir. Mesela zorunlu tasarruflarla ilgili 10 katrilyonluk bütçeye, "savaş bütçesine" Emek Platformu'nun, dolaylı olarak da bizim onay verdiğimiz düşünyorum... Kendi gücümüzün dışındaki güçlerden medet ummaya başladığımızda kendi görüşlerimizi terkediyoruz. Emek Platformu'nun zorunlu tasarruflarla ilgili tutumu belli iken devlet bununla ilgili açıklamayı en muhalif örgüte, KESK'ye yaptırıp zorunlu tasarruflarla ilgili defteri dürecektir.

SES Bakırköy Şb. Sek.: KESK'in şu anda almış olduğu tutum ekonomiktir. Siyasal mücadeleyi bir tarafa bırakmıştır. Eğer ekonomik mücadele çizgisi üzerinde bir mücadele yürütürseniz belki bir takım haklar kazanabilirsiniz. Ama sonuç itibarıyla siyasal anlamda beslenmeyi gerçekleştiremezsiniz. Elde ettiğiniz kazanımlar tek tek alınır. Savaş karşıtları %95 iken eylemlerin cılız geçmesindeki etmen, politik hedeflerin olmayışındır.

ODTÜ'de yeni bir dönem...

Yeni döneme hızlı ve etkili bir çalışmayla girdik. Öncelikle geçen dönem yaptıklarımızı gözden geçirerek yeni dönemde izleyeceğimiz hattı belirledik. Gündemimiz neredeyse hiç değişmediği için, hem eski çalışmalarımızla hem de onları geliştirerek etkin bir kitle çalışması hedefi ile yola çıktık.

Öncelikle ülkemizin gündeminde de ilk sıraya oturan emperyalist savaş gündemimize aldık. Öğrencilerin bu konuya kayıtsız kalmaması ve bir canlanmanın yaşanması bize umut verdi. Savaşa karşı sürdürülen mücadeleyi sınıf perspektifiyle ele aldık. Kendimizi "İnsanlar öldürülecek" söylemine dayalı hümanist bir yaklaşımla

sınırlamadık. Bu savaşın emperyalist niteliğini, haksız ve kirli içyüzünü teşhir ettik. Savaşın ABD emperyalizminin savaşı olduğunu ve hem savaşa hem de emperyalizme karşı mücadele etmek gerektiği yönünde konuşmalar yaptık. Emperyalizmin sadece savaşlar ile değil de her türlü yolla bizleri ve tüm insanlığı sömürdüğünü, denetim altında tutmaya çalıştığını vurguladık.

İçinde yer aldığımız platformlar üzerinden 4 gün boyunca okulda emperyalist savaş teşhir eden afişler astık. Yemekhane ve kantinlere bildiri ve el ilanları dağıttık. Bu çalışmalarını yaparken insanları 1 Mart eylemine katılmaya da çağırdık.

İkinci bir gündem olarak YÖK ve AKP

hükümeti arasında sürmekte olan YÖK tartışmalarını ele aldık. Bu tartışmanın öğrenci gençliğin gerçek gündemini çarpıtmaya hizmet ettiğini ve YÖK'ün her zamanki gibi öğrencileri baskı altında tutmaya çalışırken, AKP adını "YEK" olarak değiştirerek tabanının ve öğrencilerin desteğini almaya çalıştığını ifade ettik.

Doğal olarak ne Gürüz'ün ne de AKP'nin eğitimi parasız hale getirmek veya üniversiteleri demokratikleştirmek gibi bir dertleri var. Öğrenci gençliği çok yakından ilgilendiren bu konuyu kitlenin gündeminden düşürmemeliyiz.

Yeni döneme görevlerimizin bilincinde olarak hazırlanıyoruz.

Paralı eğitime hayır!

Emperyalist savaşa hayır!

Ekim Gençliği/ODTÜ

Şubat'ın kavga soluğuyla Mart'ı kazanmaya!

Şubat ayı özellikle Türkiye gençliğinin mücadele tarihi ile ilgili pek çok gündemi içeriyor. '67'de başlayan 6. Filo eylemlerinin en görkemlilerinden biri 11 Şubat 1968'de gerçekleştirilmişti. Gençliğin Amerikan emperyalizmine öfkelerini haykırdığı bu eylem, bugün gemileri, uçakları, askerleri ve ezilen halkların çok yakından tanıdığı katliamcı kimlikleriyle tekrar topraklarımıza gelen işgalcilerin korkularını arttırırken, onları bu topraklardan defedecek ve dünyadan silecek olan bizlerin mücadelecilik tutumunu da bileyiyor. O gün Dolmabahçe Sahili'nden kovalananlar, bugün kardeş bir halkın kanını dökmek için geldikleri ve işgal ettikleri tüm sahillerimizden yine öyle kovulacaklardır. Bu gün gelecek, bundan kimse kuşku duymasın.

'68'in eylemli tepkilerine rağmen 6. Filo, İstanbul'u ziyaret etmekten vazgeçmedi. Ve 16 Şubat '69'da bir kez daha protestoların gündemi oldu. Fakat Amerikancı işbirlikçi iktidar, artık yeni önlemler almaya başlamıştı. İlk faşist komando kamplarının kurulduğu bu dönemde, yine kanlı provokasyonlar için hazırlanan faşist it sürüleri yetiştirilmekteydi. İşte bu sürülerin Taksim'den Dolmabahçe'ye yürüyen işçilere ve gençlere saldırması sonucu iki genç işçi öldü, 104 insan yaralandı. Bu gün, tarihimize "Kanlı Pazar" olarak yazıldı. Artık verilecek kavga sadece Yankeelere karşı değil, fakat onunla beraber onların hizmetindeki saldırgan faşist it sürüsüne ve "itidal" telkin etmekten başka bir şey yapmayan reformizme de karşıydı.

CIA'nın dolaysız katkılarıyla orduda tezgahlanan faşist 12 Mart karşı-devrimi, bir dönemi kapatırken asla unutulmayacak bir miras da bırakmıştı geleceğe.

İşte ABD'li Yankeeler bir kez daha topraklarımızda, işte faşist sürüler yine pusuda ve işte reformizm tıpkı o gün olduğu gibi bugün de "itidal" telkin ediyor. Fakat gençliğin buna karşı gitgide büyüyen öfkelerini ve mücadelesini yatıştırmak için girişilecek her türlü çaba sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Zira artık yeni bir döneme giriyoruz. Kapitalist sistemin bir türlü aşamadığı kriz kendi çöküşünün nesnel koşullarını günden güne olgunlaştırıyor. Dünya emekçileri ve halkları kapitalist barbarlığa, sömürüye, soyguna ve savaşa karşı büyüyen ve artık yaygın eylemlilikler haline alan bir duyarlılık içindeler. Emperyalistlerin saldırganlığına karşı örgütlenen eylemlerle dünyanın dört bir köşesinde sloganlarımız yankılanıyor. "Emperyalist savaşa hayır!" diyor dünya halkları. Dünyanın dört bir yanında aynı anda ve aynı amaç uğruna milyonlarca insan sokağa, meydanlara akıyor. Bu büyüyen dalga ülkemizdeki emekçi ve gençlik hareketini de olumlu etkileyecek, ona ek bir güç ve itilim kazandıracaktır. Öte yandan öznel koşullar bakımından da artık eskisinden daha güçlü ve daha hazırlıklıyız. İşbirlikçi burjuva sınıf iktidarını devirmek ve ona dayanan emperyalist köleliğe kesin bir biçimde son vermek hedefine dayalı net bir proleter devrim bilinci kuşanmış durumdayız.

YÖK yasa tasarısına karşı harekete geçelim

Şubat ayının bizim cephemizden bir diğer temel gündemi, 29 Şubat 1996'da "eşit, parasız eğitim" talebiyle gerçekleştirilen Beyazıt İstanbul Üniversitesi işgalidir. Öğrenci gençlik, har(a)çlara karşı tutumunu en net bir biçimde bu eylemle ifade etmiştir. YÖK yasa tasarısının kapımızda beklediği bir dönemde, o günün deneyimlerinden öğreneceğimiz çok şey olduğuna kuşku yok. Erkan Mumcu'nun ağzından

ifade edildiği gibi, YÖK yasa tasarısı bu dönem yasalaştırılacak. Tabii biz buna izin verirken!

Oysa biz, binlerce, onbinlerce öğrencinin eğitim haklarının gaspı anlamına gelen, bu yasaya kesin olarak geçit vermemeye sorumluluğu ile yüz yüzeyiz. Eğer biz izin vermezsek bu yasayı geçiremezler. Eğer biz izin vermezsek üniversitelerimizi sermayenin çiftliği haline getiremezler. Eğer biz izin vermezsek üniversiteler, ABD'nin kirli savaşı için silah ve asker üreten kurumlar olmazlar.

Biz geçmişte izin vermedik, bugünde vermeyeceğiz! Şubat ayının devrimci birikimini örnek olarak ve onu Mart ayının isyan ruhuyla birleştirerek geleceğe yürüyeceğiz ve kazanacağız. Buna mahkumuz!..

Emperyalist savaşa karşı kitlesel bir devrimci gençlik hareketi

Bölgemizi yeni bir savaşla acılara ve yıkımlara sürüklemeye niyetli olan ABD emperyalizmi artık hazırlıklarını tamamlamış durumda. Ancak dünyanın her yerinden yağan tepkileri aşamadığı için savaşı sürekli ertelemek zorunda kalıyor ve buna gerekçeler yaratmak için kıvranıp duruyor. En berbat komedileri hatırlatan "yeni kanıtlar"ın amacı dünya kamuoyunu ikna etmektir. Fakat dünya halkları artık onların hiçbir sözde kanıtına inanmayacak kadar onları, temsil ettikleri emperyalist devleti iyi tanıyor. BM'ye sunulan "yeni kanıtlar"a dünya emekçilerinin ve halklarının yanıtı, dünyanın dört bir yanında aynı anda milyonlar halinde alanlara çıkmak ve "Petrol için savaşa hayır!" demek oldu. Savaşın gerçek nedeninin ve amacının bu

denli net kavrandığı bir durumda, ABD emperyalizminin ileri süreceği hiçbir gerekçe onun savaş kundakçısı kimliğini gizleyemeyecektir. Bu açıdan bakıldığında emperyalist savaş çetesi savaşı çoktan kaybetmiştir.

Fakat herşeyiyle savaşa hazırlanan ve bunu tamamlamış bulunan ABD emperyalizminin savaşı her an başlatma riski orta yerde duruyor. Bu durumda biz de, savaşı önlemek için gösterdiğimiz çabaların yanı sıra bir savaş durumuna karşı kendi hazırlıklarımızı tamamlama sorumluluğu ile yüz yüzeyiz. Amerikan tanklarının ve askeri birliklerinin geçeceği toprakların ve Amerikan uçaklarının Irak halkının üzerine bomba yağdırmak için havalanacağı üslerin yer aldığı bir coğrafyada bu hazırlıkların apayrı bir önemi var. Gitgide yükselmekte olan eylem dalgasını kendi alanımızda, gençlik cephesinde daha da yükseltmek zorundayız. Zira bu savaş özellikle gençliğin geleceğini tehdit ettiği oranda, gençliğin savaşa karşı duruşu da çok özel bir önem ve anlam taşıyor.

Geçmişin devrimci mirasını kuşanan, dahası onu aşacak dinamiklere sahip olan bir gençlik hareketinin yaratılması gerekiyor. Burada temel bir sorun olan devrimci önderlik boşluğunu ise ancak biz genç komünistlerin doldurabileceğini biliyoruz. Eğer gençlik hareketi reformizmin icazetçi ve pasif tutumu ile küçük burjuva devrimci demokrat akımların ufuk darlığını aşacaksa bu tam da bu dönem gerçekleşecektir. Öyleyse genç komünistler olarak bundan sonrası için harcayacağımız tüm emek, atacağımız her adım bu hedefe kilitlenmelidir. Günün sorumluluklarına geleceği kazanma iddiası ile bakmak ve örgütlülüğümüzü bu bakışla inşa etmek durumundayız.

Mart ayı isyan ayıdır!

Mart ayı baharın gelişinin müjdecisidir; Mart ayı yenilenmenin, tazelenmenin mevsimi olan baharın başlangıcıdır.

Güncel durumda önümüzdeki Mart ayı da bizim cephemizden yeni bir dönemi kucaklamanın vesilesi olmalıdır. Zira Mart ayı sadece baharın değil, isyan ruhunun da taşıyıcısıdır. Mart ayı Komün'ün ayıdır. Mart ayı emekçi kadınların "Toplumsal hayatın tüm alanlarında tam eşitlik!" istemlerini daha bir gür haykırdıkları bir aydır. Mart ayı bir dönem dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların yol göstericisi olan Komünist Enternasyonal'in Lenin önderliğinde kurulduğu aydır. 16 Mart'ta Beyazıt'ta katledilenlerin Gazi barikatlarında dirildiği, Newroz ateşlerini tutuşturduğu aydır Mart ayı.

Genç komünistler, gelişen gençlik hareketinin önderliğini yüklenecikleri bir döneme Mart'ın isyan soluğuyla gireceklerdir. Bunun için Mart'ı kazanmalıyız. Öyleyse bu ayın tüm gündemlerini yaratıcı ve inisiyatifli bir çalışmayla, önderliğin gerektirdiği özveri ve devrimci sorumluluk bilinciyle işlemeli, *Ekim Gençliği*'ni devrimci bir tarzda yeniden örgütlemeliyiz.

Emperyalist savaşa ve paralı eğitime geçit vermeyecek bir gençlik hareketi yaratıcısı ve önderi olmak, Partili mücadele düzeyine ulaşmak için her bir yoldaşımızın üzerine çok ciddi sorumluluklar düşüyor.

Zafer seslerini ancak bu sorumlulukları yerine getirenler işitecektir!..

(*Ekim Gençliği*'nin 15 Şubat-15 Mart 2003 tarihli 58. sayısından alınmıştır...)

Ne YÖK ne YEK, üniversiteler bizimle özgürleşecek!

Ekim Gençliği

15 Şubat-15 Mart 2003

Şubat'ın kavga soluğuyla Mart'ı

kazanmaya!

***

Emperyalist savaş, olanaklar ve görevler

***

Sahte demokrasi tartışmasının gizledikleri

***

Direnen kadın

***

Sanayi siteleri ve gençlik çalışması

***

Gençlik hareketinin sorunları

(orta sayfa)

***

İÜ'de kitle çalışması deneyimleri

***

Liseli gençlik çalışması ve platformları

***

Trakya Üniversitesi'nde bir dönemin ardından

***

Platform çalışmasının sorunları

***

Bir filmin gösterdikleri

***

Tiyatro ve savaş

***

Tarihte bu ay

***

Mücadele postası

Son yılların en azgın saldırı dalgasıyla yüzyüzeyiz. Bir yandan ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda katil olmak dayatılıyor, bir yandan da bununla gelecek yıkımın faturasını tereddütsüz ödememiz... Tüm alanları kesen saldırılar, demokrasi havarisi gerici hükümet tarafından ardı ardına yasal güvence altına alınıyor. Yeni iş yasası, personel rejimi yasası ve öğrenci gençliğin bir yıldır karşı durduğu YÖK yasa tasarısı... Bu yasaların her biri aynı saldırının parçalarıdır.

YÖK yasa tasarısı tümüyle eğitimin ticarileşmesine hizmet etmektedir. Bütün çabalara rağmen bu gerçek en geri bilinçli öğrencinin dahi gözünden kaçmayacak kadar belirgindir. İşte bu nedenle yeni bir düzenleme ile bu sorunun çözüleceği düşünülerek, Milli Eğitim Bakanlığı YEK'i önerdi. Bu öneri aslında "acil eylem planı"yla başlayan tartışmaların geldiği noktayı gösteriyor. Bizim tartışmaların başından beri yinedeğimiz; iki tarafın da bir kaşık suda fırtınalar kopardıkları, ancak eğitim ticarileşmesi, üniversiteleri sermayenin yağmasına sonuna kadar açılması konusunda uzlaştıkları gerçeği, YEK ile somutlanmış oldu.

MEB tarafından hazırlanan ve kısa zamanda Bakanlar Kurulu'na sunulması planlanan yasanın adı Yükseköğretim taslağıdır. Yükseköğretim Eşgüdüm Kurumu ya da kısa adıyla YEK bunun bölümlerinden yalnızca biri olsa da, en temel değişiklik görünümünde. Taslak disiplin cezaları yönünden 'çok esnek' ve 'son derece demokratik' olarak sunulmakla beraber, aslında pek de YÖK'ü aratacak durumda değil.

Yüksek öğretimin tanımıyla başlayan yasada bilim kavramı çok sık kullanılmakta ve yüksek öğretimin temel amaçları arasında ilk sıraya yerleştirilmektedir. Ancak biliyoruz ki, onların bilimden anladığı, sermayenin kârı için üretilen teknolojidir. Zaten bilim kavramının içi bu boşaltılmış haliyle bile tehlike içeriyor olacak ki, hemen devamında 40 yıllık teraneler tekrarlanıyor: Eğitimin amacının Atatürk ilke ve inkılaplarıyla tayin edilmesi... Bu durum bile yapılan değişikliklerin, ne denli demokratik olarak sunulursa sunulsun, tek tip öğrenci yetiştirilmesi hedefini değiştirmediklerini gösteriyor. YÖK'ün de YEK'in de sınırları bellidir; Atatürk ilke ve inkılapları ve düzenin üniversitelerdeki bekaası.

MGK'nın alt organı YEK

Taslakta tanımlanan YEK aslında sermaye diktatörlüğünün tanımlı kurumu YÖK'den farklı bir yere oturmuyor. Sadece şimdiye kadar MGK'da planlanan işlerin burada planlanması sağlanarak bürokratik bir rahatlama anlamına geliyor. Zira YEK'in bileşimi; "Cumhurbaşkanınca Üniversitelerarası Kurul'un, her bilim kurulundan en az bir üye olmak üzere, Rektör olmayan üyeleri arasından atayacağı yedi, Bakanlar Kurulunca üst düzey devlet görevlileri arasından; Maliye, Milli Eğitim, Sağlık, Çalışma ve Sosyal Güvenlik ve İçişleri Bakanlıklarından birer, Genelkurmay Başkanlığı'ndan bir ve Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı'ndan bir olmak üzere seçilen yedi" üye ile "Kendi yönetim kurulu üyeleri arasından seçilmek üzere; Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nce seçilen bir, TİSK tarafından seçilen bir, işçi konfederasyonlarının en az ikisi tarafından seçilen bir olmak üzere 17 üye"den oluşuyor.

Kıscacası üniversitede MGK tarzı bir kurumlaşma gerçekleştirilecek. Buna ek olarak YEK kanalı ile devlet

kendi pis işlerine sendikaları alet etmenin yolunu da bulmuş oluyor. Artık öğrenci gençliğin ve bilimin baş düşmanı olan kurum içinde sendikalar da yer alacak. Avrupa'da yıllardır uygulanan *korporasyon* sistemi, yani devletin sendikalarla içiçe geçerek sınıfı doğrudan kontrol altında tutması bu taslağın bir başka marifeti. Üstelik üniversitenin en temel bileşeni olan öğrencilere göstermelik de hiçbir şey sunulmuyor. Böylesi bir bileşimle oluşacak kurumun nasıl "özerk üniversiteler" yaratacağı yeterince açık.

YÖK yasa tasarısı için ön adım

Kurumun sıralanan işlevlerine baktığımızda, burada da YÖK'ün işlevinin değiştirilmediğini, sadece neo-liberal sürece uydurulduğunu görüyoruz. Yükseköğretim Eşgüdüm Kurulu'nun Görevleri başlığı altında yer alan birkaç madde, ne denli yuvarlatılmış olsa da, gerçek niyeti gösteriyor: "*Ülke kalkınma hedefleri doğrultusunda uzun dönemli bilimsel ve teknolojik gelişme planlarını, Üniversitelerarası Kurul'un ve kanunlarında bu konularda görevlendirilmiş kurum ve kuruluşların çalışmalarını da gözeterek hazırlamak ve bu amaca yönelik olarak yükseköğretim kurumları arasında eşgüdümü sağlamak ve işbirliğini geliştirmek*", "*Üniversitelerde yapılan araştırmaların kamunun, özel sektörün ve sosyal kesimlerin gerçek ihtiyaç ve taleplerine karşılık gelmesi, araştırma ve geliştirme faaliyetlerinden en yüksek düzeyde verimlilik sağlanabilmesi ve ulusal ölçekte yararlanılabilmesi için ilgili tüm taraflar arasında eşgüdümü sağlamak, genel bütçeden araştırma-geliştirme projelerine ayrılacak kaynakların kullanılmasında kamu kesimine rehberlik etmek ve bu amaçla proje değerlendirme merkezi oluşturmak*"!

Gerçekte hedeflenen, YÖK yasa tasarısı ile gerçekleştirilmek istenen yağma ve talan kurumunun yolunu düzlemektir. Sermayeye dikensiz gül bahçesi yaratmak yolunda yapılmış 'demokratik' düzenlemelerdir.

YEK'e karşı iki ayrı tutum

YEK gençliğe YÖK'ün getirdiklerinin dışında bir şey getirmiyor. Yalnızca daha iyi ambalajlanarak "emekten yana kurumlar"ın yardımlarıyla sunuluyor. Dahası hemen ardından karşımıza çıkarılacak YÖK yasa tasarısının yolunu düzliyor.

Gençliğin önünde iki yol var: Ya 'YÖK'ü YEK değil, yokedeceğiz!' diyecek ve özerk-demokratik üniversiteyi, parasız-bilimsel eğitimi mücadele ile kazanacaktır. Ya da sınıf işbirlikçi tutumların arkasından sürüklenerek YEK'e sessiz kalacak, geleceğini kendi elleriyle sermayeye teslim edecektir. Nitekim reformistler aldıkları tavırla sermayenin yedeğine çekilmiş durumdadır. Sendika bürokrasisi üzerinden rant uman (iyiniyetli bir bakışla özgürlük bekleyen) reformizm YEK'e karşı 'şimdilik' bir şey yapılmaması gerektiğini söylemekte, sorunu sessiz kalarak geçiştirmektedir. Biraz üzerine gidilirse bu taslağın getirileri olduğunu söyleyeceklerdir.

Genç komünistler açısından alınması gereken tutum son derece nettir: YEK'in gerçek yüzünü en geniş öğrenci yığınlarına gösterecek ve mücadele bayrağını daha da yükselterek kavgayı büyüteceğiz.

Genç Komünistler

Ev kadınlarıyla savaş üzerine konuştuk...**“Bu savaş bizim savaşımız değil!”**

- Yaklaşan emperyalist savaş hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. ev kadını: Savaş demek şiddet demek, ölüm demek. İlk baştakilerin çocukları gitsin cepheye, Tayyip'in, Abdullah Gül'ün, Deniz Baykal'ın... Onların çocukları yurtdışında okurken bizim çocuklarımız askere gönderiliyor.

Türk halkı zaten yıllardır bir savaş veriyor. Bizler ekmeğimizin savaşını veriyoruz. Bu savaş bizim savaşımız değil. Bu kadar açlık, yoksulluk yetmiyormuş gibi bir de Amerika'nın petrolü için savaşa gidiyoruz. Biz zaten yaşam savaşı veriyoruz.

2. ev kadını: Seçimlerde CHP'ye oy verdik. Oy verdik de çoluğumuz çocuğumuzu kurşuna hedef diksinler diye vermedik. Bizim hakkımızı savunsun diye verdik. Oylarımızı geri istiyoruz.

Bu savaştan 70 milyon insan zarar görecektir. İşçiye vermiyor, çalışana vermiyor, milletin alınterinin hakkını vermiyor. Nasılsa kendisi tok. Tok açın halinden anlar mı?

Ele uşaklık yaparak hakkımızı savunamazlar. ABD'nin petrol aşkı için çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz. Eylemler oluyor, polis nasıl saldırıyor savaş eylemlerine. Sağcılar o kadar eylem yaptı dokundular mı hiç?

3. ev kadını: Savaşın çıkması kötü olacak. Biliyoruz, Saddam da Kuzey Irak'ta Kürtleri öldürdü

ve bunu ABD destekledi. Daha savaş başlamadan zam üstüne zam geliyor. Fakirlik daha da artacak. Tümöyle zalimlik bu savaş. Yakında dünya savaşı çıkacak bu savaşın başlamasıyla. Olan o bölgedeki Kürtler'e, fakirlere, işçiye, köylüye olacak.

Türkiye bitmiş, ekonomisi çökmüş. Kendimizi savunmamız lazım. Akşam 20:00'deki ışık söndürme eylemlerine destek verelim.

Bu savaş açlık, yoksulluk, ölümdür. Ama bizim savaşımız ekmeğimiz. Bir ekmeğin 400 bin olmuş, savaşta iş kalmayacak, aş kalmayacak. İşte savaş sana.

Oraya gidip suçsuz insanlara silah çekmek değil.

4. ev kadını: Tabii ki savaş olmasın istiyorum. Savaşta olan bizim gibi fakir fukaraya olacak. Anaların yüreği yanacak. Fakirlik iyice artacak. Belki de kıtlık bile gelecek.

Oğlum askere gidecek, içim yanıyor. Gidecek askere yarın sağ dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum. Kim için, ne için ölecek?

- Savaş karşıtı eylemler düzenleniyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

4. ev kadını: Elimden gelse o polisleri öldürürdüm. Yıllardır çektiğimiz acılar yetmedi mi? Sivas'da o kadar insanımız yandı. Eylemlerde nasıl saldırıyorlar insanlara. Sağcıların eylemlerine dokunuyorlar bile. Yine olan bizlere oluyor. Azrail olsam hiçbir polis bırakmam.

- Oğlunuz iki gün sonra askere gidecek. Ne düşünüyorsunuz?

1. ev kadını: Her an ölümler burun buruna. Bizim gibi garibanların çocukları gider cepheye, zenginlerin çocukları gider mi sanıyorsunuz. Madem baştakiler savaşa bu kadar meraklılar, madem bu kadar kan görmek istiyorlar, vatanlarını çok seviyorlar o zaman gitsin kendileri savaşınlar. Zaten milletin kanı içine akmış. Biz barış istiyoruz. Biz kan görmek istemiyoruz. Biz kendi ekmeğimiz, toprağımız için canımızı veririz. Ama bu savaş bizim savaşımız değil!

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Bir tersane işçisi ile çalışma koşulları, yeni iş yasası ve savaş üzerine konuştuk...**“Bizim tek çıkarımız savaşın engellenmesindedir!”**

- Bize çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

- Tersane ağır sanayiye giriyor. İşçi sayısı iş durumuna göre sürekli değişiyor. Bu nedenle net sayı söylemek zor. Koşullar ağır, sosyal haklar yok. İşten çıkana da, çıkarılana da tazminat vb. verilmiyor. Genellikle tanker yapıyoruz. Sabah 8:30 ile akşam 17:00 arası normal mesai saatleri. Ama işin durumuna göre yoğun mesai de oluyor. Son derece pis ve sağlıksız ortamlarda çalışıyoruz. İş elbisesi dahi verilmiyor. Oysa böyle yerlerde düzenli olarak doktor kontrolü olması lazım ama ne gezer...

- Tersaneler genelde can güvenliği açısından oldukça riskli yerlerdir. Sizin tersanede can güvenliğini sağlayıcı önlemler alınıyor mu?

Öncelikle şunu söyleyeyim, işveren işe aldığı her yeni elemana iş konusunda ve tehlikelere karşı bilgi vermek zorundadır. Ama bu yapılmıyor. Baret, ayakkabı, emniyet kemeri vb. verilmiyor. Kaynakçıya, kesimciye gözü koruyucu gözlük verilmesi gerekirken verilmiyor. İşyerindeki uyarı tabelalarının gözönünde olmaması ise ayrı bir sorun. Kaza olunca da kitabına uyduruluyor. Mesela daha önce bir arkadaş koca iskeleden aşağı düştü. Nedeni emniyet kemeri olmaması idi. Arkadaşımız öldü. İşverenler hemen gidip ölen kişinin üzerine iş elbisesi, başına baret, emniyet kemeri vs. taktılar, sanki suç onların değilmiş gibi. Düşünebiliyor musunuz, ortada bir insan ölüyor ama onların derdi başka.

- Herhalde taşeronda çalışıyorsunuz. Bunun avantajı ya da dezavantajı var mı sizce?

- Hiçbir avantajı yok. Taşeronun nerede faydası olmuş ki çalışana? Faydası olsa bile işverenidir. Ama çalışan için zararı çok. Sendikali olmak zor, sigorta yapılmıyor, servis de yok. Kısaca sosyal haklar hiç yok. 7 yıl çalışan bir arkadaşın bir yıllık sigortası çıktı. İşte yararı, zararı ortada. Patron istediği kadar çalıştırıyor. Kadrolu işçi ikramiye alıyor, taşeron sadece bakıyor. Bana sorarsan taşeron denilen bu iğrenç sistemi kanunen yasaklamak lazım.

- Sendikali değilsiniz. Peki sendikali olmak için herhangi bir çalışmanız var mı?

- Evet sendikamız yok. Ama böyle bir çalışma da duymadım. Ben şahsen sendikadan yanayım. Az da olsa bir güvencemiz olur sendika olunca. Şunu da itiraf edeyim ki, sendikayla ilgili pek bilgim de yok.

- 15 Mart'ta işverenlerin isteği doğrultusunda yasalaşacak olan iş yasa tasarısı gündemde. Bu yasanın içeriği ve kapsamı ile ilgili sizin veya arkadaşlarınızın bilgisi var mı? Çünkü bu yasa yeni hak gasplarıyla beraber kazanılmış hakların da gaspına yönelik...

- İşçi arkadaşlarımızın da benim de bu konuyla ilgili bilgisi yok. Böyle bir yasadaki haberim yok. Ama tuhaf olanı şimdiye kadar görünürde ciddi bir karşı eleştiri de olmaması. Çünkü bugüne kadar bu yönlü bir eleştiriye de tanık olmadım. İşçiler olarak resmen uyuyoruz.

- Gündemde emperyalist savaş hazırlıkları var. Medyada da savaş çıgırtkanlığı yapıyor. Bu kirli savaşın bir parçası olmamız için uydurulan senaryolar var. Kârlı çıkarız, kredi alırız vb. Ama

şurası bir gerçek ki, ABD'nin Irak'a müdahalesi dünya halklarına ölüm, açlık, yoksulluk, sefalet ve yıkımdan başka bir şey getirmeyecek. Siz bir işçi olarak bunları nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Ben de tüm insanlar gibi böyle bir savaşa karşıyım. Türkiye ABD'nin uşaklığını yapıyor. Bizim askerlerimiz de para karşılığı ABD'nin tetikçiliğini yapacak. Ve suçsuz insanları, hiç tanımadığı insanları katledecek. Zaten savaşın nedenini ABD kendisi de söylüyor: Petrolleri güvence altına alacağız diyor. Ama kimin için? Olan suçsuz halklara olacak, olan biz çalışanlara olacak. Yeni bir işsizlik dalgası gelecek, işsizler çoğalacak. Savaşı isteyenler sadece silah tacirleriyle ABD'nin satın aldığı ülke liderleri. Çünkü başka halklar da savaş istemiyor.

- Emperyalist savaşı durdurmak için Türkiye işçi sınıfı neler yapmalıdır?

- Bu savaşı durdurmanın yolu Amerika'ya karşı çıkmakla mümkün olur. İşin çoğu sendikaların üzerinde ama ortada kimse yok. Bizim tek çıkarımız savaşın engellenmesindedir. Onun için grevler yapılabilir, iş bırakmalar olabilir. Daha büyük ve kitlesel eylemler yapılabilir. Atılacak her kurşun için ben daha fazla çalışmak istemiyorum.

- Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

- Sorunlar çok, bunları herkes yaşıyor ama birkaç şey eklemek istiyorum. Birincisi ve en önemlisi uzun saatlerce çalışmayı kaldırmak lazım. İnsanın kendisine zaman ayırması gerekir. Sigorta ve sendika zorunlu olmalı ama şimdiki gibi sözde değil.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Devlet solu yine hedef saptırıyor

ABD emperyalizmine ve onun saldırgan politikasına karşı muhalefet bugünlerde yaygın bir eğilim. Emperyalist savaş karşıtı tüm eylemlerde öne çıkan şiarlar ABD emperyalizmini, onun savaş ve saldırganlık politikasını ve AKP hükümetini hedef alıyor. Toplumun küçük bir elit kesimi dışta tutulursa ezici çoğunluk, emperyalist savaşın açlık, ölüm, işsizlik ve yıkım anlamına geldiği konusunda hemfikir. Buna rağmen savaş karşıtı muhalefetin en zayıf yönlerinden biri, savaşın yerli işbirlikçilerini, yani Amerikan uşaklarını tanımlama ve hedef alma noktasında yaşanıyor. Kimi çevreler kavrayış alanında yaşadıkları darlıktan, kimileri düzenin icazetine sığındıkları için gerçekleri dile getirme yürekliliğini yitirdiklerinden, kimileri de bunu bir misyon olarak üstlendikleri için, işbirlikçileri esas olarak AKP ile sınırlı tutuyorlar. Kemalist-solcular bu son kategoride yer alıyorlar.

Kritik durumlarda gerçek kimlikleri açığa çıkar

Resmi sol ya da devlet solu diye tabir ettiğimiz çevreler genelde ilerici geçinirler. Olağan durumlarda bu maskelyi kullanmakta zorlanmayan bu milliyetçi solcular, kritik sorunlar karşısında maskelerini bir yana bırakıp gerçek kimlikleri ile boy gösterirler. Yakın geçmişte bu alanda karşılaştığımız en somut örnek, 19 Aralık 2000'de devletin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik giriştiği vahşi katliam karşısında aldıkları tutumdur. Perinçekçi *Aydınlık* dergisi ve *Cumhuriyet* gazetesinde o dönem ibretlik yorum ve köşe yazıları çıkmıştı. Burjuva liberallerinin çok gerisine düşen bu çevreler katliama doğrudan destek sunarak, ilerencilik-demokratlık maskesinden soyunmuşlardı.

Emperyalist merkezlerde planlanan F tipi hücre saldırısı kapsamında devletin gerçekleştirdiği 19 Aralık katliamına destek vermeleri, resmi solcuların sınıfsal kimliklerine tamamen uygun düşmektedir. Anti-emperyalist olduklarını iddia eden bu çevreler, kapitalist sistemin (ki emperyalizmin ülke içindeki temel dayanağı bu sistemdir) bekası için en faşizan saldırılara bile destek vermekten geri durmuyorlar. 19 Aralık çarpıcı bir örnek olmakla beraber, devlet solunun birçok olay karşısında gerici kurumları savunduğu (YÖK, Genelkurmay vb.) bilinmektedir. Yine 12 Eylül faşist darbesine karşı çıkıp, öte yandan Amerikancı generallere yalalaklık yapanlar da bu aynı "ulusal sol"culardır.

Emperyalizmin yerli işbirlikçileri AKP'den mi ibaret?

AKP'nin Amerikancı bir parti, emperyalist saldırganlık ve savaşın baş destekçilerinden biri olduğu, kuşkusuz çok açık bir olgudur. Bu gerici parti ve kurduğu hükümetin sadece Türkiye'de yaşayan halklara değil ama Ortadoğu'da yaşayan bütün halklara düşman olduğu da kesin. Bölge halklarını ağır bir yıkım ile karşı karşıya bırakacak bir emperyalist saldırıya destek vermesi bunun somut bir kanıtıdır. Müslüman bölge halklarının vahşi bir katliama maruz kalması anlamına gelen savaşa destek veren bu partinin islamiyeti kullanarak oy toplamış olması, bu Amerikancılar'ın ikiyüzlülüğünü bir kat daha arttırıyor.

Emperyalist savaş hazırlığı kapsamında hazırlanan

tezkerelerin meclisten geçmesi, üs ve limanların kardeş Irak halkına saldırmak için ABD'nin hizmetine sunulması, asker ve silah sevkiyatının başlaması vb. hükümet karşıtı muhalefeti doğal olarak gün geçtikçe güçlendirmekte ve AKP'yi de kitlelerin hedefi haline getirmektedir. Savaş hükümetine karşı yükselen bu mücadeleyi elbette güçlendirmek gerekiyor. Zira bir devlet politikası olarak alınan savaşa destek kararını kitlelere açıklayan, yasal kılıfını meclisten geçiren bu gerici partidir. Ancak, sadece hükümeti hedef tahtasına koymak, asıl iktidar güçlerini, yani emperyalist savaşa katılımın gerçek karar vericilerini gözden kaçırmaya yolaçar. Böyle bir hataya düşmek, savaş karşıtı mücadelenin sakatlanmasına neden olur.

Tam bu dönemde devreye giren devlet solcuları, anti-emperyalizm adına AKP'ye yüklenip duruyorlar. Ancak bu yüklenmenin asıl amacı...

durumdan çok, savaşa dair her kararın bu parti tarafından alındığına ve tüm inisiyatifin hükümetin elinde olduğuna dair bir yanılsama yaratmaktır. Hatta işi daha da ileri götürülenler, savaşta saldırganların safında yer almayı Tayyip Erdoğan'ın Washington'da bir otel odasında Bush'a verdiği sözlere bağlayacak kadar ciddiyyetten yoksun olabiliyorlar. Kimi zaman "milli" olmayan sermaye çevreleri ve onların denetimindeki bazı medya kurumlarının da işbirlikçi olduğundan söz etseler de, habire AKP'ye yüklenip duruyorlar, ama sadece AKP'ye...

Kemalist solcuların açıklamalarına, yorum ve köşe yazılarına bakılırsa; Türkiye'de AKP'den başka söz hakkı olan resmi bir güç veya kurum yoktur, ya da tüm resmi kurumlar hükümetin emrine amadedir. Oysa en sıradan bir vatandaş bile Türkiye'deki MGK gerçeğini bilir. Kaldı ki, Bush ve savaş çetesinin istediği savaş tezkerelerinin meclisten geçirilmesini tavsiye (emreden) eden bu kurumdan başkası değildir. MGK denilince, doğal olarak generallerin borusunun öttüğü bir çöplük akla gelir. Bunu en iyi bilenler, Baykal'ın CHP'sinden Perinçek'in İP'ine ve *Cumhuriyet* gazetesinin çoğu köşe yazarına kadar devlet solcularıdır.

Burjuvazi adına Türkiye'de siyasal iktidarı elinde tutanlar, tüm kritik karar vericiler, gelip geçici hükümetler değil devletin "çelik çekirdeği" diye tabir edilen Amerikancı generallerin başını çektiği kurumlaşmadır. Erbakan-Çiller koalisyon hükümeti örneğinde görüldüğü gibi, bu kurumlaşma, siyasileri kendi "idam fermanlarını" imzalamak zorunda bırakacak kadar etkindir. Kapitalist sistemin tüm kurumları gerici, yoz ve saldırgan olmakla beraber, düzenin asıl bekçileri ve emperyalizmin en has işbirlikçileri bu "çelik çekirdek"tir. Bu güçlerin, savaş gibi sistemi doğrudan ilgilendiren kritik bir olayda, hiçbir kararı siyasilere bırakmayacakları çok açıktır.

Ancak bundan siyasilerin önemsiz bir misyona sahip olduğu sonucu çıkmaz elbette. Nitekim AKP hükümeti, ülkeyi Amerika'nın bir savaş üssü haline getirme noktasında düzene eşsiz bir hizmet sunmaktadır. Bu gerici parti, halk kitlelerinin karşı durduğu emperyalist kirli savaşa mecliste sahip olduğu çoğunluk sayesinde yasal kılıf biçerek, düzenin bekçilerini önemli ölçüde rahatlatmaktadır. Washington'da azarlanmayı/aşağılanmayı sineye çekmek de bu uşaklara nasip oluyor. Burjuvazi adına bu utanç verici görevleri yerine getirmekten geri durmuyorlar.

Amerikancı generallere yalalaklık yapanlar tarafından ortaya atılan iddiaların tersine AKP hükümeti hiç de tek başına hareket etmiyor. Başbakan Abdullah Gül basına yaptığı açıklamalarda, hükümet, Genelkurmay ve bürokratlar arasında uyumlu bir çalışma olduğunu defalarca dile getirdi. Bu açıklamalar hiçbir kurum tarafından yalanlanmadı. Hükümet emirleri üstten aldığına göre bunda şaşılacak bir durum da yok. Görüldüğü gibi çürümüş kapitalist düzenin askeri, siyasi, ekonomik, bürokratik, medya gibi tüm önemli kurumları ABD emperyalizmine uşaklıkta

tamamen hemfikirlerdir. Bunun doğal bir sonucu olarak emperyalist savaş ve saldırganlığa destek olma konusunda da mutabakat içindedirler. Bu uşakça sadakatin karşılığında Washington'dan alınacak kırıntılar için süren pazarlık da son aşamasına gelmiş bulunuyor. Askeri ve siyasi konularda anlaşma sağlandığı, ekonomik alanda ise bazı pürüzler dışında mutabakata varıldığı "müjdesi" devlet erkani tarafından "yüce" meclise verildi.

Mücadele düzeni tüm kurumlarıyla birlikte hedef almalıdır

Bush ve savaş çetesi BM Güvenlik Konseyi'ni de, silah denetçilerini de elinin tersiyle bir kenara itmiş durumda. Bu haydutlar savaşın son hazırlıklarını tamamlamak için kesintisiz bir şekilde uğursuz faaliyetlerini sürdürüyorlar. Bölge ülkelerinde konuşlanan işgalci Amerikan askerlerinin sayısı 250 bine yaklaştı. Devasa miktarlarda stoklanan silah ve cephane Irak halkının üzerine ölüm kusmak için hazır bekliyor. Bu çerçevede Türkiye toprakları fiilen bir Amerikan savaş üssü haline almış bulunuyor. Bu vahim tablo Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri tarafından da görülüyor. Henüz yeterli kitlelilikle sokaklara yansımaya da, emperyalist saldırganlığa ve buna suç ortaklığına karşı büyüyen tepki bunun göstergesidir.

Tutarlı bir anti-emperyalist mücadele hem emperyalizmi hem de ülke içindeki dayanaklarını bir bütün olarak hedef almak durumundadır. Tüm Amerikan uşakları; generallerden hükümete, sermaye kodamanlarından bürokrasiye ve burjuva medyaya kadar, emperyalist savaşın kundakçıları ile birlikte aynı hedef tahtasına çakılmalıdır. Onlar emperyalizmin yerli dayanakları oldukları gibi emperyalistler de onların dış dayanağıdır. Bu gerçeğin üstünü örtmeye dönük her türlü girişim emperyalizme ve savaşa hizmet edecektir.

Emperyalist savaş, Kürdistan ve devrimci görevler...

Irak saldırısı ve işgali için son hazırlıklar yapılıyor. İşgal birlikleri hızlı ve yoğun bir biçimde saldırı üslerinde üsleniyor, "harekat" emrini bekliyor...

TC hükümeti, Türkiye'yi bir saldırı üssü haline getirmek ve Güney Kürdistan'ı işgal kararlarını resmileştirmek ve "yasal" dayanaklara oturtmak için "Yabancı ülke askerlerini kendi topraklarında konumlandırma ve yabancı ülkelere asker gönderme tezkeresini" meclise gönderdi. Bu teskerenin meclis tarafından olduğu gibi onaylanacağı kesindir. Böylece TC de Irak saldırısında etkin bir rol oynayacağını resmileştirmiş bulunuyor. Kuşkusuz bu, bir savaş kararıdır!..

ABD ve TC'nin planları çok açıktır. ABD iki cepheden, kuzeyden ve güneyden Irak'a saldırarak, iki koldan işgal birliklerini Bağdat üzerine sürecek ve Irak yönetimini teslim olmaya zorlayacak veya yıkacaktır. Askeri işgal temelinde Irak devleti ve rejimi yeniden şekillendirilecektir. Bir işgal yönetiminin kurulacağı ve bunun uzun yıllar alacağı basında açıkça tartışılıyor. Yine bu saldırı ve işgal hareketinin Irak ile sınırlı kalmayacağı, bütün Ortadoğu'yu içine alacağı ve bunun da bütün dünyayı ABD sömürge imparatorluğu haline getirme ve bu temelde yönetme stratejisinin temel ayaklarından biri olduğu bilinen ve gizlenme gereği dahi duyulmayan bir gerçekliktir.

Nasıl bir Irak konusu, TC için çok önemli ve aylardır ABD ile sürdürülen ve son günlerde iyice yoğunlaştırılan pazarlıkların esasını oluşturmaktadır. Her şeyden önce Irak'ın yapılandırılmasında etkin bir söz ve karar sahibi, etki sahibi olmak istiyor. Nasıl bir Irak sorusunda TC için üç nokta çok önemli.

Birincisi, Güney Kürdistan'ın yeniden biçimlendirilecek Irak'ta alacağı yer, kazanacağı konum, başka bir ifadeyle Kürtler'in konumları ve statüleridir. Bu noktada TC, 1991 öncesi bir Irak, yani merkezi ve üniter bir Irak istemekte, Kürtler'e ise en fazla içi boşaltılmış bir özerklik öngörmektedir. Başarabilse içi boşalmış bir özerkliği de kabul etmeyecek, ama gelinen noktada bunun mümkün olmayacağını da bilmektedir.

Üzerinde durduğu **ikinci nokta** ise, Musul-Kerkük petroleridir. Bu petrolerin Kürtler'in eline geçmemesini, Kürtler'in bunlardan asgari düzeyde de olsa yararlanmamasını istemekte ve bu petrolerden kendilerine de azami düzeyde bir pay kapma hesabını yapmaktadırlar.

Üçüncü nokta, birinci ve ikinci noktayla doğrudan bağlantılıdır. O da şu: Türkmenleri yeniden yapılandırılacak Irak'ta etkin bir konuma getirme çabaları ise Irak ve Güney Kürdistan üzerinde daha fazla etki ve güç sahibi olmak içindir. Başka bir ifadeyle Türkmen kartını yeni bir Kıbrıs yaratma planının bir unsuru olarak kullanmak istiyorlar.

Bu üç temel noktada TC'nin ABD ile yaptığı uzun pazarlıklar sonucu belli bir anlaşmaya vardığı anlaşılıyor. Irak ve Güney Kürdistan'ın yeniden yapılandırılmasında isteklerini önemli ölçüde güvence altına alma karşılığında egemen olduğu tüm toprakları Irak saldırısı için bir savaş üssü haline getirmiştir. Daha önce var olan ABD askeri varlığına ek olarak resmi rakamlara göre 62 bin asker ve askeri araç ve donanımın TC toprakları üzerinde bulundurulmasına ve kuzeyde Irak işgal hareketine olanak ve izin

verilmiştir. Konunun ayrıntıları biliniyor, basında açık seçik yazılıp çiziliyor, tartışılıyor.

Belli ki TC, topraklarını bir saldırı üssü haline getirmekle, "Kuzey cephesinin" açılmasına olanak sağlamakla yetinmiyor, aynı zamanda ABD ve İngiltere'nin yanında bu saldırı cephesinin en etkili üçüncü unsuru olacaktır. Bu bağlamda Güney Kürdistan işgaline yoğun bir biçimde hazırlandığı gün gibi ortadadır. Güney işgalinin hedefinin öncelikle Güney'de bugüne kadar devletleşme, ulusal kurumlaşma doğrultusunda yaratılan tüm mevzileri ortadan kaldırmak olduğu çok açıktır. TC, bir savaşın kendi içinde sayısız belirsizliği taşıdığını, merkezi hükümet ve devletin yıkılmasıyla nasıl büyük bir otorite boşluğunun ortaya çıktığını, zaten Güney'de Kürtler'in fiilen devletleştiklerini, böyle bir boşlukta bunun nerelere varabileceğini biliyor ve saptayabiliyor. O nedenle Güney'i işgal etmeyi, savaşta etkin bir rol üslenmeyi, savaşın karar mekanizmalarında etki ve söz sahibi olmayı, kendi Kürdistan politikası açısından yaşamsal önemde değerlendirmektedir.

Güneyli Kürtler, KDP ve YNK de TC'nin bu planlarının farkındadırlar ve bundan dolayı son dönemde TC işgaline karşı daha net bir tavır alma gereğini dillendirmeye başlamışlardır.

Irak saldırı planlarının, TC'nin bu plan içindeki konumu ve stratejik hedeflerinin netleşmesine paralel olarak emperyalist savaşın Kürdistan açısından ne anlama geldiği, neler getirip götüreceği soruları da netleşiyor. Aslında doğru ve sağlıklı bir emperyalizm kavrayışına sahip olanlar için bu soruların yanıtı zaten çok netti. Ama kimi Kürt grupları, çevreleri ve bireyleri açıktan açığa ABD'nin Irak saldırısının yanında yer almak gerektiğini, bunun Güney Kürtleri'nin yararına olacağını, Güney Kürdistan'ın fiili kazanımlarının ulusal ve uluslararası güvencelere ve statüye kavuşacağını iddia ediyorlardı. Gerekçeleri

de "düşmanımın düşmanı dostumdur" biçiminde formüle ediyorlardı. Sanki Kürtler veba ile kanserden birine mahkumdu, mutlaka birinden birini tercih etmek zorundaydı! Her şeye rağmen yaşanacak bir savaşın ortaya çıkaracağı boşluklardan, fırsatlardan yararlanmak başka bir şeydir, ama bir yağma, hegemonya ve yıkım savaşına onay vermek, desteklemek, hatta meşrulaştırmak, vebadan kaçarken kanseri şirin göstermek başka bir şeydir!

Bölgemizi ve dünyayı askeri işgal ve güç aracılığıyla emperyalist hegemonya altına alma stratejisinin çok önemli ayaklarından biri olan bir işgal ve yıkım savaşının yanında saf tutmak, salt ilkesel ve ahlaki açıdan değil, aynı zamanda Kürtler'in özgürlük politikaları açısından da vahim bir hatadır; bu, kendi boynuna ilmiği geçirmekten başka bir şey değildir.

ABD saldırısının yanında olmak, TC'nin Güney işgaline de onay vermek değil midir? Emperyalist hegemonya savaşına karşı olmadan TC'nin Güney planlarına karşı olmak mümkün müdür? Ya da TC'nin Güney işgal hareketine, TC'nin savaş içinde aldığı pozisyona net, kesin ve açık tavır almadan "savaş karşıtlığının" kendi başına ne anlamı olabilir? Ya da TC'nin saldırganlığını ve savaş planlarını cepheden karşılamadan geliştirilecek bir savaş karşıtlığının tutarlılığı söz konusu olabilir mi? Özellikle Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci, yurtsever ve sosyalist güçler, emperyalist savaş karşıtı güç ve çevreler açısından bu sorular çok daha önemli ve yakıcıdır. Emperyalist hegemonya

savaşına karşı olmak, bu karşı duruşta samimi ve tutarlı olmak bütünlüklü bir duruşla mümkün! Emperyalizmin "Güney cephesine" karşı olmak, ama "Kuzey cephesi" ve bu bağlamda TC'nin işgal hareketine sessiz kalmak, böyle çelişkili ve parçalı bir yaklaşım doğru, tutarlı ve sonuç alıcı olabilir mi?

Türkiye'de savaş karşıtlığı, TC'nin Güneyi işgal planlarına, TC topraklarının saldırı üssü haline getirme politikalarına cepheden tavır almayı içermek zorundadır. Bu da yetmez, aynı zamanda TC'nin Güney'i işgal ve "Kuzey cephesinde" etkin rol oynama hareketinin Güney Kürdistan'daki uluslaşma ve devletleşme doğrultusunda yakalanan düzeyi yıkma, Kürtler'i silahsızlandırma ve etkisizleştirme hedeflerine sahip olduğu gerçeğinden hareketle Güney'deki mevzileri savunmayı ve korumayı içeren bir politik duruş içinde olmak da gerekiyor. Başka bir ifadeyle Güney Kürdistan'daki kazanımları korumayı ve savunmayı içermeyen bir duruşta, TC'nin ve emperyalizmin Irak işgal hareketine karşı tavrında tutarlı ve samimi olması mümkün değildir.

Aslında sorun, çok boyutlu ve karmaşıktır, buna rağmen açık ve yalın boyutları da vardır. Kürtler'in özgürlük istemleri ve mücadeleleri ile emperyalist savaş karşıtlığını, TC'nin sömürgeci politikalarını hedeflemeyi bütünlüklü ve tutarlı bir politikada birleştirmek gerekiyor. Bunun için de sorunun ve gelişmelerin kesişen ve çelişik bütün boyutlarını kavramak zorunlu olmaktadır.

Bu kritik aşamada Kuzey Kürtleri'nin tutumu önemlidir. İmralı Partisi KADEK, iradesiz olduğu için TC karşısında, onun Güney işgal hareketi karşısında devrimci yurtsever bir çizgide politik ve askeri bir duruş sergilemesi mümkün değildir. Tersine, bugüne kadar izlediği çizgi ve pratikle TC'nin önünü düzlemiş, Kürt halkının enerjisini boşa akıtmış,

dikkatini sahte gündemlere kilitlemiştir. Kuzey'de özel savaş çok kapsamlı bir saldırı içindedir, OHAL uygulaması yeniden getirilmeye çalışılıyor. Ülkemiz Güney'i ve Kuzey'i ile savaş alanı haline getiriliyor. Ama KADEK'in halkımızın önüne koyduğu "kampanyalara" bakın! Güney işgal hareketi KADEK'i de hedefleyecek, tasfiye hareketini fiziki imha ve tasfiye ile tamamlamaya çalışacak. Peki bu konuda uzun vadeli bir duruşları var mı? İlan edilen "politikaların" arka planı dolu mudur? Hayır!

Kuzey'de bunun dışındaki politik çevrelerin gelişmeleri etkileme olanakları ve şansları yok gibidir. Ama öyle de olsa doğru bir anlayış ve tutuma sahip olmak, bunun mücadelesini verme istemine sahip olmak, devrimci yurtsever mücadelenin yeniden toparlanması ve ayağa kalkabilmesi açısından önemlidir, uzun vadeli beklentiler açısından gereklidir. "Güneyi savunuyoruz, Özgür Kürdistan'ın arkasındayız" demek, Kuzeyli politik çevreler açısından duygusal-ruhsal açıdan belki de bir şey ifade edebilir, ama politik açıdan bu, kendi başına bir şey ifade etmez. Kuzey'de, TC'ye karşı, onun sömürgeci savaş ve Güney işgal hareketine karşı politik bir hareket örgütlemeye çalışıyor musun, bütün dikkatin ve gücün bu hedef üzerinde yoğunlaşmış mıdır? O zaman Güney'e ilişkin görevlerini de yapabilirsin, o zaman Güney için söylediğin sözlerin pratik bir değeri olabilir! Yani günün acil görevi, Kuzey'de devrimci ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirmektir! Güney'e ilişkin görev ve sorumluluklar da ancak bu bağlamda gerçekleşebilir!

Tavrımız ve görevlerimizin altını bir kez daha kalın çizgilerle çizme gereğini duyuyoruz:

Bir: Emperyalist hegemonya savaşına, onun Irak'taki somut gerçekleşme biçimi olan saldırı ve işgal hareketine net, kesin ve ikirciksiz bir biçimde karşıyız. Emperyalist savaşa karşı olmak, Saddam rejiminden, daha genel ifadeyle Irak sömürgeciliğinden yana olmak, onu desteklemek anlamına gelmiyor. Bizim veba ile kanser arasında tercih yapma zorunluluğumuz yoktur. Kendi bağımsız çizgimizde, onun bunun yedeğine düşmeden, ona buna yamanmadan ilkeli ve tutarlı bir politika izlemek mümkündür ve bu, devrimci kimliğimizin vazgeçilmez bir gereğidir!

İki: TC'nin Güneyi işgal hareketine, Güney'deki ulusal kazanımları yerle bir etme politikalarına karşıyız, buna karşı mücadele etmenin devrimciliğin ve yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereği olduğuna inanıyoruz. TC'nin Güney'i işgal ve Kürdistan'ı denetleme politikalarına tavrı almayı içermeyen "anti-emperyalist" tutumların, savaş karşıtı yaklaşımların bütünlükten yoksun, tutarsız ve sonuçsuz bir yaklaşım olduğunu düşünüyoruz. Kürt halkının özgürlüğünü, Güney'deki fiili ulusal kazanımları, mevzileri savunmayı içermeyen genel bir savaş karşıtlığının tutarsız ve en yumuşak yorumla samimiyetten yoksun olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Üç: Güney Kürdistan'daki kazanımlar, mevziler, ulusal kurumlaşma düzeyi büyük bir tehdit ve tehlike altındadır. Irak'ın ve bu bağlamda Güney'in yeniden yapılandırılması konusunda TC ile ABD arasında büyük ölçüde bir anlaşma sağlanmıştır. Bu anlaşma 1975 Cezayir Anlaşması'nı hatırlatıyor. O nedenle tehlike çok büyüktür. Ancak ne yazık ki Kürtler, onların politik temsilcileri bu tehlikeyi dünyaya, dünya kamuoyuna yeterince anlatamamışlar, bu konuda gerekli duyarlılığı yaratamamışlardır. Bu savaş ve işgal sürecinde Güney Kürdistan'daki ulusal mevzileri korumak, savunmak yurtseverliğin vazgeçilmez bir gereğidir. Aynı zamanda ortaya çıkabilecek fırsatlardan yararlanmasını bilmek ve var olan mevzileri daha da büyütme, direniş temelinde tüm yurtsever güçlerin ortak hareketini gerçekleştirmek önemli ve gereklidir. Şu anda KADEK'in etkisinde olan gerilla güçlerinin yurtseverlik görevi de budur!

Dört: Bütün bu tutum ve görevlerin pratik anlam kazanabilmesinin, politik bir etkiye sahip olabilmesinin Kuzey'de etkili bir politik güç olmaktan geçtiğine inanıyor ve bütün dikkatimizi, yetenek ve enerjimizi bu hedef üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştığımızı bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

İtalyan emekçilerinden "ölüm trenleri"ne geçit yok!

15 Şubat günü tüm dünyada olduğu gibi İtalya'da da emekçiler savaşa karşı sokaklara döküldüler. İtalya'daki gösteriler katılım açısından en başarılı eylemler oldu. Sadece Roma'da 3 milyona yakın kişi yürüdü ve ülkenin birçok kentinde büyük katılımlar gerçekleşti.

İtalya'da milyonların sokaklara dökülmesi bir raslantı değildir. Savaşa karşı eylem, aynı zamanda, ABD'nin saldırgan tutumunu açıktan destekleyen Berlusconi ve onun hükümetine karşı tepkiyi de beraberinde sokağa taşıdı. Hükümet zaten emekçi kitleler önünde teşhir olmuştu ve sürekli protesto ediliyordu. Fakat Amerika'yı açıkça destekleyerek onun vahşetine ortak olması bardağı taşırdı ve halkın çoğunluğunun daha güçlü protestosuna yol açtı. Bugün İtalyan halkı hem Amerikan emperyalizmine karşı ve hem de onu destekleyen Berlusconi hükümetine karşı tavrı alıyor.

Ülkede savaş karşıtı kitleler her vesileyle Amerika'yı ve onu destekleyen işbirlikçi İtalyan hükümetini protesto ediyorlar. Bunun en son örneği Amerika'ya ait askeri malzeme taşıyan trenlere karşı düzenlenen eylemler oldu. Savaş karşıtları son günlerde yerel tren yollarını, küçük istasyonları ve mal taşımaya ayrılmış tren yollarını dikkatle izliyorlar. Çünkü kitlelerin "Ölüm trenleri" adını verdikleri konvoylar ABD üslerinden limanlara askeri donanım naklediyorlar. Bu askeri donanım Livourne Limanı'ndan gemi ile Körfez'e gönderilip savaşta kullanılacak.

ABD'nin İtalya'nın kuzeydoğusundaki üslerde bulunan donanıma ihtiyacı var. İtalyan hükümeti tren yollarını, limanlarını ve karayollarını onun hizmete açmış bulunuyor. Amerika'ya açıkça destek veren bir hükümetin bu tavrı şaşırtıcı değil. Fakat İtalyan halkı tıpkı 15 Şubat'ta gösterdiği gibi, kendi hükümetinin

politikasına şiddetle karşı çıkıyor. Bu nedenle ülkede resmen tren avına çıkmış durumdadır. Alışılmamış bir yöntemle eylemlerini gerçekleştiriyorlar. Trenleri tespit edenler cep telefonlarıyla, yerel radyolarla ve internet aracılığıyla hemen birbirlerine bildiriyorlar ve ardından trenin geçtiği istasyonlar kalabalık gruplar tarafından işgal ediliyor. Trenlerin geçişini engellemek için eylemciler rayların üstüne yatıyorlar, ateşler yakıyorlar ve bazı istasyonlarda polisle sert çatışmalar yaşanıyor.

Bu eylem bütün İtalyan toplumunun savaşa karşı aldığı tutumu tüm açıklığıyla gösteriyor. Eyleme küçümsenmeyecek sayıda insan katılıyor. Söz konusu trenlerin geçişini bildirenler kendilerini birer "barış nöbetçisi" olarak hissediyorlar. 21 Şubat'ta başlayan "ölüm trenlerini engelleme eylemi"ne sadece savaş karşıtları değil demiryolu personeli de katılıyor. Solcu sendika CGIL'e üye işçiler tren yüklemeye katılmıyorlar. Bu nedenle hükümet onların yerine askeri mühendisleri göreve çağırmak zorunda kaldı. Bu hükümetin nasıl zor bir durumda kaldığının göstergesi.

Şimdiye kadar büyük zorluklarla sadece birkaç tren limana ulaşabildi. Daha 30'dan fazlasının gelmesi gerekiyor. Yani "ölüm trenlerini engelleme eylemi" bitmeyecek! Üstelik savaş karşıtları ülke geneline bir çağrı yaptılar; "ölüm trenlerini" durdurmak için bütün İtalya'dan takviye güçler bekleniyor. Eylemin limanlara da taşınması düşünülüyor; liman işçileri de büyük bir ihtimalle tren yollarında olduğu gibi askeri malzemeleri taşımayı reddedecekler.

Eylemin genişleyeceği ve yoğunlaşacağı kesin. İtalyan halkı yaptıkları eylemlerle, ulaşım araçlarını, bir başka halkı katletmeye hazırlanan ABD ordusuna kolay kolay kullandırmayacağını gösteriyor.

Basel'de emperyalist savaş konulu seminer

Irak'a dönük emperyalist savaş hazırlıklarının yoğunlaştığı ve fiili saldırının gündemde olduğu bir dönemde Gökkuşluğu derneği, 9 Şubat'ta dernek lokalinde, 15 Şubat'ta ise Solothurn Kültür ve Dayanışma Derneği'nde gerçekleştirilen seminerlerin üçüncüsünü Basel Alevi Kültür Merkezi'nde verdi. Gökkuşluğu ve Alevi Kültür Merkezi tarafında organize edilen seminerin çağrı bildirisi dağıtıldı. Seminere 100 kişilik bir katılım sağlandı ve düzeyli bir tartışma yürütüldü.

Önce "Kapitalizm savaş, işsizlik, yoksulluk, açlık ve ölüm demektir" konusunu işleyen ve buna karşı işçi ve emekçilerin mücadele ve direnişlerinden kesitler sunan sinevizyon gösterildi. Katılımcılar sinevizyona yoğun bir ilgi gösterdiler. Ardından seminer konusuna geçildi.

Alevi Kültür Merkezi adına söz alan arkadaş kısa bir yazılı metin okudu. Savaşın yaratacağı yıkım ve acılara, görev ve sorumluluklara işaret etti. Gökkuşluğu Derneği adına semineri veren arkadaş ise Afganistan'la başlayan, Irak'la

devam eden emperyalist savaşın hedeflerini anlattı. Kapitalist ekonominin ağırlaşan bunalımının emperyalistleri içte gericiliğe, dışarda ise saldırganlık ve savaşa daha yoğun başvurmaya yönelttiğine; bu

çerçevede siyasal özgürlüklerimizin ve sosyal haklarımızın yanı sıra tüm ilerici güçlerin savaşın hedefi olduğu gerçeğine dikkat çekti. Saldırganlık ve barbarlık karşısında insanlığın çaresiz ve seçeneksiz olmadığı gibi mücadele yolunu tuttuğuna da değindi ve bunu 15 Şubat eylemleriyle birleştirdi. Yeni dönemde işçi, emekçi ve halk hareketinin gelişeceğine işaret ederek, bu mücadeleye, somutta ise savaş karşıtı eylemlere her düzeyde destek verilmesi gerektiği çağrısıyla konuşmasını bitirdi. Söz alanların tamamlayıcı konuşmaları ve ardından seminer veren arkadaşın özet değerlendirmesiyle seminer sona erdi.

Basel /Gökkuşluğu

“Katliam ortaklığına, ABD saldırganlığına ‘hayır’ diyoruz!”

Adalet Bakanlığı’na...

Konu: ABD

emperyalizminin Irak’a yönelik sürdürdüğü işgal saldırısı hazırlıkları ve siyasi iktidarın “ulusal çıkarlar” yalanları ile bu emperyalist saldırıya ortak olma kararını protesto.

Dünyanın en büyük teröristi ABD ve işbirlikçileri, emperyalist tekellerin çıkarlarını güvenceye almak için “teröre karşı savaş” demagojisiyle tüm dünya halklarına karşı başlattığı saldırıyı azgınca sürdürüyor.

ABD emperyalizmi; düzenini kabul etmeyen, muhalefet eden bütün halkları ve ülkeleri ekonomik, siyasi, askeri bütün kurumları ve her türlü aracı kullanarak tehdit ediyor; sindirmeye, boyun eğdirmeye çalışıyor. Bunun son örneğini, bölgedeki yeraltı ve yerüstü kaynaklarını ele geçirmek, petrol yataklarının tek hakimi olmak için Irak’ı işgal hazırlığı oluşturmaktadır.

Hiçbir meşruluğu, haklılığı olmayan bu saldırıya “stratejik müttefik” ve “ulusal çıkarlar” adına AKP hükümeti de katılmış, ortak olmuştur. ABD emretmiş, MGK karar almış, hükümet onaylamış, meclis “yasallaştırarak” topraklarımızı, limanlarımızı Irak halkına yönelik katliam üssü olarak emperyalizmin hizmetine sunmuştur.

ABD’nin çıkarları için Irak halkının kanını dökmeye “EVET” diyen siyasi iktidar, bunun karşılığı olarak kazanacağı dolarların hesabını yapmaktadır.

Bu, onursuzluktur. Katliama ortak olmak; halk düşmanlığıdır, kiralık katilliktir. Kabul etmiyoruz! Bu, halkımızın kararı değildir. Bunda emekçi halkların çıkarı yoktur. “Ulusal çıkarlar” diye yaldızlanan, koca bir yalandır. “Amerikan askeri olmayacağız!” diyen milyonlara rağmen alınan bu karar; ABD’nin, TÜSİAD’ın, tekellerin çıkarlarını korumak için alınmıştır. Saldırıyı “yasallaştıran”lar, işgali meşrulaştırmaya çalışanlar halkın vekilleri değildir. Onlar; Koçlar, Sabancılar, tekeller adına karar almakta, bunları uygulamaktadırlar.

Katılmıyoruz! Onaylamıyoruz! Türkiye halkının yüzde 94’ü gibi, biz devrimci tutsaklar da bu

işbirlikçiliğe, katliam ortaklığına, ABD saldırganlığına “HAYIR!” diyor, mazlum Irak halkının yanında olduğumuzu ilan ediyoruz...

Üsler kapatılsın! ABD ve İsrail ile yapılan bütün anlaşmalar iptal edilsin! Ülkemiz hava sahası ABD uçaklarına kapatılsın!..

ABD emperyalizminin saldırı politikalarına ortak olan siyasi iktidarı, halkımız ve ülkemiz adına alınan birer utanç ve ihanet belgesi olan karar ve politikaları protesto etmek ve Irak halkının haklı ve meşru direnişini desteklemek için 15 Şubat 2003 tarihinden itibaren 3 günlük AÇLIK GREVİ yapıyoruz.

15 Şubat 2003

Atlen Yıldırım

Sincan F Tipi Cezaevi

Sefaköy İKE’de “kadın sağlığı” söyleşisi

Sefaköy İşçi Kültür Evi aylık programı çerçevesinde 23 Şubat günü saat 14:00’de “Kadın sağlığı” konulu söyleşi yapıldı. Etkinlik öncesinde Sefaköy Kadın Komisyonu bölgeye yakın semtlerde çalışma yürüttü. Böylesi bir çalışma doğrultusunda belli bir yoğunlaşmayı da beraberinde getirdi. Çevreden oldukça olumlu tepkiler aldık.

Özellikle emekçi semtlerinde yaşayan kadınların sağlık sorunu yaşadığı açık. Ayrıca bilgi anlamında da çok sınırlı ve sağlıksız bilgilere sahipler. Bu ihtiyaçtan yola çıkarak böylesi bir söyleşinin çevre semtlerde bulunan emekçi kadınların ihtiyaçlarını karşılayacağını düşündük. Etkinlikten birkaç gün önce çalışmamızı daha fazla yoğunlaştırdık, aylık programın bir bölümünü tek tek evlerin kapılarını çalarak dağıttık ve kadınlarla sohbet ederek etkinliğimize çağırdık. Ayrıca anket yaparak onları diğer etkinliklere de çağırdık.

Konuyla ilgili bilgiyi Dr. Ayşe Özdamar verdi. Program günü hava şartları oldukça olumsuzdu. Kar yağışı ve havanın soğuk oluşu katılımın az olacağı kaygısıyla bizi endişelendirdi. Fakat yine de belli bir sayıya ulaştık. Kadınlar oldukça ilgiliydi. Konuşmaktan çekinen ve sorunlarını dile getirmekten utanan kadınlar doktor A. Özdamar’ın rahat tavrı ve sade sunumu sonucu rahatladılar. Sıcak bir ortam oluştu. Söyleşinin amacına ulaştığını söyleyebiliriz. Semtten katılımın olması bunun bir ifadesi. Kadın komisyonu olarak benzeri söyleşi ve etkinlikleri yaygınlaştırmayı düşünüyoruz.

Sefaköy İKE Kadın Komisyonu

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde “Hapishaneler ve tecrit” paneli

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde 23 Şubat günü “Hapishaneler ve tecrit” konulu panel yapıldı. Panel’e Dr. Alp Ayan, İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi üyesi Av. Özlem Durmaz ve Ölüm Orucu direnişçisi Fatime Akalın panelist olarak katıldılar.

Av. Özlem Durmaz, tecritin insan üzerindeki psikolojik etkisini anlattı. Bir hukukçu olarak müvekkillerinin yaşadığı sorunları dile getirdi. İnsanın doğasına aykırı olan hücrelerde tutsakların iradesinin ve direncinin kırılmasının hedeflendiğini belirtti.

Dr. Alp Ayan, tecritin fiziki, psikolojik ve ruhsal olarak insanlar üzerinde yarattığı tahribatı bilimsel verilerle açıkladıktan sonra, “kardeş tutarak” gibi kampanyaların devam etmesi gerektiğini belirtti. Fatime Akalın ise, gerek Ulucanlar gerekse 19 Aralık katliamı ve sonrasında yaşadıklarını aktardı. 60 kişinin katıldığı panel dinleyicilerin sorularının yanıtlanması ve görüşlerin dile getirilmesinin ardından sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Pendik İşçi Kültür Evi keyfi olarak kapatıldı!

Pendik-Sülentepe’de faaliyet gösteren Pendik İşçi Kültür Evi, 26 Şubat Çarşamba günü, hiçbir yasal dayanak gösterilmeden jandarma tarafından kapatıldı.

Kapatmaya gelen Pendik Kurtköy Jandarma ekiplerine İşçi Kültür Evi çalışanları olarak “hangi gerekçeyle ve neye dayanarak kapatıyorsunuz” diye sorulduğunda, “ruhsatınız yok ve mühürleme hakkımız var” dediler. İşçi Kültür Evi’nin “şahsa ait bir şirket olduğunu ve mahkeme kararı olmaksızın kapatılamayacağı”ni söylememiz üzerine, “Herhangi bir mahkeme kararına ihtiyaçlarının olmadığını ve kapatmaya yetkili olduklarını” söylediler. Kültür Evi çalışanları olarak, yaptıklarının tümüyle keyfi bir işlem olduğu, bunun için kurumdan dışarı çıkmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine jandarma müdahale ederek, kurum çalışanlarından Eylem Duygu Çağlar ve Melek Altıntaş’ı yaka paça dışarı çıkartıp gözaltına aldı. Çalışanlarımız bu keyfi tutuma “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganıyla karşılık verdiler. Gözaltına alınan çalışanlarımız yaklaşık iki saat sonra bırakıldılar.

Bu durum yasaların nasıl uygulandığını açıkça gözler önüne seriyor. Devlet güçleri kendi yasalarını çiğneyerek bugüne kadar birçok demokratik kitle örgütüne saldırdı ve saldırıyor. Bu kapatma bunun en son örneğidir.

Kurumumuza dönük bu saldırının gerisinde emperyalist savaşın son hazırlıkları yatıyor. Çünkü kurumumuz ABD’nin asker ve malzeme sevkiyatı yaptığı Sabiha Gökçen Havaalanı’yla aynı bölgede bulunuyor. Ve devletin bugün giriştiği emperyalist saldırganlığı engelleyecek hiçbir muhalefete tahammülü yok. Bizler biliyoruz ki, bu saldırılara rağmen Pendik İşçi Kültür Evi uygulanan bu keyfi tutumun peşini bırakmayacak. Çalışmalarımızı her koşulda sürdürmeye devam edeceğiz.

Pendik İşçi Kültür Evi

Emperyalist savaş ve sınıf cephesinde devrimci görevlerimiz...

Emperyalist savaş için geri sayım başladı. Bu savaşın haksızlığına duyulan tepkinin boyutu zaman zaman gazetelerde çıkan anket sonuçları ve yüzdelik verilerle gösterilmektedir. Buna göre de halkın %90'ı bu savaşa karşı çıkmaktadır. Elbette her kesim farklı nedenlerle savaşa karşı çıksa da, sonuçta bu sermaye devletinin savaşta aktif bir tutum alma çabasını zora sokmaktadır. Nitekim bugün bir çok dükkan ve araba camlarında "Savaşa hayır" yazısıyla kaplı durumda. Yanı sıra futbol maçları bile savaş karşıtı protestolara sahne olabilmektedir. Ancak bu mevcut durumla tezat oluşturacak bir görüntü ise savaş karşıtı "eylemli" muhalefetin zayıf kalmasıdır. Zira halihazırda yapılan eylemlere katılım oranı hem çok düşük (% 90'lık bir tepkiden söz edildiği bir yerde), hem de yapacağı eylemlerle bu savaşı durdurabilmeye yeterli tek güç olan işçi ve emekçilerin bu eylemlerde tuttuğu yer son derece zayıftır.

Savaş karşıtı duyarlılık üzerinden sınıf kitlelerini örgütleme görevi ise öncelikle komünistlerin önünde durmaktadır. Değişik araç ve yöntemleri kullanarak ve sistematik bir faaliyet yürüttüğümüzde sonuç alınabilir. Yakın dönemdeki seçim faaliyeti çerçevesinde ortaya konulan performans ve sonuçları yararlanması gereken olumlu bir deneyim olarak önümüzde durmaktadır. Geçmiş yıllara oranla şöyle bir tespit farkı yapabilmekteyiz; örneğin geçmiş yıllarda çalıştığımız iş yerlerinde sınıfı daha genel planda etkileyen politik konular hakkında konuşmalar yapmakta zorlandığımızı, zira bu alana dönük bir ilginin azlığından bahsedebiliyorduk. Ancak şimdi ise işçi ve emekçilerin günlük sohbet konuları bile olabilmektedir bunlar. Tabii burada işçi ve emekçilerin tamamen siyasetle ilgilendiği gibi bir tespitte bulunmamaktayız, ancak geçmişe göre belli bir farklılaşmanın olduğu ortada. Zira yaşanan ekonomik krizler ve bunların emekçiler cephesinde yarattığı sonuçlar, İMF saldırıları ve yüklediği faturalar, ekonomik ve sosyal hakların gasp edilmesine yönelik saldırılar, seçimler, Irak'a dönük emperyalist müdahalenin gündeme gelmesi vb. gelişmeler ister istemez sınıf kitlelerinde belli bir politizasyona yolaçtı. Elbette sermaye devleti bunu engellemeye, engelleyemediği oranda yönlendirmeye çalışmıştır ve çalışacaktır.

Bu noktada da kullandığı en etkili araçlardan biri burjuva medyası olmaktadır. İnsanların düşünceleri medyadan kitlelere sunulan günlük haberlerle her gün değişebilmektedir. Örneğin, "savaşa girmemiz gerektiği" düşüncesini insanların kafalarında meşrulaştırabilmek için her gün yeni gerekçeler ileri sürmektedirler. Bunu da öyle bir tarzda yapmaktadırlar ki kitleler ileri sürülen bu gerekçelerle adeta bir bombardımana tutulmaktadır. Bir gün ileri sürülen gerekçe ertesi gün geçerliliğini yitiriyor, ancak bunun sorgulanması yerine yeni bir tez ileri sürülüyor hemen. Saddam'ın diktatör olduğu, Amerika'nın demokrasi getireceği, İMF'ye bağlı olduğumuz, Kürt devletinin kuruluşunun engellenmesinden Araplar'ın zamanında Türk'leri arkadan hançerlediğine dair bir çok gerici söylem kullanılmakta. Yanı sıra "ulusal çıkarlar" söylemi kitleleri bu savaşa ikna etmenin etkili bir aracı olarak kullanılmaya çalışılıyor. Haliyle bunlar da işçi ve emekçilerin belli kesimlerinde karşılık bulabilmektedir.

Buna karşılık savaşın hem maddi hem de can bedelini işçi ve emekçilerin ödeyecek olması, savaşı isteyenlerin bu savaşın bedelini ödemek bir yana onun rantını yiyecek olması, somut güncel örneklerle bağı kurularak açıklanabildiğinde sermaye devletinin gerici propagandası etkisizleştirilebilir. Zira savaş meşrulaştırmak isteyenlerin bile söze başlarken savaşa karşı olduğunu ifade etmek zorunda kaldıkları bir toplumsal gerçeklik var önümüzde. Örneğin TÜSİAD patronlarının savaş ortamını bahane ederek, kriz vb. bahaneler öne sürerek işçi ve emekçileri daha azgın bir sömürüye tabii tutmak istemeleri olduğunu açıkladığımızda, işçilerin olayların gerçek yüzünü

anlamaları daha da kolaylaşmaktadır. Bu aynı zamanda yeni iş yasa tasarısını onların gündemine sokmanın da vesilesi olabilmektedir. Böylelikle de "ulusal çıkarlar" söyleminin aslında burjuvazinin çıkarlarını ifade ettiği gerçeği işçi ve emekçilere kolayca açıklanabilir.

Ajitasyon-propaganda faaliyetimizin işçi ve emekçiler cephesinde ne oranda karşılık bulacağı, bu çalışmanın ne kadar etkili ve sistematik bir tarzda yaptığımızı bağlı olacaktır. Örneğin seçimler çerçevesinde yürüttüğümüz ajitasyon faaliyetinin anlamı (seçimlerin Irak'a dönük emperyalist bir saldırının ve İMF'nin dayatacağı daha ağır bir ekonomik programın hayata geçirilmesi için gündemleştirildiği, vb.) işçiler nazarında somut olgularla daha iyi anlaşılmalıdır. Kurulacak hükümetin "sömürü ve savaş hükümeti" olacağını ifade ettiğimizde, buna itibar etmeyen ve AKP'ye oy veren işçiler bile daha sonra somut gelişmeler ışığında haklı olduğumuzu yer yer ifade edebilmektedirler. Ya da sermaye devletinin iş yasa tasarısı ile işçi ve emekçilere karşı hazırladığı saldırıyı anlattığımızda buna "inanmak istemeyen" kimi işçiler, tasarımın daha çok gündeme geldiği şu günlerde "zamanında doğru söylediğimizi" belirtmektedirler. O an için yürüttüğümüz ajitasyon-propaganda faaliyetimiz işçiler cephesinden karşılık bulmasa da ya da anlaşılmasa da, biz bunları tok bir şekilde ifade edip, süreç içerisinde de bunu doğrulayan güncel örneklerle teşhir edebilirsek, yarın bir gün çeşitli vesilelerle anladıklarında doğal bir şekilde ilgi odağı olabiliriz. İlişkili bu noktaya taşıyabildiğimiz oranda ise tepkilerini açığa çıkartabilmenin ve örgütlemenin yöntem ve araçlarını bulabilmeliyiz. Tabii bunu belirleyecek olan ise yine çalıştığımız işyerlerindeki insanların düzeyi olacaktır. Örneğin kimi yerlerde savaş karşıtı bir platform çalışmasının güçlerine ulaşabiliriz, kimi yerlerde sadece savaş karşıtı

eylemlilik veya sosyal kültürel faaliyetlere katabileceğimiz düzeyde kişilerle karşılaşabiliriz. Kimi yerlerde ise bu düzeyinde gerisinde bir ilişki çevremiz olabilir ve bunu ilerletmenin çabasına uygun davranırız.

Ajitasyon -propaganda faaliyetimizin siyasal pratik faaliyet ayağını da etkili bir tarzda kullanabilmemiz gerekmektedir. Bildiri dağıtımını, en uygun ve işlevsel bir tarzda nasıl yapabileceğimize kafa yormalıyız. Yanı sıra hedef aldığımız kitleyle diyaloga geçebilmemizin de imkanına dönüştürebilmeliyiz. Yani sadece bildirilerimizi vermekle yetinmemeli, aynı zamanda diyalogda kurabilmeliyiz. Eğer ülkenin yüzde doksanın savaşa karşı olduğu tespitinde bulunuyorsak böyle bir meşruiyet zemini üzerinden militan dağıtımlar gerçekleştirebilmeliyiz. Yanı sıra geçmişte sadece isimden gelen antipati ile bildirilerimizi yırtan geri bilinçli işçiler bile, şimdi soruna olan duyarlılıklarından ve etkisinde buldukları siyasi yapıların pasifliğinden kaynaklı bildirilerimizi okuyabilmekte ve görüşlerimizi sorabilmektedirler. Ya da atölyelerin önünde görüldüğü takdirde çöpe atılan bildirilerimiz, yemekhane masalarında kalabiliyor. Yine aynı şekilde görselliğe de hitap edecek şekilde afişlerde kullanabilmeliyiz.

Emperyalist savaş karşıtı mücadelenin dünya çapında kitleselleşirken ülkemiz cephesinden zayıf kalmasının nedeni sendika bürokratlarının bahane ettiği gibi işçilerin "geri durumu" değil, tam tersine bu hainlerin tutumudur. Sınıf kitlelerinde emperyalist savaş üzerine bir duyarlılık vardır. Sorun bu duyarlılığı açığa çıkarıp örgütleyecek bir çalışmanın hakkını vermektedir. Halihazırda bu görevi omuzlamak da komünistlerin ve sınıf bilinçli işçilerin önünde durmaktadır.

Bir metal işçisi/İstanbul

ABD, Türkiye ve Ortadoğu'dan defol!

İşçiler, emekçiler, gençler;

Kimimiz, okullarımızda paralı ve gerici eğitime karşı yaşanılabilir bir gelecek için çabalarken; kimimiz, akşamları çocuklarımızın ve eşimizin önüne koyacağımız bir tas sıcak çorbanın hesabını yaparken; kimimiz ise ağır çalışma koşulları altında yaşama savaşı verirken; eli kanlı ABD emperyalizmi ve uşakları bir kez daha haksız bir savaşın hazırlıklarını yapıyor. Vietnam'da, Kore'de, Somali'de ve Afganistan'da ezilen halkları katlettiği yetmiyormuş gibi, 91' Körfez Savaşı'nın ardından ikinci kez Irak halklarının kanını dökmeye hazırlanıyorlar. (...)

Kardeşler;

Yıllardır ABD'ye uşaklık görevini büyük bir sadakatle yerine getiren, İMF'nin sosyal yıkım programlarıyla bizleri iligimize kadar sömüren sermaye iktidarı, şimdi de bizim, kardeşlerimizin, çocuklarımızın kanı üzerinden pazarlıklara girişiyor. Daha önce "Pazarlık yapmıyoruz!" diyenler bugün pazarlık yaptıklarını gizleme gereği bile duymadan savaş çılgınlıkları atıyorlar. "Uluslararası çıkarlar" adı altında bizlerin değil, ama tam da patronların çıkarlarını korumak için ellerinden geleni yapıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda sahte "barış turları" ile savaşı meşrulaştırmaya, bizleri kandırmaya çalıştılar. Oysa çoktan bölgeye askeri yığmak yapıldı. Üslerin ve limanların modernizasyonu adı altında Amerikan askerleri ve askeri araçları her yeri işgal etmeye başladı. Ülkemizi ABD askerinin işgal etmesini sağlayan, bakanların imzasını taşıyan tezkere ise büyük ihtimalle meclisten geçecek. Bu Amerikancı savaş hükümeti kitlelerin eylemlerini bile pazarlık konusu yapabilecek kadar alçalmış bulunuyor.

ABD ve kendi sefil çıkarları uğruna binlerimizi

Kore'de toprağa gömenler bir kez daha bizleri cepheye sürüyorlar. Bizlerden ölmemizi ve mazlum Irak halkını öldürmemizi istiyorlar. '91 Körfez Savaşı'nda olduğu gibi binlerimizi işten atmaya, grevlerimizi yasaklamaya, kuşa çevirdikleri hak ve özgürlüklerimizi rafa kaldırmaya hazırlanıyorlar. Savaş bahanesiyle her türlü baskı ve devlet terörünü meşrulaştıracaklar. Bunlar da yetmezmiş gibi savaşın ekonomik faturasını sırtımıza yükleyecek, zaten alamadığımız temel ihtiyaç maddelerine yapacakları astronomik zamlarla bizleri aç, sefil ve açlıkta bırakacaklar.

Kardeşler;

Her şeye rağmen bu savaşı engelleyebiliriz, engellemeliyiz. Yapmamız gereken kendi örgütlü gücümüze güvenmek, haksız ve kirli savaşlara karşı sınıfın devrimci iktidar savaşını yükseltmektir. Asalak sömürücü patronların bizim adımıza karar vermesine izin vermez ve örgütlü gücümüzü harekete geçirirsek, bu haksız ve kirli savaşı durdurabiliriz. Unutmayalım ki, bizler hayatı üreten milyonlarız.

Bizler bir grup işçi olarak dünyanın dört bir yanında emperyalist savaşa karşı yükselen milyonların sesine sesimizi katmak için "Emperyalist Savaş Karşıtı İşçi Platformu"nu oluşturduk. Sizleri de bu mücadele içerisinde aktif bir şekilde yer almaya, **Emperyalist Savaş Karşıtı İşçi Platformu**'na güç katmaya çağırıyoruz.

Emperyalist savaşa hayır!

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Emperyalist Savaş Karşıtı İşçi Platformu

(GOP Emperyalist Savaş Karşıtı İşçi Platformu'nun bildirisinden...)

Bir savaş elçisinin itirafları

Şimdi size yılmaz bir savaş taraftarının birkaç cümlesini aktaracağım.

Türkiye'nin savaşa katılmasını veya destek vermesini savunuların ülkeyi nasıl bir tehlikenin içine attığına dikkat çeken daha iyi cümleler az bulunur.

Önce, savaş elçiliğini ve sözcülüğünü üstlenenlerden emekli büyükelçi Gündüz Aktan'ın yazısındaki iki paragrafı oluşturan beş cümlesine bakalım. 22 Şubat 2003 tarihli *Radikal*'den:

“Meşruiyeti zaten tartışmalı olan bir harekate ilişkin ilkesellik tartışması olur mu?”

Olur. Hatta, ilkesellik tartışmasının en çok yakıştığı ve en çok gerektiği durum böyle bir durumdur.

“Birçok Avrupalı ve hatta Kuzey Amerikalı müttefik kendilerini El Kaide'ye karşı korumak için işbirliğinden kaçıyor.”

Doğru. Kaçmak da gerekir zaten. Amerika'nın kendisi El Kaide korkusuyla alarm düzeyini yükseltiyor, İngiltere de öyle. Savaşa katılmayacağını açıklayan, ama üslerini açan Almanya bile... Ama biz kaçmıyoruz; neden? Biz keriz miyiz? “Bize bir şey olmaz” mı diyelim? Üstelik, sadece El Kaide'nin değil, birçok sıradan insanın ve belki de devletin gözüne hain olarak görüneceğiz...

“Bu ortamda Irak'ın harekate katılacak tek komşusu olarak Türkiye'nin, bırakın ekonomik zararlarını, kitle imha silahları dahil terörist saldırılara maruz kalmasının vereceği tahribatı telafiye çalışmasını 'halı pazarlığı'na benzetmek en azından densizlik olur.”

Burada sergilenen zihniyetteki zehiri görebiliyor musunuz? Gündüz Aktan, sanki ABD'ye hafiften kafa tutuyormuş edasıyla yazdığı yazıda, aslında, Türkiye'yi pazarlamaya çalışıyor Bush yönetimine. Tabii, yüksek fiyattan. Gündüz Aktan, siyasi ve askeri konularda birkaç pürüz olmakla birlikte “tıkanıklığın daha çok parasal konularda yoğunlaştığı anlaşılıyor” diyor ve tembih ediyor: “... makul bir meblağı almak için hükümetin yaptığı cesur pazarlığı desteklemek gerekir.” Ve ey millet! Gündüz Aktan diyor ki, yazısında sıraladığı birbirinden dehşet verici belaların “vereceği tahribatı telafiye çalışmayı 'halı pazarlığı'na benzetmek en azından densizlik olur”. Halı pazarlığına benzeten, yani densiz olan ABD. Peki, “harekat”ı katılarak “olağanüstü risk altına girmenin” ülkeye ve millete “vereceği tahribatı” parayla telafi etme zihniyetinde olan Gündüz Aktan'ın ve onun gibilerin yaptığı en azından ne olur?

“İngiltere'nin bile sallanmaya başladığı bir ortamda, başarı şansının ne olduğu ve Irak'tan sonra nerede duracağı bilinmeyen bir harekate katılmakla bölge ülkesi Türkiye olağanüstü bir risk altına giriyor.”

Savaşta başarısızlık, ABD'nin saplanacağı Irak batağına Türkiye'nin de saplanması demek. Bu durumda kayıpları düşünmek bile korkunç. Can kaybı, ruh kaybı, itibar kaybı, ekonomik kayıplar... Tam bir çöküntü. Savaşın yayılacak olması ise daha da beter... En çok konuşulan senaryolar, (olur mu olmaz mı, o ayrı mesele), İran ve Suriye'nin sırada beklediği. İkisi de Türkiye'nin komşusu. Bu demektir ki, savaş isteyenlerin ve bizi savaşa sokacak olan siyaset adamları ile sivil-asker bürokrasinin büyük hassasiyet gösterdiği “istikrarsızlık” uzun süre Türkiye'nin güney sınırını kuşatacak. Bu durumun yaratacağı sorunlara gömüleceğiz, komşularımızla birlikte. Demokratikleşmede tornistan, ekonomide gerileme, istikrar kaybı, itibar kaybı... Ama korkularda artış...

“Türkiye'nin bu bağlamda uğrayabileceği zararlar, yardımcı olmadığımız için Amerika'nın bize vereceği zararlardan hiç de aşağı kalmayabilir.”

Eee? Girmeyelim işte. Para gelecek ekonomi düzelecek, diyorsunuz, ama o da doğru değil demek. Madem öyle, girmeyelim işte. İler tutar bir tarafı yok bu savaşa girmenin.

İbret verici bir parça.

Taa 2002 Ocağında Başbakan Ecevit'in ABD Başkanı Bush tarafından Washington'a çağırılmasından bu yana 10 kadar yazı yazdım ve Türkiye'nin Irak'ta çıkacak bir savaşa sürüklendiğine işaret ettim, dünyayı daha da tehlikeli bir yer haline getireceğini anlatmaya çalışarak bu savaşa karşı çıktım, savaş çıksa da Türkiye'nin katılmasının ya da katkıda bulunmasının bu memleketi büyük tehlikelere açık hale getireceğini, geleceğini karartacağını, dolayısıyla savaşın dışında

kalmamız gerektiğini anlatmaya çalıştım. Savaşı savunuların ya da Türkiye'nin de katılmasını isteyenlerin, dışında kalmaması gerektiğini düşünenlerin mantığındaki sakatlığı, ilkesizliği, ahlaka boşvermişliği göstermeye çabaladım. Benim gibi başka birçok kişi de sarfetti benzer çabayı ve etmeye de devam ediyor. Ama hiçbirimizin çabası Gündüz Aktan'ın yukarıdaki cümleleri kadar etkili olamaz, çünkü o itiraf ediyor bizim göstermek için debelendiğimiz şeyleri.

Ama yine de, değiştirmeyeceği bir şey var bu itirafın: bu savaşa karşı çıkarlar gerçeklerden bihaber, uluslararası ilişkilerin nasıl döndüğünü bilmeyen, Türkiye'nin “güçlü” bir ülke, “bölgesel güç” olma fırsatını göremeyen, dünyanın nereye gittiğini de anlamayan saftorikler olmakla suçlanmaya devam edecek, sesleri de yine bastırılmaya çalışılacak.

Peki ya Gündüz Aktan'a ne demeli? “Dış politika halklarla yapılmaz” diyerek yüzde 90'ı savaşa karşı olan halkı eşek yerine koyan ve bunu da teorileştirdiğini zanneden Gündüz Aktan'a? Savaşı savunma gayretkeşliğinde önceki yazılarında da mantığı, ahlakı, ilkeselliği kurban eden Gündüz Aktan'a ne demeli? Savaş elçisi olarak aktif görevde bulunan emekli büyükelçi Gündüz Aktan, gözlerimizin içine baka baka, açık seçik anlatıyor girmemizi istediği savaşın Türkiye'yi ne gibi tehlikelerin kucağına atacağını.

“Terörist saldırılar”dan, “kitle imha silahları”ndan, 11 Eylül saldırılarını gerçekleştiren El Kaide'nin saldırma ihtimalinden, savaşın uzamasından ve etrafa sıçramasından bahsediyor Gündüz Aktan. Bunları pazarlık masasında koz olarak kullanmak için söylüyor, insanları uyarmak için değil. Sanki bombalar patlayınca, kimyasal ve biyolojik silahlar kullanılıncaya sadece cam,

çerçeve kırılacak, sanki insanlar ölmeyecek, sakat kalmayacak, sakat doğmayacak... İşte buna razı Gündüz Aktan; ABD'den ya da hangi cehennemden gelecekte oradan koparacağımız paralarla bu kayıpları telafi edebileceğimizi düşünüyor. Ona yetebilir bu “telafi”, bana yetmez, halka da yetmez. Telifisi yok bunun.

Ve bu Gündüz Aktan ile Gündüz Aktan'ın sıraladığı felaketleri telaffuz etmeseler de başımıza gelebileceğini bilen büyüklü küçüklü öbür savaş elçileri, halkına acı çektirdiği için, gazladığı için, katlettiği için, insanların ölümüne yol açtığı için güya Saddam Hüseyin'i alaşağı etmek, en azından savaşı bu gerçekçyle meşrulaştırmak istiyorlar. Saddam'a ne kadar benziyorlar. İnsanlar ölecek, gazlanacak, zehirlenecek, acı çekecek... onlar da biraz para koparıp bunları telafi etmiş olacak!

Evet, Saddam'dan kurtulmalı dünyamız. Ama Gündüz Aktan'ın dediği gibi, “meşruiyeti zaten tartışmalı bir hareket”la değil. Çünkü bu harekate yapmaya kararlı zihniyetin besleyip büyüttüğü gaddar bir diktatördür Saddam. Ve bu savaş, artık yaygın ve yeni bir savaş metodu haline almış olan terörün, El Kaide'nin, kimyasal-biyolojik-nükleer silahların köküne kibrit suyu ekilmesine değil, gübrelenmesine, serpilip gelişmesine yol açacak.

Gündüz Aktan doğru söylüyor, gayet güzel sıralıyor başımıza gelebilecek felaketleri. Aynı şeyleri benim söylememden daha etkili onun söylemesi. Ne de olsa ben karanlık bir gelecek görüyorum ve bugüne de o karanlıktan bakıyorum. Gündüz Aktan ise gündüz gözleriyle görüyor. Ve göz göre göre bizi felakete sürükleyecek hamleleri teşvik ediyor.

Mustafa Alp Dağıstanlı
(NTV-MSNBC, 24 Şubat '03)

Yüzüğün yeni efendisi

(...) Bugün ABD'nin Irak'a yönelik hazırlıklarını yürüttüğü işgal savaşı, tarihin en büyük ahlaksızlıklarından biri olmaya namzet. (...)

Irak'a açılacak savaş, BM'nin sınırlarını aşarak NATO ve AB'yi kuşatan sorunlara neden oldu. Gelişmeleri biliyoruz: BM Güvenlik Konseyi'nden ortak bir karar çıkmazken, AB üyesi İngiltere, İspanya, Portekiz ile Çek Cumhuriyeti, Polonya, Bulgaristan gibi aday ülkeler Almanya-Fransa mihverine rağmen ABD'nin yanında saf tuttu. NATO ise Türkiye'nin Irak'a karşı savunma talebine ayak diretti. Dünya düzeninin temel kurumsal yapıları çatladı.

Dünya muktedirlerinin bu ayrışmasını Irak'a yönelik savaş karşısında ahlaki tutumlarına bağlamak fazla saflik olur. Siyaseten alınan kararların gerisinde ekonomik çıkar farklılıklarının yattığı besbelli. Irak krizi bir kez daha gösterdi ki, dünya siyasetinin şekillenmesi, politikanın ekonominin işleyişinden uzaklaştırıldığı ham hayalini boşa çıkarırken, aksine politika ile ekonominin içiçeliğine yapılmış güçlü bir vurgu oldu. Bugün ABD yönetimini oluşturan silah ve petrol lobisinin (Bush, Cheney, Rise, Rumsfeld vd.) temsil ettiği çıkarlar, aynı zamanda bu ülkenin uluslararası politikalarını da belirlemektedir. Modern tarihte, bir devlet yönetimi ile muhtelif şirket yönetimlerinin bu ölçüde örtüştüğünün bir başka örneği herhalde yoktur. (...)

Dünya kapitalizminin egemenlik koşulları iki unsura bağlı. Birincisi, enerjiye dayalı üretimin 'veri fiyatlar' korunarak sürdürülebilmesi... “10 trilyon dolarlık bir ABD ekonomisi, enerji kullanımına, ancak fiyatı ve devamlılığı istikrarlı olan enerjiye bağımlı. Harcadığı enerji ürettiğinden fazla olduğundan, ithal ettiği enerjinin 'devamlılığı', bir güvenlik önceliği haline aldı. Enerji sahalılarının güvenliği ve istikrarı, mevcut ekonominin istikrarı için temel koşul olarak görüldü.” (Uğur Gürses, *Radikal*, 12 Şubat 2003)

Kapitalizmin uluslararası egemenliğinin diğer koşulu da aşırı sermaye birikiminin emileceği yeni yatırım alanlarının yaratılması... “Irak'a saldırmak, ABD'ye bir yandan küresel hakimiyetini koruma

imkanı verirken, üç yeni şekilde sermaye boşaltmasını da sağlıyor. Birincisi, ekonomik genişleme için yeni coğrafik alan yaratılması. İkincisi, askeri harcamalar (ki bazıları buna “askeri Keynesçilik” diyorlar). Üçüncüsü ise, diğer ülkelerin ekonomilerini, petrol üretimini kontrol altına alarak, denetlemek. Bu petrol rezervlerinin giderek azalmasıyla her geçen gün daha kuvvetli bir silah olacak.” (George Monbiot, Znet, 18 Şubat 2003)

İşte ABD'nin işbaşındaki yönetimiyle birlikte kararlı biçimde uygulamaya başladığı emperyal politikanın gerisinde bu ekonomik nedenler var. Politik yansımasına da bir süredir tanık olmaktadır: Trans-Kafkasya'dan Ortadoğu'ya uzanan coğrafya üzerinde kesin bir egemenlik oluşturmak. Egemenlik mücadelesinin ilk adımını Afganistan'ı işgal ederek gerçekleştirdi. İşgali gerçekleştiren de Filipinler'den Gürcistan'a uzanan bir coğrafyada (radikal İslam'a karşı mücadele bahanesiyle) askeri varlığını meşrulaştırdı.

Öte yandan, ABD, dünya egemenliğinin tesisini, artık uluslararası hukuka yaslanma ihtiyacı duymadan ve neredeyse tek yanlı savaş aracılığıyla gerçekleştirmek aşamasına geldi. Washington merkezli imparatorluk, dünyanın farklı odaklarca iyi-kötü paylaşılmış olmasının hukukunu oluşturan kurumları artık dikkate almak niyetinde değil. İktidarı paylaşmak istemiyor. Dolayısıyla, Irak'la geniş çaplı ticaret ve yatırım ilişkileri olan Fransa ve Rusya'nın (ve tabii ki Almanya, Çin gibi diğer hasımların), BM gibi kurumları ABD'nin bu dünya operasyonunu engellemek için bir araç olarak kullanmalarına izin vermeyecek. Gerekirse bu kurumları işlevsizleştirme pahasına...

***

Hüküm Dağı'nda Gollum'un son kez ele geçirdiği, ama zafer sarhoşluğu içinde tökezleyip Kıyamet Yarığının alevleri arasında yuvarlanmasıyla sonsuza kadar yokedildiğini sandığımız yüzük, bugün çağdaş Sauron'un parmağında.

Adnan Bostancıoğlu
(NTV-MSNBC Yayın Yönetmeni, 24 Şubat '03)

Mücadele Postası

Emperyalist savaşa karşı mücadeleye katılalım!

Ülkemizde özellikle 12 Eylül faşist darbesinden sonra kurulan Özal hükümetiyle "bırakın geçsinler, bırakın yapsınlar" söylemiyle liberal politikalar hayata geçirildi, emperyalizme kölece bağımlılık daha da derinleşti. 24 Ocak Kararları işçi ve emekçilere açlık, yoksulluk ve kölece çalışma koşulları getirirken, diğer yandan faiz ve rantla daha da zenginleşen asalaklar yaratmıştır. Ve '80'li yıllardan itibaren biriken cerahat 1999 yılında çok şiddetli bir krizle patlamıştır. Gittikçe büyüyen çatlaklar artmaya başlamıştır.

Amerika ve dünyada borsalar arka arkaya düşüşe geçtiler. AB ülkelerinin yıllık kârları azalmaya, kendi ülkelerinde işsizlik artmaya başladı. Küreselleşmeyi savunan liberal uzmanlar, şimdi getirdiği sonuçlardan dolayı artık küreselleşmeyi tartışmaya başladılar. Ama küreselleşmenin dünya halklarına getirdiği daha fazla yoksullaşmayı değil emperyalist ülkelerin kârlarının düşmesini tartışıyorlar.

Amerika bir taraftan emperyalist çıkarları için savaş yaparken diğer yandan '90'lı yıllardan itibaren daha da derinleşen ekonomik krizin getirdiği çöküntüyü unutturmaya çalışmaktadır. Dünya Amerika'nın Irak'a ne zaman saldıracağını beklerken, Amerika'da büyük şirketler teker teker batmaya başladılar ve son bir yılda büyüklükleri 368 milyar dolar olan 186 şirket çöktü. Bununla da kalmayacak, daha büyük şirketler batmaya devam edecektir. Amerikan emperyalizmi Irak savaşından büyük gelir sağlamak, Irak petrolünün üzerine oturmak istiyor.

İşçi ve emekçilere, çürümüş kapitalist düzenin yerine işçi sınıfının mücadelesiyle kendi devletimizi kurmamız gerektiğini anlatmamız ve pratiğe dökmemiz gerekiyor. Kurtuluşun devrim ve sosyalizmle geleceğini, sömürünün ancak böyle biteceğini, işten atılma korkusu olmadan ancak böyle çalışılabileceğini, yeni bir dünyanın ancak böyle kurulabileceğini göstermek sorumluluğu önümüzde duruyor. Bu sorumluluğa uygun davranmak boynumuzun borcudur.

Bir okur/İstanbul

Emperyalist savaş ve biz emekçiler

AKP'nin genel başkanı Erdoğan'ın ve başbakan Gül'ün göstermelik barış ve savaşı durdurma girişimleri son bulmuş, takke düşmüş kel görünmüştür. ABD'nin çıkarları doğrultusunda yüzbinlerin ölümüne evet diyen AKP hükümeti türlü senaryo ve yalanlarla emekçilerin öfke ve tepkisini gidermeye çalışıyor.

İnsanları açlığa, yoksulluğa, işsizliğe ve yoğun emek sömürüsüne mahkum edenlerden, ekonomik krizlerin faturasını biz emekçilere ödetenlerden hesap sormak için daha kaç yüzbin insanın ölmesini, daha kaç milyon insanın emperyalist ambargolarla açlık ve yoksulluktan kırılmasını, işsizliğe, sömürü ve baskıya maruz kalmasını bekleyeceğiz? Korkunun ecele faydası yok. Bizi saran bu sömürü ve zulüm zincirlerini kırarak emperyalizmin ve kapitalizmin egemenliğine son vermek için direnişin saflarında yerini al. Yarınlarından utanç duymamak, katliamlardan sorumlu olmamak için, bu emperyalist savaş ve işgali durdurmak için sonuna kadar mücadele et.

Hiçbir hayat emperyalist ABD'den gelecek bir

avuç dolara mahkum edilemez.

ABD'li efendilerinin emir ve taleplerini yerine getirme telaşı ve yarışı içinde olan AKP hükümetine ve kardeş Irak halkının ölümlerinden çıkar bekleyenlere sesleniyoruz: Asla ABD askeri olmayacağız, katliam ve cinayetlerinize ortak olmayacağız! ABD'nin çıkarları için evlatlarımızı ölmeye ve öldürmeye göndermeyeceğiz! Bu utancı bu acıyı yaşamamıza sebep olmaya hiç bir gücün hakkı yoktur!

M. Diyar/İstanbul

Avrupa'da göçmen olmak...

Batı Avrupa ülkelerinde yaşayan Türkiyeli birinci ve ikinci nesil arasında uçurum oluşması, hiç kuşkusuz 1960'lı yıllardan itibaren başlayan dış göçün sonucudur. Ekonomik nedenlerden dolayı köyünden, kasabasından kopup akın akın yurt dışına göçen insanlarımız ne yazık ki hala geldikleri yıllarda yaşıyorlar. O dönemin etkisinden kurtulamadılar.

Aradan 40 yıl geçmiş olmasına rağmen yaşadıkları Avrupa ülkelerinde hala bugünü değil 40 yıl öncesini inatla yaşamaya devam etmeye çalışmalarını anlamak mümkün mü? Üstelik o yıllarda elektrikli ve yolun gitmediği köyler artık birer şehir olmuş, orda yaşamını sürdüren insanlar yaşadıkları yerin bir zamanlar köy olduğunu çoktan unutup farklı bir yaşama ve düşünceye merhaba demişken. O dönem köyünden ayrılan vatandaşlar hala zamanın köyünde yaşamakla yetinmeyip bunca yıldır yaşadıkları yer olan yurt dışındaki mekanlarında gettoleşerek yaşıyor ve o yaşadıkları yerleri ilkel görümlü köylerden dahi daha kötü bir hale getirmeyi başarıyorlar.

Türkiyede, özellikle köylerde çalı süpürgesi, yer sofrası, odun yakılarak ekmeğin pişirmek için kullanılan sacları veya bakraçları artık bulamıyoruz diye üzülyorsanız sakın üzülmeyin. Bunları Avrupa ülkelerindeki Türkiyelilerden kolayca ve de bolca

temin edebilirsiniz. Bunlarla köy hayatını yaşadıklarına inanmayan insanlarımız köydeki gibi katıklarını da kendi yapıyor. Yok artık Türkiye'den peynir, zeytin, turşu getirmek. Bunlar da artık burada ev işi üretiliyor.

60'lı yıllarda, "aman kızım evde kalmasın" diye daha çocuk yaşta kızları genç veya yaşlı fark etmez evlendirerek mürüvetini görüyorlardı. Yıllardır dramatik olaylar yaşanmasına rağmen aynı şeyi ikinci nesile de uygulamaktan geri kalmıyorlar. Gelin ya da damat adaylarını da özellikle Türkiye'den getiriyorlar. İki kültür arasında bocalayan bu gençler, Türkiye'den getirtilen gelin veya damat adaylarından dolayı üçüncü bir kültürle de savaşmak zorunda kalıyorlar. Tabi yurt dışına gelen gelin veya damatlar da farklı değiller. Dil, din, kültür daha farklı olarak ne varsa ve geldikleri evin farklı mentalitesini de yaşamak zorunda kalıyorlar. Bazen geri dönüş tek çözüm olarak karşılırlarına çıkıyor. Zoraki evliliklerden doğmuş üçüncü nesilin nasıl bir psikolojiye sahip olduğunu düşünmek bile insanı ürpertiyor.

Sınıf bilincine ulaşmamış bir topluluk nostaljik özlemlerini 40 yıldır böyle yaşatabiliyor demek ki.

SY Kızıl Bayrak okuru/Belçika

Gazetemize teknik öneri ve eleştiri

Uzun zamandır *Kızıl Bayrak* gazetesi okuruyum. Gazeteye teknik ve politik açıdan belli öneri ve eleştirilerim olacak. Mesela kapaklardan başlarsak, kapaklarda belli bir uyum son dönemde daha göze çarpıyor. Bunu zaman zaman farklı mekanlarda (partilerde veya diğer kitle örgütlerinde) panolara asılı olduğunda da gördük. Fakat şiarlar noktasında kendini tekrar etmekten

kurtaramıyor. Ayrıca, gazetenin iç sayfalarının üst kısmındaki çizgiler ve o çizgilerin içinde bulunan tarih, imza, sayı, sayfa, başlık vs. ile gerçekten sayfaları öldürdüğünü düşünüyorum. Halbuki sadece sayfa numarası, belki bununla birlikte tarih olsa, o çizgiler kalksa (ilk çıktığı zaman gibi), gazetemiz daha güzel bir görünüme kavuşacak.

Sefaköy'den bir okur

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetemize sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Kadın olmadan devrim olmaz,
devrim olmadan kadın kurtulamaz!**

8 Mart'ta alanlara!